

La terra que ens ha vist néixer, créixer, que ens ha sentit plorar, inclús que ha vist morir gent per defensar-la, aquesta terra és nostra i de tot aquell que l'estimi.

NO PERMETREM QUE ENS LA PRENGUIN!!

agusti@llibertat.com

!!*!!

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C.
ASSOCIACIÓ DE PUBLICACIONS PERIÒDIQUES EN CATALÀ

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XX. NÚMERO 466

1° DE SETEMBRE DEL 2001

PREU: 300 PTS - 1,80 euros

S A C O M A

Fa un any que en Jordi Gall de Petra regenta el Restaurant El Sol a sa Coma. És un lloc on se menja a la carta el peix i el marisc des de les 1500 a les 4000 ptes. Abans duien aquest restaurant els amos de l'Hotel Perelló de Portocristo. Tel. 971 810 891

Fa tres anys que en Lee Best i el seu cosí Mark Leach regenten la Cafeteria New Inn a sa Coma, un lloc on se menja per un milenar de pessetes. Tel. 971 812 740

Fa mig any que na Caterina Binimelis de Manacor ha obert la oficina Mallorca serveis a sa Coma. Fa petites reformes i arregla tot allò que estigui espenyat a una casa. Tel. 619 369 000

S ' I L L O T

Fa un any que n'Antoni Amer i na Toñi Arroyo regenten el Restaurant Platja Blava a s'Illot. Un lloc on se menja per un milenar de pessetes. Tel. 971 810 191

Fa 2 anys que na Maria Antonia Vidal és recepcionista a l'Hotel Peimar de s'Illot

Fa 30 anys que na Maria Grimalt fa de dependenta a diferents botigues de records de s'Illot.

Fa 2 anys que la família Detlet regenta el Bar Camel's a sa Coma. Tel. 670 320 943

Fa 7 anys que na Maria Ramon va obrir la Guarderia s'Illot. Na Maria te cura d'una quarantena d'infants mentre que els pares fan feina. Tel. 971 811 464

Fa 4 anys que na Maria Antònia Ramírez va obrir la Perruqueria Unixex Actualitat de s'Illot. Tel. 971 812 594

Fa 4 anys que la família Espinosa va obrir l'Estudi Fotogràfic s'Illot. Tel. 971 811 182

Fa 27 anys que na Maria Cervera de Portocristo regenta la botiga de Confecció Maria a s'Illot. Sa mare va obrir aquesta botiga fa 35 anys. Tel. 971 810 163

Especial dedicat a LLEVANT DE MALLORCA
Si vos ha agradat, telefonau al 971 26 50 05 i el vos enviarem cada quinze dies.

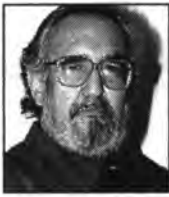
Fa 32 anys que en Nofre Jaume de sant Llorenç va obrir el Restaurant Toni's a s'Illot on se menja per un milenar de pessetes. També és l'amo des de fa tres anys del Restaurant Es Mollet, un lloc on se menja el peix i el marisc des de les dues a les sis mil ptes.

Fa un any que na Cristina Garau és l'encarregada de la Oficina d'Informació turística de s'Illot. Te mapes i informació en tots els idiomes més parlats de per aquí. El que més li demanen els turistes són els dies i les hores dels mercats dels diferents pobles. Tel. 971 812 118

Fa un mes que en Joan Giscafré de son Carrió regenta el Restaurant Alpha a s'Illot. L'amo del lloc és en Sion Sunyer de son Macià. Despatxa menús a 975 ptes. A la carta se menja per unes 1500 ptes. Tel. 971 812 995

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

Ana Margarida Carrió de son Carrió que te una botiga a s'Illot i a més fa canvi de moneda li robaren un milió i mig de pessetes dia primer d'agost que enguany queia en divendres. El dia abans ja havien intentat de fer-ho sense èxit. El procediment és senzill: entren dos individus, un mentre compra postals tira el postal per terra, la madona o l'amo van a arreglar-ho ajudats del client, mentre l'altre va als calaixos a robar. Si els troba oberts o els pot obrir amb claus falses, ja està. La Guàrdia Civil els va dir que són romanesos.

Na Margarida Carrió també ens contà que abans estava tota orgullosa que al terme de sant Llorenç manàs un batle carrioner i s'enfadava si algú malparlava del batle Puiggròs, però ara n'està ben fello-

na: que els carrioners i els illoters no havien estat mai tan malament; la policia no se deixa veure, que hi ha fems per tot, cans grossos a lloure, lladres, forasters que se barallen a grans crits...

Com en el temps de les Germanies, els senyors de Mallorca que temps enrera eren els terratinents i que avui són els hotelers han anat a Madrid a demanar ajuda contra el govern del poble balear, aquesta vegada contra la ecotassa. Aquests multimilionaris mentiders que ploren amb els seus hotels al 120% d'ocupació i els milions que els surten per les orelles se neguen a pagar un euro per dia i client, diner que serviria per tenir les Illes i la seva gent en millors condicions. Els rics d'aquesta terra sempre han estat traïdors a la nació i venuts a Castella, igual que els rics de les colònies africanes foren venuts a les metròpolis que esquilaven les

seves terres.

Com els promotors constructors que ja tenen missers per dur davant els jutges la moratòria urbanística del Consell de Mallorca. Com si no bastassin les cases i els xalets aixecats i que s'aixequen arreu de les illes com si fossin bolets un any de pluja d'agost.

Illavors som els darrers de l'estat en llits hospitalaris, i hem de fer cua a les carreteres perquè hi ha massa cotxes, i no se pot aparcar a dins les ciutats ni a la voreta de mar. I els constructors i els banquers volen continuar construint amb el beneplàcit dels senyors de Madrid que són els qui se'n duen la tallada grossa dels impostos. I la pregunta és: fins quan els illencs dels pobles agrícoles que són els més pobres d'aquesta terra, ja sabeu que ni els cereals, ni les ametles, ni res que se faci a la seca treu per la feina que s'hi fa, seguiran votant el partit dels senyors que és el PP? Quan obriran els ulls i votaran als partits illencs, a fi de fer un govern fort que ens defensi dels senyors d'aquí i dels senyors de Madrid?

M'ho contava un felanitxer

amic l'altre diassa: Fa devers mig any, quan tancaren la revista dirigida per Pepe Rei Ardi Belza, la guàrdia civil me cità i em demanà el perquè estava subscript a aquesta revista. Els vaig dir que ja estava subscript a allò que volia i aquest s'acabà la historia. Ara, m'envien la mateixa revista que s'edita a Baiona, Euskadi ocupat per França, això per fugir de les envestides d'en Garzón. La revista ara se diu Kalegorria i la seva adreça electrònica a kalegorria@kalegorria.com

A sa Colònia de sant Jordi -sa kelònia, que diuen els seus habitants- hi ha diverses guerres de grafitis: una dels nacionalistes catalans que fan pintades com és ara «Poble armat, poble respectat», signat amb les quatre barres i una estrella, al costat de la caserna de la Guàrdia civil, a la que els espanyols contesten perquè no tenen arguments, dient-los subnormals. La segona guerra, de la que se'n han fet ressò els mitjans de comunicació mallorquins, és la dels qui volen un litoral verge i dels qui el volen encimentat. Els primers tenen penjades centenars de pancartes arreu del poble, però sobre-

tot a Cala Galiota exigint que no surti endavant els passeig marítim. Fins i tot tenen advocats que els assessoren de com boicotejar les màquines i els obrers quan el ministeri del Medi Ambient -quin sarcasme- comenci la destrucció del Medi Ambient. Per altre part, hi ha els espanyols, que aquests dies han començat una campanya de pintades, en castellà o en un català ple de faltes defensant la construcció del «Paseo», i amenaçant als veïns que tenen les pancartes a la seva casa. I, és que els mallorquins -alguns d'ells nascuts ben enfora de Mallorca- volen el litoral com ha estat sempre, mentre que els colonialistes espanyols, pensen que amb un bon passeig, com el de s'Arenal, hi haurà més negoci i més doblers. Les colònies son per a explotar-les, i els colonialistes de Madrid no en tenen mai prou. Se'n duen sacs de doblers cada dia via impostos i això és l'únic que compte per a ells. Tanmateix el ministre Mates està preocupat i ja ha dit als de la Plataforma que els vol veure i parlamentar amb ells. Continuarem informant Ω

Un govern reaccionari, desgastat i desacreditat

PERE FELIP I BUADES

La disposició dels treballadors no deixa lloc a dubtes. Vagues i multitud de mobilitzacions. Els treballadors, tinguin o no consciència d'allò, s'enfronten directament al pla de la Unió Europea per a preparar durant aquests cinc mesos la implantació de l'euro, que sacrifica salaris, drets i conquestes a les exigències dels mercats financers. La UE i els seus governs, aplicant els tractats de Maastricht i Amsterdam, volen anar fins al final en les privatitzacions i a la reducció del cost de la ma d'obra, en el desmantellament de l'economia productiva, i això els duu a atacar als sindi-

cats de classe, els dret de negociació col·lectiva i de vaga. Els treballadors s'enfronten, doncs, a un regim antidemocràtic als serveis de les multinacionals.

I per foter-ho més, per els diputats de la oposició al Congrés. Espanya va tan be que cal posar-se a preparar un homenatge a Cervantes o canviar un parell de ministres corruptes. Més enllà dels discursos de cara als mitjans de comunicació, el consens de la oposició amb el govern se reflexa en les votacions de les resolucions aprovades, pràcticament sense vots en contra. Són resolucions que recolzen totes les àrees del programa del govern, d'un govern reaccionari, desgastat, desbordat, dividit i desacreditat.

Quan al capital i les seves institucions ataquen de manera brutal els drets dels treballadors, la democràcia, els serveis públics i els treballadors responen imposant la vaga i

la unitat una i altra volta; quan els milenars de quadres sindicals exigeixen que se faci realitat la crida a la vaga general i s'aturin els peus al Govern que utilitza el «diàleg social» per a desmobilitzar i imposar noves agressions, quin recolzament troben els sindicalistes de la UGT i CCOO que senten la necessitat d'acabar amb aquest govern i amb aquesta política? On són els partits que pretenien representar als treballadors, si els seus dirigents comparteixen els mateixos criteris de reducció del dèficit, de la inflació i de la competitivitat que imposa l'euro i s'esforcen per tal que els dirigents sindicals facin lo mateix.

D'aquesta manera, el pla de desmantellament econòmic i social de preparació de l'euro, que és el pla de les multinacionals, compta amb el recolzament de tots els partits, que competeixen per realitzar-lo. Ω

Escandalós: el català fora de l'Any Europeu de les Llengües

Avui, 15-8-01, els periòdics de les Illes duïen la notícia que el català és l'única llengua minoritària que no és oficial a Europa, que el govern d'Aznar no ha presentat a Europa a l'Any Europeu de les Llengües...

Diari de Balears <<http://www.diaridebalears.com/segona.shtml?-1+3+61064>>

Ultima Hora <<http://www.ultimahora.es/segunda.db? -1+7+144697>>

No es compren com des de cap mitjà de comunicació català s'hagi denunciat el fet? No es compren?

És clar que es comprèn (si volem escri-

nar-ne el per què): la nostra cultureta panxacontenta i polítics nacionalistes oficials i cofois viuen de les subvencions de l'ocupant i estan més pansits que una bleda bullida. Aquesta cultureta panxacontenta i subvencionada treballa, en definitiva, per a la perpetuació de l'apartheid (i una eutanàsia dolça) contra la llengua catalana, i ho demostra contínuament en tots els seus -majoritàriament- inútils actes.

I què dir dels polítics nacionalistes oficials? Doncs una cosa semblant: són polítics immersos en el postfranquisme de la Restauració Borbònica i es veuen obligats

a complir el paperot, presoners com es troben entre la Dictadura mediàtica i els interessos privats (altrament es quedaven sense poltrona i sense paga, cosa que seria molt mal vista per a llur prestigi i futur professional i que segurament els menaria al divorci per descontent de la cònjuge).

Però cal dir-ho i demostrar-ho a tort i a dret, si volem tornar a arrancar, perquè, com diu i demostra en Quintà, no és sols que estem totalment aturats, sinó que anem arrere i cada vegada som més a prop de Sicília i d'Àfrica.

Endavant per la renovació, doncs, que serà un combat dur: O eutanàsia dolça amb

els actuals polítics i cultureta subvencionats per règim, o una nova Renaixença innovadora, autocrítica i no subvencionada pel poder colonial.

Ricard Colom

Nota de l'ESTEL: El Partit Socialista de Mallorca ha demostrat ser coherent tramitant un demanda contra l'Estat espanyol davant el Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg per no fomentar el català. També està redactant una proposició no de llei per a demanar al Govern espanyol la oficialitat de la llengua catalana a la Unió Europea Ω

Eines per a la construcció • Estanteries industrials

C/. Antoni Torrandell, 94 - Tel. 971 50 00 44 - Fax 971 88 03 11
07300 INCA (Mallorca)

III HA GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE,
ES PENSE I
S'ESCRIGA
EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE ES
PENSE I
S'ESCRIGA

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes
Balears, és oficial a Mallorca. Els teus fills
tenen el dret i el deure de saber-la.
Exigeix escoles catalanes al teu poble o
barriada

L'Entrellat irreverent Novençama

JOAN SORELL ADROVER

Ales dotze del migdia d'un dimarts que tenia lliure, n'Eduarne estava asseguda a la terrassa d'un bar de les Corts. Pensava en el que podia fer amb el capital que havia aconseguit amb la seva primera feina a Barcelona. Estava llogant un apartament amb els beneficis dels deu primers homes que s'havia tirat en el bordell de General Mitre, que es deia Parèntesi, encara que no ho posaven als anuncis ni tenien cap cartell a la porta

amb el nom. Li quedaven encara 89.000 pessetes que no pensava estalviar.

Avui no juga el Barça, per la qual cosa serà millor que me'n vagi a un altre barri de la ciutat a passar l'estona. Segons ha dit la televisió, a Pedralbes estan disputant el trofeu Comte de Godó de tennis. Caldrà que hi pegui un bot, potser serà el lloc on trobaré al reaccionari del que em va dir na Judit que m' enamoraria. Vull que sigui un tenista, però no dels que juguen aquestes competicions de ressò

mundial, pel fet que estan sempre molt ocupats i cap tindrà temps per dedicar-me, sinó un de més modest, un que hagi anat a veure jugar als grans, seguia meditant la basca.

Dit i fet, partí cap a Pedralbes en autobús. En mitja hora estava a punt de veure començar un dels enfrontaments, i es decidí per comprar una entrada de les més cares.

Ja que no es distreia amb els esmaxos, passant xots, bolees, marcadors ajustats i un munt més d'enganyos esportius, la basca fixà la seva atenció en cercar qualche objectiu masculí entre el públic.

En arribar a les quatre i quart de l'horabaixa, un espectador va haver de ser atès pels serveis d'assistència sanitària del torneig. N'Eduarne pensà que potser estava patint un infart, però que no devia ser per l'emoció del partit. Encara no sabia en certesa quins tennistes jugaven, ni la fase en que es trobava el torneig, però ja havia destriat un parell d'homes que tenien aspecte de treballar en el món d'aquell esport.

En veié un que apuntava coses

en una llibreta. Deu ser un periodista, pensà, no m'interessa, no vull desenfainats. Tot seguit, dirigí la vista cap a l'encarregat del marcador. Aquest sí que està bo, medità, potser serà millor que un tennista, que només pensa amb les seves raquetes i les seves pilotes. Quan acabí el partit m'hi acostaré, i li diré que em conti la seva experiència fent aquesta feina, però vull que sigui espanyolista, per poder-li fer contrari, si és catalanista l'enviaré a la merda.

Dit i fet, quan el jugador que havia guanyat el partit alçà els braços en senyal de victòria i es dirigí cap a la xarxa a saludar el contrari vençut, n'Eduarne esperà un poc asseguda al seu lloc, fins que quasi tot el públic abandonà el recinte de la pista central. Amb tot allò buit, s'encaminà cap al marcador, on hi havia aquell al·lot que li havia caigut en gràcia.

Perdona, li digué d'entrada, em pots informar de com ha anat el partit.

Que no l'has vist?, demanà

l'al·lot, un poc astorat, perquè pensà encertadament que aquella bergant tan atrevida el se volia lligar.

És que no n'entenc de tennis, al meu país no feim passar la pilota d'una part a l'altra, sinó que la feim rebotar contra la paret, comentà n'Eduarne.

I quin és el teu país?, li preguntà el del marcador.

Un país ocupat, respongué la basca.

Aquí també hi estam ocupats, però treballant com ases. Crec que ja sé quin país dius, i encara us barellau tant per allà?, tornà a demanar l'al·lot, que tenia un gust especial en emprar els signes d'interrogació.

Pots posar, i encara ens seguirem barallant per molt de temps, fins que ens donin la independència, aclarí n'Eduarne.

Collons, això són paraules fortes, d'on has sortit tu?, com et dius?, demanà ja molt interessat l'encarregat de les puntuacions.

Em dic Eduarne, i som una puta basca... Ω

De parranga

CECILI BUELE I RAMIS.

Anar de gresca nocturna, amb el pas del temps, s'ha anat convertint a Palma en una de les activitats més característiques de l'estiu. No solament per a la gent més jove, també per molta de gent gran.

S'hi han ideat i aixecat instal·lacions i edificis on fer-hi bauxa durant la nit. S'hi han disparat les despeses i els beneficis econòmics d'aquesta activitat. S'hi han elaborat normatives i ordenances municipals que en regulen les actuacions. S'hi ha diversificat moltíssim aquesta oferta al públic.

Qui vol anar de parranga - si porta quatre duros a la butxaca -, ho pot fer sempre que vulgui, de moltes i molt diverses maneres, en molts i molt diversos indrets.

Allò que ja trau de pollaguera, avui dia, són aquelles altres parrandes que s'estan organitzant «sia allà on sia»: enmig del carrer, al terrat de cal veïnat, a la plaça pública, als balcons de les vivendes, a recintes ben oberts, en establiments oberts fins a les tantes.

Aquí ja no hi valen normatives, ni criteris, ni horaris. Qualsevol nit, a qualsevol hora, per qualsevol motiu i en qualsevol intensitat, qualsevol individu pot mun-

tar impunement qualsevol gresca, farcida de crits i de cantades, de músiques enllaunades, o de grups contractats «ad hoc».

En aquestes circumstàncies, poc importen les veïnades i els veïnats que necessiten descansar, pel simple fet que l'endemà ben matinet se n'han d'anar a fer la seva feina. No s'està parant gens ni mica d'esment a les molèsties que s'hi ocasionen, ni a les histèries que s'hi escampen pels voltants. Això no importa. Tothom hi pot fer el renou que vulgui, amb l'antuència de l'autoritat municipal.

I això sí que ha canviat aquest estiu. A Palma ja no hi valen ni denúncies, ni escrits, ni instàncies, ni telefonades, ni comunicats, ni signatures... adreçades a les autoritats municipals. No hi ha res ni ningú que arribi a posar fre a tanta disbauxa.

Durant l'estiu, de parranga et fan anar, tant si vols com si no vols, sense moure't de ca teva. T'entren ganes que s'acabi, molt abans de sant Bernat! Ω

Mallorca, 20 d'agost de 2001.

Cecili Buele i Ramis

Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

Eivissa: uns infants preocupants

BERNAT JOAN I MARI.

Vistes les dades estadístiques que es publiquen, en relació a l'ensenyament, al Diari de Balears del dia 30 de juliol, hom no sap si ens hem de preocupar pels infants d'Eivissa, per les directives dels centres escolars o pels inspectors. O si els eivissencs tenim una versatilitat i una capacitat de canvi meteòric absolutament incomparable amb d'altres espècimens humans, entenent-hi el conjunt del Planeta Terra.

D'on sorgeix, aquesta reflexió tan lúgubre? De la comparació de taules de dades, de procedència diferent, però fiable en ambdós casos. O almenys així hauria de ser. Una de les esmentades taules de dades és la publicada al Diari de Balears esmentat, partint de les dades que té en poder seu la Conselleria d'Educació del Govern de les Illes Balears. Segons aquestes dades, i pel que fa referència a l'illa d'Eivissa, hi ha un 36,3% de l'ensenyament primari que es fa íntegrament en llengua catalana i un 63,4% en què s'hi fa, com a mínim, el cinquanta per cent (és a dir, que compleix el decret de mínims). Tot sumat fa un 99,7% de compliment d'allò que disposa la llei en matèria d'ús del català com a vehicle de l'activitat educativa reglada. Llegeixi's, per tant, pràcticament el cent per cent.

Si aquestes dades són certes, ens han de preocupar els infants d'Eivissa. Perquè una altra taula de dades diferent, elaborada per un equip de més de trenta professors de llengua catalana i feta pública oportunament (i, així mateix, passada íntegrament a les autoritats competents de la Conselleria d'Educació, començant pel director insular a Eivissa -n'Antoni Mari- fins a les més altes instàncies), ens deia que hi ha centres que, en una avaluació aproximadament objectiva de llengua catalana treuen una mitjana de 2,4 (en haver acabat l'educació primària!), o que existeixen centres on el cinquanta per cent dels alumnes és absolutament incapaç, en acabar la primària, de mantenir una conversa elemental en català, o que trobam alum-

nes que han superat (de vegades fins i tot amb nota) l'assignatura de català que afirmen no entendre la nostra llengua. D'aquesta confrontació de dades només ens en queda un reguitzell de preguntes. Per exemple, com és possible que en un centre on, com a mínim, la meitat de l'ensenyament es fa en català hi hagi un cinquanta per cent d'alumnes que són incapaçs de parlar la llengua? Com segueixen les assignatures en català el percentatge d'estudiants que ni tan sols l'entenen? Com poden haver estat complint els mínims marcats per la llei i no saber contestar de manera mínimament articulada un "bon dia"? Potser no hi toquen? Tenen un coeficient intel·lectual inferior a la resta d'infants de les altres illes? Són generalment discapacitats, els nostres alumnes de primària?

Si els infants d'Eivissa són normals, hi deu haver algun problema amb les dades. Potser les han tergiversades algunes directives d'alguns centres? Potser, sense voler, algun director, secretari o cap d'estudis (afegiu-hi els corresponents femenins, perquè quedi políticament correcte) han inflat una mica el percentatge d'ensenyament en català, perquè arribi al cinquanta per cent? O, simplement, han comptat com a classe impartida en català tota aquella en què el professor, quan arriba, diu "bon dia", sigui quina sigui la llengua de proscució? O, encara, han comptat com a classe en català qualsevol classe impartida per un mestre catalanoparlant, sigui quina sigui la llengua que usi a la classe? O, encara més, en el més pur àmbit de les intencions, s'ha comptabilitzat com a classe impartida en la nostra llengua qualsevol classe en mans d'un mestre que tenguí la intenció d'un dia llunyà arribar a entendre el català?

I als inspectors, se'ls ha passat per alt tota aquesta astorant divergència, base de la present digressió? Ω

Bernat Joan i Mari.

Pres. d'Esquerra Republicana-Illes Balears i Pitiüses

L Í B I A I E G I P T E

LÍBIA

L'Església hi és constituïda quasi totalment per treballadors estrangers. A les darreries del 2000 el govern foragità a muntó cristians de Ghana. Els cristians estrangers poden ser-hi empresonats si testimonien de Jesucrist als libis.

EGIPTE

UNIVERSITAT MUSULMANA

Els religiosos musulmans de la Universitat d'Al-Azhar del Caire han considerat que el film Jesús no ofèn l'Islam i que els musulmans poden veure'l lliurement. Aquesta Universitat gaudeix d'una gran autoritat al món musulmà.

COPTES I CONVERSOS EXMUSULMANS

Encara que tots els anys a muntó coptes (cristians nominalment o tradicionals indígenes) es passen a l'Islla per qüestions de la discriminació que pateixen (fenomen com la castellanització de molts nordcatalans o valencians), hi ha també el cas a la inversa d'un creixent -encara que ben inferior- nombre de musulmans que, malgrat la gran discriminació que els espera, es converteixen al cristianisme (tal com hi ha forasters que aprenen català i fins i tot es fan independentistes).

Socialment la situació dels cristians egipcians és molt més dolenta que no pas la dels musulmans. Hi ha organitzacions d'ajut a exmusulmans convertits al Crist, però treballar-hi és ben perillós.

Magdy Bassaly inicià el «Bon Samarità», una fundació d'ajut social a Mokattam, barri cristià molt Deprimat d'El Caire. Els integristes l'amenacen regularment i covarda. Un musulmà del Caire convertit al cristianisme i que exerceix gran influència al seu voltant rep amenaces de sa pròpia família.

Els islamistes pressionen constantment al govern egipcià (tal com a ca nostra els mèdia ultraespanyols pressionen i intoxicuen en un sentit jacobí i centralista). Per als cristians ço vol dir menys llibertat i més disci-

minació. Els coptes es fan musulmans a la carrera (tal com en alguns indrets a ca nostra avança la descatalanització) amb l'esperança d'un millorament social i material, ja que els musulmans hi tenen moltes més possibilitats que no els cristians, tal com a ca nostra tenen moltes més possibilitats de viure sense sotregades ni repressió psicològica els castellanoparlants que no pas els catalanoparlants («ellos» poden viure sols en castellà, un catalanoparlant no pot viure sols en català).

Per contra, els coptes que romanen cristians tenen una set creixent de la Paraula de Déu: els cursos bíblics per correspondència de «Portes Obertes» tenen molta demanda. Per a molts coptes la fe comença a ser més que una tradició cultural i ètnica, i cada volta hi ha més musulmans que es converteixen al cristianisme, tot i la perspectiva de ser caçats.

Les esglésies egipcianes són massa pobres per dur a terme una bona assistència social, sobretot als vilatges (tal com sovint ens passa, a ca nostra, a molts grups catalanistes). Per això els necessitats cristians es tornen sovint vers la mesquida per demanar assistència (tal com a ca nostra molts grups es tornen vers els ajuts oficials, tot perdent llur plena independència).

P.O. ajuda els responsables cristians de les viles menors a alçar projectes d'alfabetització o els fa préstecs, modestos, però suficients per a permetre l'establiment de cristians per compte propi. És una manera de mantenir l'església universal allà on està prop de la mort.

MASSACRE A EL KOSHEH

Un jutge anomenat Mahomet Afiffy absolgué tots els còmplices musulmans de la matança d'El Kosheh contra cristians coptes, esdevinguda el 31-12-99, on 21 cristians foren assassinats per musulmans fanàtics. A ca nostra també tenim els jutges espanyolistes i feixistes que absolen els feixistes (quasi sempre amb bons padrins a les forces armades i en les altes esferes) de llurs agressions o rebaixen les penes de terroristes de l'Estat victives i d'altres delinqüents «oficials», amics de les altes finances i del PPP-soE. Fins i tot aquest jutge gosà retreure a 3

clergues coptes de no haver-hi fet res per acabar amb l'avalot, com si 3 clergues hi poguessin fer gaire cosa. El bisbe local, Wissa, ha denunciat que «tots els assassins han estat absolts. En clar, estan animant els musulmans a matar cristians. És com dir-los: venga, continueu, assassineu coptes! Aquest veredicté mostra que la vida d'un cristià (en Egipte) no val res».

UNA HISTÒRIA REAL QUOTIDIANA: NABILA

Nabila és una dona gran, vídua, sos fills viuen a ciutat, ella viu tota sola en una casa d'argila d'un llogarret. Com totes les vídues d'ací, és molt pobra, no té més que unes poques gallines esquelètiques que graten la terra a vora casa. Si les alimenta una mica van ponent un ou diari, que Nabila bescanvia a les veïnes per farina, oli o faves. Quan un dels seus 6 fills (4 homes i dues dones) ve a veure-la, mata una gallina per a celebrar-ho, però hi vénen ben poc car la ciutat és lluny i ells tampoc no són rics. De quan en quan li passen uns pocs diners o menjar o li fan alguna reparació. I encara que en té 6, si sols n'hagués tinguts dos encara seria més pobra.

Normalment no ha menester de demanar cap ajut al rector copte, per atènyer l'església més pròxima ha de caminar mig dia i copsa que el rector no s'alegra quan ve a demanar, car l'Església és tan pobra com els feligresos. «En aquest país primer demanes ajut a la família -diu Nabila-, i si no en tens o si viu massa lluny, als veïns, ni que sien musulmans». La diferència de religió no els impedeix d'ajudar, però ella té sovint al·l'impresió que ells esperen quelcom a canvi.

El sol surt, un pollastre canta mentre Nabila va fent. S'ha llevat de bona humor, ahir vingué sa filla i li dugué faves per a una mesada. I, sobretot, pogué tenir-ne notícies. Suara sa filla espera son quart fill!. «Imx'Al-làh (si Déu vol), tindrà encara més fills que jo», s'exclama Nabila alegrement. Com sempre, Nabila queda esborronada de les meravelles de ciutat. «Saps, mama, si no arrib a veure-ho, no m'ho creuria. Hi ha gent que tenen una manxeta a casa, però no necessiten manxar: quan volen aigua, sols han de fer girar una rodeta». Nabila riu: «Ma vida fos monò-

tona si cada matí no anàs a manxar. Ho he fet tota ma vida. Deman de tenir bona salut i poder continuar duent aquest pesat càntir». Després de mitja hora de camí arriba a la manxa, en terreny de la família Badr, que són musulmans. Nabila sempre hi ha estat a les bones, però d'un temps ençà, hi ha notat un canvi. Madona Badr sempre és igual d'amable però ara li parla sovint de religió. «És pel nou immam -li ha dit una veïna amb qui ella parlava-, diu que cal convertir els altres a l'Islam». Al principi Nabila es deia que la cosa passaria, però ha quedat ben palès que no. Nabila és una dona de poble que no sap de lletra, i no sap què respondre. A més, no voldria fer malbé llur bona entesa. De no anar a la manxa dels Badr, hauria de caminar mitja hora més lluny encara. Per això Nabila decidí de matinar més a fi de no trobar-se amb la madona. Però avui no ha tingut sort, i na Badr també ha matinat. «Salam aleikum, Nabila, com esteu?». «Bé, gràcies a Déu -li repon Nabila-, i vós, Madona Badr?». Les dues dones intercanvien algunes gentilleses més. Quan na Badr ha omplert el seu càntir, Nabila espera que se n'entri a casa. Però na Badr hi resta mentre Nabila n'omple el seu. «Nabila, voldria convidar-vos». Nabila no se n'avé: una musulmana invitant una cristiana? Què li deu estar passant pel cap? Na Badr continua: «Aquest vespre, a la mesquida, hi haurà distribució de vestits per als pobres. M'hi he atansat perquè, si voleu, pugueu venir a triar-hi un vestit». Nabila abaixa el cap: duu l'únic vestit que té: descolorit i esmerat com una ala de mosca. Sa filla li havia remarcat: «La pròxima volta et duc roba nova, mama». Però s'escolaran potser mesos abans que no torni. Pot esperar tant ara que tothom veu que n'ha de menester?. «Com sabeu, per a nosaltres els musulmans, l'almoïna és un deure religiós. Per això fem estes distribucions». «Però jo no sóc musulmana», diu Nabila amb timidesa. «Tant se val! Podeu convertir-vos-hi». Posa sa mà a l'esquena de Nabila: «El nostre immam estarà complagut d'ajudar-vos-hi».

Nabila cavil·leja, troba que per la roba no deuria anar a la mesquida. «Vindré, imx'Al-làh», diu, que a Egipte és com dri: «Deixeu-m'ho rumiar». Ω

La moratòria de sòl urbanitzable

La proposta del Consell de Mallorca, abonada també pel govern balear i els partits que formen part del pacte de progrés, de posar en marxa a «l'illa de la calma» una moratòria de sòl urbanitzable, per tal d'intentar posar ordre a l'alt índex d'edificabilitat i densitat, amb la finalitat d'avançar cap a un sostre poblacional, és una proposició molt sensata, i molt ben intencionada, que hauria de tenir

un «efecte contagi» en les polítiques urbanístiques i mediambientals del Principat, sobretot en zones tan trinxades per l'especulació salvatge com són la Costa Brava i la Costa Daurada.

La voluntat política de defensar el territori, i en definitiva, de fer possible un model turístic sostenible i compatible amb d'altres activitats econòmiques, hauria de ser la fita màxima dels responsa-

bles de tota administració com cal. No pot ser, a aquestes alçades, que es pretengui -en nom d'un neoliberalisme postmodernista molt antisocial - créixer il·limitadament sense cap mena de normatives. No pot ser, que en matèria turística, (després de gairebé 40 anys de fer bestieses), que encara no hàgim après la lliçó. El que realment s'ha d'incentivar, és el benefici net que pot deixar el turisme

a tots els sectors socials i no pas el nombre de turistes que ens visiten. Cal canviar de xip, i tal com pretenen fer la gent responsable de Mallorca, és obligat passar de la quantitat, que dilapida les nostres riqueses col·lectives i només beneficia a una minoria, a la qualitat, on es posa molt més l'accent en la preservació del medi, i en els guanys, molt més ben repartits, a mitjà i llarg termini.

Lògicament, tota aquesta Moratòria en la construcció, s'hauria de complementar, tot activant una racional i equilibradora eco tassa, que permetés que els ajuntaments tinguessin uns recursos suplementaris per tal de fer front a l'augment de població i de despeses d'aquestes localitats turístiques costaneres en èpoques estivals. Ω

Josep M. Loste

Restaurant Hípica son Pardo

Menús a 900 ptes.
Diumenges a 2000

Tel. 971 201 017

PATROCIA

PERRUQUERIA UNISEX EUROPEA AFRO-AMERICANA

TOT TIPUS DE TRUNYELLES, EXTENSIONS, PÈL COSIT, TENYIT FIXOS I TEMPORALS, PERMANENTS, TALLATS, EMMOTLLATS, POSTISSOS, CUES, PERRUQUES, MAQUILLATGE, MANICURA, PEDICURA... PRODUCTES AFROAMERICANS

CARRER DE JERONI POU, 4

CIUTAT DE MALLORCA

TEL. 971 465 094

ACORD DELS CRISTIANS PER CANCEL·LACIÓ DE LA TORTURA

Les millors pel·lícules...

ANDREU SALOM I MIR

A partir dels anys cinquanta es varen començar a realitzar enquestes sobre quines han estat, en opinió dels experts cinematogràfics, les millors pel·lícules de la història del setè art. L'Institut Britànic de Cinema en comença la relació al 1952, i cada deu anys convoca a estudiosos en la matèria per tal que determinin, segons llur albir, els

millors films de tots els temps, la qual cosa constitueix un reflex força aproximat en l'evolució de l'opinió de la crítica especialitzada.

De les llistes elaborades per l'esmentat Institut podem establir un «ranquing» de deu títols. Són els següents, tot indicant-ne la posició, el director i l'any de realització: Ciutadà Kane (nº 1), d'Orson Welles (1941); La regla del joc (nº 2), de Jean Renoir (1939); Els set samu-

rais (nº3), d'Akira Kurosawa (1954); El cuirassat Potemkin (nº4), de S.M. Eisenstein (1925); Fellini, vuit i mig (nº5), de Federico Fellini (1963); L'aventura (nº6), de Michelangelo Antonioni (1959); La passió de Joana d'Arc (nº7), de Karl Theodor Dreyer (1928); Cantant sota la pluja (nº8), de Stantley Donen (1952); El quart manament (nº9), d'Orson Welles (1942); El maquinista de la General (nº10), de

Búster Keaton (1926).

En les dues darreres dècades han estat nombroses les recerques efectuades, tant per part de les entitats de caràcter públic com d'iniciatives particulars promogudes per analistes cinematogràfics, amb el concurs de prestigiosos realitzadors i estudiosos del cinema d'arreu del món. Tot comparant les diverses classificacions, cal constatar que Ciutadà Kane tornà a ser la pel·lícula més votada.

La principal conclusió que en podem deduir, dels estudis publicats, és la gran consideració haguada per a l'època clàssica del cine, així com el menysteniment de la producció cinematogràfica actual (considerada a partir dels anys setanta).

A més, és palès un clar predomini de la indústria nord-americana, atès les relacions presentades, en que destaca, com hem vist adés, el que pot ésser considerat el millor film de totes les èpoques: Citizen Kane. L'obra prima del genial Orson Welles ha estat proclamada unànimement com una de les obres capitals de la cinematografia mundial. De fet, podem considerar que hi ha un abans i un després d'aquesta obra welliesiana en la manera de filmar pel·lícules, tant pel que fa al llenguatge cinematogràfic com a les tècniques d'enquadrament i moviments de camera. L'empremta de Welles en l'art del segle XXè ha estat, doncs, decisiva i, encara, clarament subversiva. Ω

Catalunya, Catalunya, tan lluny de Déu i tan prop d'Espanya

LA GAUCHE DIVINE CATALANA

La nostra gauche divine progre i pseudocatalanista, tan inconsistentment de disseny (el disseny: la droga d'ells), s'ha empassat -com no- la rondalla caribenya del mestissatge dels Maragall i cia. Sempre han estat jacobinament antireligiosos, gairebé per principi genètic i per bilis (tal com els blavers i espanyols són anticatalans per collons). Potser la frustració de tants segles de suportar la podrida Inquisició del martillo de herejes. Deixem-ho així, si voleu. Però sovint han tingut la gent devota, injustament i superficialment, per supersticiosos, tronats, porucs, beats, nacionalcatòlics, etc, tot plegat si fa no fa en el mateix sac i sense capficar-se a filar-hi més prim, se n'han fomat amb escassa elegància i amb un fastigós menyspreu i complex de superioritat. Han llençat bona part d'aquest important segment sociològic en mans de la dreta i, sovint, en braços del feixisme espanyolista més perillós. És això digne de patriotes ni de demòcrates responsables i intel·ligents?. No: és sols obra d'irresponsables i d'egòlatres rebordonits. Però, què fan, aquests, i les anteriors generacions de gauche divine, whisky amb soda en mà?. Quan són joves molta gent, sovint amb poca pela i prou temps, fan activitats socials extremes: per distreure's, per moda, per mimetisme, per creure's millors que els altres, per jacobinisme il·lustrat, per ser positius, per tranquil·litzar-se la consciència, etc. Tanmateix, a la llarga, tot plegat acaba en foc d'encenalls: esnobs amb esnobs i despistats xoquen, es desencisen a la primera que volen fer carrera, se'n descobreixen les misèries, etc. Talment, les utopies futuristes (marxisme, anarquisme...) atrauen la xerrameca, ja que parlotejar sembla eixir barat: precioses ideologies humanistes a fi que "la col·lectivitat" faci allò que ens pot corcar la consciència i que nosaltres en persona sembla que no estem disposats a fer per ajudar l'altri. Ideologies tan volàtils vitalment com l'alcofol. La meua generació, la de la transició (llavors rondàvem els 20 o poc més) és un exemple d'esquerra relativament combativa però totalment, ja, apàtica, fòssil i inepta, especialment en temes nacionals que, en general, mai no copsa en llur fondària. Què fan, els meus vells camarades, els mateixos qui es jugaven la vida en escampar pamflets?. N'hi ha, dels meus, que han acabat al PCE, al PSOE, fins i tot al PP; n'hi ha de pluriempleats, qualcuns han acabat prou rics i no veig que es gasten les peles en cap causa catalana -que jo sàpia-, fins i tot n'hi ha que -tot i ser pare i mare catalanoparlants- han castellanitzat els fills sense suc ni bruc; n'hi ha qui duu els fills a col·legis privats pro-PP... Part d'aquests treballen en l'ensenyament, on viuen còmodament enmig un ambient de tebi nacionalisme, protegits professionalment de la realitat més dura. Això sí: la majoria continuen tan irònicament agnòstics, almenys aparentment, com de costum.

Molt tolerants, diuen, i segurament per pura mandra. Però, al capdavall, anticlericals, tot i que el baix clergat català fou

sovint, com ara a la Guerra de Successió o en part sota el franquisme, punta de llança de les llibertats catalanes. I fins i tot antireligiosos: potser reminiscències d'en Lenin o de la revista El Temps (l'única que conec en tot lo món que escriu sempre "déu" en minúscula, com si fos la KGB, potser també tenen vocació d'adoctrinar-nos en les excel·lències de l'ateisme materialista). Ara bé, que si en Lenin ressuscitàs -ai, ai, ai...- segur que els satiritzava durament en qualque dels opuscles de combat que ell solia escriure contra petitburguesos i d'altres paparrus del proletariat. Vet aquí la malencònica natura humana.

Sé d'anarquistes de llavors que ara són terribles rapinyaires advocats de ricatxos. O la Karme Merxante, llavors moderníssima articulista anarcofeminista de l'underground, anarco de pro i contracultural Ajoblanco i ara il·lustre cotorra a sou del més infame programa de reality-xou del PP, Tòmbola, desvergonyit detritus de la telebrutícia de Canal Bou per a marukhitzar el poble. Pitjor que Homer Simpson.

És més fàcil que un poble canviï de llengua que no pas de creences: els sants canvien de nom però són els mateixos, si fa no fa, llur vida i les devocions que generen es perden en una altra llengua... I doncs: la religió, la fe es troba més al fons de la sociologia de masses, malgrat els demagogs, els Robespierres, els marxistes-leninistes, la Núria Cadenes, etc... Aquests descendents de Voltaire, d'Almirall i de Blasco Ibàñez, en atacar la "idea" de Déu, sols fan que la massa social s'espanyolitzi més radicalment i ràpida. Són el llast d'un nacionalisme suïcida i frívolament de marca (anti o a-religiosa).

Finalment; els anglosaxons controlen la geopolítica mundial perquè són protestants, és llur poderosa arrel d'al·fabetització i estudi sistemàtic, de ment ordenada i analítica, de treball realista, de llibertat de pensament i consciència, de discussions i interpretacions hermenèutiques rigoroses. De fer les coses bé i no decidir les coses mig bufats en algun soparot o en alguna gala de bombos mutus. Sols els entendrem i ens ajudaran si obrem en conseqüència, sense frivolitats irresponsables ni amateurismes de sarau com els que ara ens corquen i ens duen cap a l'extinció com a nació viva, enmig d'un guirigall de jovent fent l'indi.

Fets i breu: Ramon Llull i Antoni Gaudí, potser els catalans més universals i genials de tota la nostra història, foren místics cristians, el contrast demostratiu -per comparació amb la nostra cultureta gauche divine- de qui és cadascú en aquest món, i del que pot donar de si cada manera de ser i de pensar i d'actuar.

A la cultura anglosaxona els valors del treball i de la realitat són temes forts, quasi sagrats. El treball no es deu mesclar, d'entrada, amb el xalar perquè el sol tòrcer, cal fer bé el treball per després xalar a gust i sense maldecaps, sense «stress». És un altre plantejament vital, més lògic i madur.

A mi em convenç aquest tret de la cultura anglosaxona: és pràctic, realista, eficient i seriós. És fer bé les coses. No em convencen les «santas tradicions» de la cultureta mediterrània de mesclar les rialletes sornegueres amb les anàlisis de temes importants, ho sent: Jo vull vèncer i estic fart dels problemes eternitzats que arrosseguem, no vull passar-me així 25 anys més, no em sedueix la idea. Mentre no ens modernitzem en tots estos enfocaments continuarem essent els perdedors i restarem, com de costum, més a prop de la cultura africana que no pas de la nordeuropea/occidental. La cosa és així de lapidària.

Ser nacionalista de qualsevol tendència (mireu Malcolm X, Attatürk, Martin Luther King, Bismarck, Gandhi, M. Collins, Macià, Xirinacs...) té molt a veure amb la modernització i la millora de les valors morals. Parle, evidentment, dels nacionalistes reals, dels qui avancen i resolen bé els problemes, no pas dels qui es queden mirant-se el melic amb autisme i rient-se d'això i d'allò amb posat de superioritat siciliana i es diuen «nacionalistes».

Espavil, gent!

Ai, Catalunya, Catalunya, tan lluny de Déu i tan a prop d'Espanya i França!!

Tant important ho veus?

Jo he estat batejat com quasi tothom en aquest país, però un bon dia vaig veure que allò no podia ser; creacions, jerarquies, àngels i dimonis, vides eternes... No obstant això he desenvolupat i exerceixo uns principis ètics (coses senzilles però). M'estimo aquest país i em dol la seva situació, per tant la nostre. Però el que no veig es la necessitat de tornar-nos creients per tal de reeixir. M'ha agradat l'enfocament que de la afecció a la lectura i al coneixement has fet des de la vessant catòlica i protestant, i té coherència. Reconec el paper -importantíssim, per no dir vital- de l'església catalana per mantenir viu el català. Hi ha grans personatges que tenen una relació personal amb les creences religioses; però estaràs amb mi que també hi ha malvats i alguns fins i tot duen hàbit. L'anticlericalisme va ser cavall de batalla, però ja no ho es; potser s'haurien de cremar sucursals bancàries -que es l'equivalent d'opressió actual- però ja res pot tornar a ser com abans. Tal com jo ho veig, tot això son qüestions de fe, i en la meua concepció de l'home no veig que hagi de potenciar-se les creences. Encara més, si jo no espero cap premi mes enllà del punt de no retorn, tot el bé que jo faci es un autèntic bé lliurat amb generositat, no pas per interès, ni dictat per cap estament. Salut; Joan S.

Des del call de Varsòvia.

«Crec en el sol encara que no brilli, crec en l'amor encara que no es deixi sentir, crec en Déu encara que no el vegi».

(Escrit al mur del call de Varsòvia, durant la Segona Guerra Mundial). Ω

Les activitats noviolentes contra la colonització

Trobe que, a banda de la contesa electoral, el nacionalisme madur ha de tenir multitud de grups de treball afins i (un poble que no canta mor) i d'altres trets ben populars i populars, front a l'allau colonialista que utilitza la immigració andalusa com a carn de canó de l'espanyolisme més agressiu. Com que han donat en el clau, la ignominiosa repressió estrangera (autoritats d'ocupació) els multa, i també els calumnia a través del Fernandosavater mallorquí (Miquel López Crespí, columnista a sou d'El Mundo-PP).

No trobeu que fos ben interessant de promoure coses semblants al País valencià?.

La simbologia dels vestits.

Potser Catalina Cirer és d'aquelles rivals -per als que la tinguin de rival- a qui no cal fer la traveta perquè se la fa tota sola? Supòs que sí. Tanmateix, és evident que el Lobby per la Independència li ha pres el tranc i juga amb ella com el gat i la rata. És a dir, amb una superioritat manifesta. La multa de 50.005 pessetes que la Delegada del Govern acaba d'imposar a un dels dirigents més caracteritzats d'aquest grup, com és ara Josep Antoni Palou, «per haver organitzat una manifestació il·legal» el cinc de maig de l'any passat a Inca, arriba a deshora i és improcedent. A més a més, si els simpatitzants del Lobby la saben esbombar com cal -cosa que no tenc cap dubte que faran-, resultarà més costosa per al Partit Popular que per al lobby mateix. La suposada manifestació il·legal va consistir a regalar uns calçons a l'ample, al so de les xeremies, al batle Rotger, per tal de fer-li palesa la disconformitat dels manifestants amb la magnificació de l'andalusisme de pa amb fonteta que suposen les fires d'abril a Mallorca.

El batle, en un gest d'habilitat política encomiable, va acceptar el present i no es produïren alteracions de l'ordre públic ni escenes de violència verbal. Tanmateix, la Delegada del Govern en va fer obrir un expedient, tot i que Pere Rotger va apressar-se a manifestar que l'acte havia transcorregut dins els paràmetres de l'educació més exquisida. Aleshores, què és allò que castiga amb deu mil duros Catalina Cirer? La il·legalitat mateixa que suposa el fet de sortir al carrer sense la seva autorització? No ho puc creure.

D'aquesta manera actuava el senyor Carlos de Meer i no cal ni recordar l'opinió nefasta que en tenien, d'ell, els ciutadans. La il·legalitat s'ha de considerar en funció de les molèsties que provoca una acció determinada i, en aquest cas concret, no en va provocar cap ni una. Potser va molestar-la, a la Delegada, el fet que els manifestants vestissin segons el costum mallorquí? No ho crec, perquè ella no té inconvenient a vestir-s'hi en els actes més impensats.

D'altra banda, moltes de les dones que acudeixen a les fires d'abril d'Inca i de Son Tril·lo, sobretot les que són militants del Partit Popular, van d'allò més estufades amb la falda de faralae i un clavell a l'orella. Podríem pensar que Cirer s'ha molestat pel fet de sentir-se desplaçada socialment i culturalment.

Però tampoc: no és el cas.

Ella balla jotes i boleros d'ençà que feia l'alçada d'un ca assegut i Bartomeu Enseñat la considerava una de les seves alumnes predilectes.

D'altra banda, acudeix a les concentracions anuals de l'OCB en favor de la normalització lingüística i els conservadors enarboren el seu nom com a símbol de mallorquinitat. Aleshores, què és allò que ha indignat tan vivament la Delegada del Govern fins al punt de fer-li perdre el sentit comú? Molt possiblement l'esperit que es desprèn del missatge del Lobby. La Delegada del Govern i el Lobby poden compartir balls, vestits i llengua, però ho fan des d'òptiques ben diferents. El Lobby reclama un país i la Delegada ja en té un. És a dir, els signes d'identitat que Catalina Cirer feia servir per a fer regionalisme -via article 143 de la constitució espanyola-, el Lobby els empra per a fer nacionalisme. L'han deixada despullada. I el significat del verb s'ha d'entendre no sols en sentit físic, sinó també espiritual.

Llorenç Capellà. Escriptor.

Adreça: www.diaridebalears.com/segona.shtml?1028+6+58129

Diari de Balears - Tel. +34 971 78 8300 - e-mail: master@diaridebalears.com

DIARI DE BALEARS, DIJOURS 21 DE JUNY DE 2001

Sastre: «La querella presentada per Rabasco és un motiu d'orgull»

L'independentista respon així a la demanda presentada per ASI

DdB. Palma.

El portaveu del Lobby per la Independència, Jaume Sastre, declarà ahir que «la querella que ha presentat en contra meu Joaquín Rabasco és una satisfacció i motiu d'orgull, perquè demostra fins a quin punt té la coa de palla i li hem trepitjat un ull de poll».

Sastre es referia així a la querella que ha presentat el partit Agrupación Social Independiente (ASI), que lidera Rabasco, per unes declaracions aparegudes al diari Última Hora.

Jaume Sastre ha indicat que, «si Rabasco pretén intimidar-nos, va ben equivocat. En el fons, li hem d'estar agraïts, perquè ens fa molta propaganda». Jaume Sastre afegeix: «Després de més de vint anys de viure a Mallorca, Rabasco no xerra mallorquí ni per dir 'bon dia'. Amb això ja està dit tot. No és un problema de curtor. És senzillament un tema de colonialisme. Rabasco es creu un ésser superior als mallorquins i per ell, la nos-

tra llengua, els nostres balls, etc., són cosa pròpia d'oscurs payeses paletos y aldeanos».

En opinió de Sastre, «en el fons, Rabasco enyorà els temps del franquisme, quan el català estava Perseguit i els forasters anaven a l'ample per Mallorca».

Jaume Sastre destaca que «durant un temps, la imatge de les guies turístiques que promocionaven Mallorca pels souvenirs era una postal del castell de Bellver, un ametler florit i una parella de mallorquins ballant. Ara això ha canviat i la imatge de Mallorca és un 'tablao flamenco'. Això és indignant. Com diu un amic meu: 'M'emprenyaria anar a Sevilla i no trobar sevillans i sevillanes'. Idè això, m'irrita profundament que Joaquín Rabasco i els seus socis del PP tinguin la voluntat de fer de Mallorca una província andalusa».

CARTES AL DIRECTOR, DIARI DE BALEARS,
DIUMENGE, 24 DE JUNY DE 2001

Cartes al director Madrid multa el Lobby per la Independència

Us informam que el Ministerio del Interior, mitjançant el Jefe del área de recursos, un tal Ángel del Vello Espadas, ha desestimat el recurs presentat pel Lobby per la Independència contra la sanció imposada per Catalina Cirer, amb motiu de l'acte de protesta contra la «feria de abril» d'Inca de l'any passat, amb el lema «A Mallorca, festes mallorquines».

Amb aquesta resolució, el PP de Madrid ha fet quedar en el més espantós dels ridículs el batle d'Inca, Pere Rotger, que en carta signada el passat 20 de desembre va demanar l'arxiu de l'expedient, destacant que la concentració «no va suposar cap alteració de l'ordre públic ni es va produir cap altercat, actuant en tot moment els seus integrants de forma cívica». Queda demostrat que tot un president del PP a Mallorca, com és el sr. Rotger, pinta manco que un zero a l'esquerra davant el govern de la metròpoli, liderat per

José María Aznar amb la col·laboració de Mayor Oreja, Mariano Rajoy i Catalina Cirer.

Volem denunciar també la discriminació que suposa aquesta sanció, tenint en compte tots els expedients similars que acaben arxivats. El govern espanyol permet que la gent surti al carrer en defensa de Chiapas, de Txetxènia o del Timor Oriental, però criminalitza i persegueix implacablement els actes d'expressió en defensa del poble mallorquí. Sense anar més lluny, el 31 d'agost del 2000, poc després de notificar la multa al Lobby, la Direcció Insular de l'Estat a Menorca va arxivar l'expedient obert per una manifestació en suport del poble maputxe, convocada sense permís i malgrat que va ocupar la via pública.

Finalment, us informam que no presentarem recurs contenciós-administratiu contra la resolució de Madrid, atesa l'hostilitat que la justícia colonial ha demostrat contra els independentistes mallorquins, amb repetides sentències condemnatòries en altres casos d'expressió i de consciència. Hem decidit pagar la multa de 50.005 pessetes, per la qual cosa obrim una subscripció popular. Convidam a totes les mallorquines i mallorquins a fer-hi una aportació, com a forma de protesta contra l'actuació racista i antimallorquina de Madrid i de la virreina espanyola Catalina Cirer.

José Palou. Lobby per la Independència. Palma.

En Jaume Sastre i en Pep Palou, posaren l'aubardà i les beasses a na Cirereta i anaren a pagar la multa als jutjats de sa Gerreria.

PALMA DE MALLORCA, DILLUNS 16 DE JULIOL DE 2001

COMUNICAT DE PREMSA

EL LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA comunica que demà dimarts, 17 de juliol, a les 11 hores, procedirà a pagar la multa que la Delegació del Govern de Madrid li va posar per la concentració lúdico-festiva el dia de la inauguració de la FERIA DE ABRIL d'Inca de l'any passat. Cal recordar, que la Delegació de Govern, representada per la delegada Sr. Catalina Cirer, ens va imposar una multa de 50.005 pessetes per regalar uns calçons a l'ample al batle d'Inca, Sr. Pere Rotger. Atès que considerem aquesta multa totalment discriminatòria, injusta i arbitrària, el LOBBY la pagarà realitzant la següent protesta:

A les 11 hores, davant l'entrada principal dels jutjats a sa Gerreria faran acte de presència alguns membres del LOBBY vestits a l'ample i acompanyats d'una somera de raça autòctona mallorquina amb les corresponents beaces que serviran per portar les 50.005 pessetes en monedes de pesseta, de duro i de cinc duros.

En nom del LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA, us saluda cordialment,

Jaume Sastre

Quan el teu detractor se't treu el barret

Per Quim Gibert

És un dia cap al tard dels anys 60. Els tramvies que recorren l'entramat urbà de Nova Orleans acostumen a anar plens. Aquest vespre, però, en el primer que passa hi ha un seient lliure. Una senyora d'origen afroamericana acaba d'enfilar-s'hi. Se sent cansada. Torna de la feina i no dubta ni un instant a asseure-s'hi. A la següent parada, però, un home blanc que ha pujat li reclama de seguida el lloc en comprovar que ella és negra i disposa d'un dels seients ocupats del tramvia. Aquesta exigència tan humiliant era habitual en aquell context: els blancs sempre tenien preferència en els seients dels llocs públics. Segurament els blancs sospitaven que era absolutament injust, però continuaven fent-ho. Segurament els afroamericans sospitaven que era absolutament injust, però continuaven aixecant-se. La senyora de Nova Orleans, però, va dir «no». L'enrenou d'aquest «no» va córrer com la pólvora. I un acarnissat debat va esclatar entre els nord-americans d'aleshores. Fins a l'extrem que les autoritats hagueren de corregir aquest tracte discriminatori. «Quan la injustícia arriba a un cert nivell, cal infringir la llei per denunciar la situació», apunta José Bover (*El Temps*, 12.02.01), un pagès occità impulsor de diverses campanyes de desobediència civil.

Plantar-se davant dels desequilibris socials és un fet necessari, transformador i molt recomanable per a l'evolució de l'espècie humana. Els grans avenços s'han produït arran de crisis, que han resultat ser altament benefactores per als drets de les persones. La transgressió, però, és socialment mal vista. Probablement perquè la nostra és una societat conservadora. I abordar una situació conflictiva vol dir reconsiderar les formes de relació i de distribució del poder de les parts en litigi.

Saltant a l'actualitat, és molt interessant el cas de Julia Hall, que va viure dos anys dalt d'una sequoia gegant fins aconseguir aturar la desforestació d'aquests boscos a Califòrnia. O el de Betty Anne Walters, que va haver d'estudiar per advocadessa i trencar-se les banyes per allibe-

rar el seu germà d'una presó de Massachusetts acusat d'un delictes, a cadena perpètua, que no havia comès. Allò que més fascina la gent d'aquests personatges és el seu compromís i la seva coherència. I, especialment, que no tenen por a encarar el conflicte malgrat anar a contracorrent.

«Si claudiques, no t'ho perdonaràs mai», em va dir una advocadessa, quan arran d'unes irregularitats econòmiques en el meu antic lloc de treball, m'acusaren de quedar-me diners. L'advocadessa em venia a dir que per més desmoralitzat que estès no podia caure en el xantatge d'acabar pagant uns diners que no m'havia endut. I que em calia lluitar amb cor i ànima perquè aquest era el camí més intel·ligent per fer-me respectar. L'advocadessa no es va equivocar. I la meua autoestima en va sortir reforçada.

La força interior d'Erin Brockovich, una dona humil que aconsegueix frenar l'emissió de residus contaminants d'una totpotent empresa de gas, ha quedat plasmada a les pantalles cinematogràfiques precisament perquè és un exemple de tenacitat i valentia. I és que saber combatre i reconduir els greuges transmet entusiasme.

Potser per això mateix, el president Macià ha estat el polític català més estimat de tots els temps i el més temut pels seus contrincants, tal com assenyala el seu biògraf Alfred Bosch. Tant és així, assegura l'escriptor Víctor Alba (*El País*, 2-12-99), que «quan va proclamar la República Catalana i al cap de tres mesos va anar a Madrid a presentar l'estatut, que es va aprovar pràcticament de forma íntegra, en els pobles més petits de Castella la gent sortia de matinada a les estacions per aplaudir el tren del president de la Generalitat, símptoma de la gran consideració en què el tenien». Els adversaris de L'avi i de tants altres lluitadors és impossible que passin a la història. No són gens atractius ni traspuen cap credibilitat. En canvi, els defensors d'una causa justa acaben despertant fins i tot l'admiració dels seus detractors, que en el fons saben que tenen raó. Ω

Quim Gibert, psicòleg

“A la trinxera”

Fa unes setmanes vaig telefonar a la RENFE per reservar un bitllet de l'Euromed per anar de València a Barcelona. Em va atendre una senyoreta de nom Elena Molina i manteníem una conversa bilingüe, ella en perfecte castellà i jo en perfecte català fins que ella em va dir que no m'entenia la paraula «vuit» o «huit», com la dic jo en el meu català del País Valencià. A partir d'aquell moment, la tal senyoreta Molina em va demanar que li parlés en castellà perquè no m'entenia. Però he de dir, en honor a la veritat, que ho va fer amb arguments ben contundents:

- Si no li parlava en castellà no em podria atendre, aquest argument irrefutable me'l va repetir diverses vegades.
- Que si algú li parlés en anglès faria el mateix poc esforç per entendre'l.
- Que estava trucant a una plataforma «nacional» i, per tant, només s'hi podia parlar en castellà.
- I final, que «estamos en España».

L'anècdota a la qual ja estem més o menys acostumats pel simple fet de repetir-se massa vegades no passa de ser això, una anècdota. Però fa pensar que no n'hi ha prou de saber que l'única manera de guanyar per al català -especialment al País Valencià- determinats àmbits d'ús és no claudicar davant les amenaces de persones com la senyoreta Molina en qüestió.

Les senyorettes molines també tenen ben apresada la lliçó: l'única manera de conservar àmbits d'ús per al castellà és no claudicar

davant els pocs o molts irreductibles que s'entesten a usar llengües minoritàries que per a l'única cosa que serveixen és per a desintegrar la «nació espanyola».

Fins ací les regles del joc són les que són i no hi ha més cera que la que crema. Però les senyorettes molines també saben que estan a punt de fer un pas més, que ja poden fer un pas més. Per un moment m'imagino la meua interlocutora penjant el telèfon i proferint cap a mi adjectius poc elegants. La incomoditat que deu suposar per a ella mantenir la seua actitud inflexible no deu ser menor que per als qui no diem per respecte a les persones -a les molines també- els adjectius que de bona gana diríem si fóssim menys civilitzats.

Per això ja han posat en circulació el pas següent. M'explícava un amic coneixedor dels cercles dels voltants de la Plaça de Cánovas, a València, que allà, quan un parla en català-valencià-balear, diuen: «Este aun está en la trinchera». No entenc gaire de termes bèl·lics però em sembla que la trinxera és un recurs defensiu propi dels qui no estan en condicions de passar a l'ofensiva a baioneta calada. Ara bé, la qüestió en aquest cas rau en el fet de saber si som només nosaltres els qui estem a la trinxera i ells preparen l'atac definitiu o si per contra tots dos bàndols estem atrinxerats i desparant a tort i a dret per tal d'evitar el cos a cos. Per resoldre el dilema, els estratèges solen analitzar els moviments de l'enemic. Per la nostra banda observem que les senyorettes molines, de moment, es dediquen a repetir moltes vegades els seus arguments, com si no se'ls acabassen de creure del tot o com si

els calgués encara engrèixar el seu cos d'exèrcit.

Per tant, podem deduir que elles, les molines, també estan a la trinxera i que la guerra, per ara, és una guerra de posicions on juga un paper molt important la poderosa artilleria en forma de telèfon -de venda per telèfon de determinats missatges-, de mitjans de comunicació i, de forma eficaç, la infanteria del boca a boca. La seua arma és la insistència.

Per això cal que nosaltres usem les mateixes armes i els engegem els nostres arguments, moltes vegades, constantment, sense deixar que ens intimiden:

- Si no em parla en català no li compre el bitllet i me'n vaig amb cotxe.
- Allà vostè i la seua ruqueria de no voler aprendre idiomes. Que no sap que en Flandes se ha puesto el sol? En quin segle o en quina trinxera viu?
- Ja sé que això és una plataforma «nacional», però és que jo trucava des de l'estranger.
- Ho sent, senyoreta Molina, però, amb vostè que no entén res, no hi ha arguments que valguen. Sàpigam que no ens fa cap por ni cap fàstic la trinxera.

Fa tants anys que hi som!
Tomàs Llopis

La terra que ens ha vist néixer, créixer, que ens ha sentit plorar, fins i tot que ha vist morir gent per defensar-la, aquesta terra és nostra i de tot aquell/a que l'estimi. NO PERMETREM QUE ENS LA PRENGUIN!! agusti@llibertat.com !!*!! Ω

El GOB demana al Consell i al Govern que presentin recurs contra el Pla Director de l'aeroport de Palma

Per al GOB és una catàstrofe que en 10 anys se pugui doblar el nombre de turistes que arriben a Mallorca

26 milions de passatgers l'any 2005 i 38 milions l'any 2010 són les xifres que el Ministeri de Foment preveu que passaran per l'aeroport de Son Sant Joan, per la qual cosa està previst fer les inversions necessàries per possibilitar aquest trànsit, al Pla Director Sectorial que ahir mateix va aprovar el Ministeri d'Alvarez Cascos.

Sense cap dubte ni una se tracta de previsions catastròfiques. Amb la situació actual en que l'aeroport de Palma transporta 19,5 milions de passatgers,

parlar de duplicar en 10 anys aquesta quantitat constitueix un clar perill de massificació i una clara amenaça a la conservació dels recursos naturals (aigua, energia), a la qualitat de vida dels habitants de l'illa i fins i tot posa en perill la qualitat de producte turístic com a conseqüència de la saturació d'espais naturals i d'infraestructures que provocarà.

No té sentit apostar per la paralització del creixement urbanístic i per l'estabilització del turisme i alhora proposar dupli-

car la capacitat de l'aeroport de Palma per acollir fins a 38 milions de passatgers.

Per al GOB és una catàstrofe aquesta macro-ampliació de la porta d'entrada de Mallorca i per això demana al Consell de Mallorca i al Govern de les Illes Balears que impugnin l'acord del ministeri de Foment d'aprovar el Pla Director Sectorial de l'aeroport de Palma així com dels altres aeroport de les Illes Balears (Son Bonet a Palma, Menorca i Eivissa). info@gob-mallorca.com. Ω

P O R T O C R I S T O

Fa 15 dies que en Marcel Jofre de Bons Aires ha obert la botiga de restauració de mobles, antiguitats i decoració "Fora Vila" al carrer del Port de Portocristo. Tel. 971 822 140

Fa 2 mesos que en Guillem Joan regenta el Restaurant s'Assecador a Portocristo. Se menja de les dues a les sis mil pessetes. Durant els darrers 40 anys la seva família regentà sa Llonja, fins ara que l'han enderrocada. Tel. 971 820 826

Fa 15 anys que en Francesc Puiggròs va obrir l'empresa de construcció Puiggròs S.L. a Portocristo. Ara en fa 3 que a més és promotor. Te 8 operaris a més dels subcontractats. Tel. 629 486 575

En Guillem Gutí és l'amo jove de la Ferreria can Gutí a Portocristo. Son pare va obrir aquest establiment fa 20 anys. Tel. 971 821 084

Fa 4 anys que n'Antoni Melis va obrir al Fusteria Melis a Portocristo. Tel. 971 820 641

Fa un mes que en Mario Varela de Bons Aires ha obert la Perruqueria de senyors Varela al carrer del Port de Portocristo. Tel. 651 094 346

Fa 3 mesos que n'Antoni Villanueva regenta el Restaurant Sa Pedra a Portocristo. Un lloc on se menja per una mitjana de 3500 ptes a la carta. Tel. 971 820 932

Fa 35 anys que en Sebastià Truiol va obrir els Magatzems de Construcció Truiols C.B. a Portocristo. Els seus socis són la seva dona Àngela Nicolau i els seus fills Sebastià, Tomàs i Jaume. Tel. 971 821 545

Fa 24 anys que la família Gomis va obrir el Restaurant sa Carrotga a Portocristo. Despatxen menús a 1200 ptes. A la carta se menja per una mitjana de 2500. Tel. 971 821 502

CALES DE MANACOR

Fa 2 anys que na Francesca Llull regenta la botiga de rellotgeria i objectes de regal Pikan a Portocristo. Va obrir aquesta botiga son pare, en Jaume Llull va 33 anys. Tel. 971 820 805

Fa un any que n'Andreu Frau i en Jaume Joan regenten el Bar de nit Makoki's al carreró de Portocristo. A l'estiu tenen obert cada vespre. En Joan Lluís Perera i en Miquel Costa són els seus socis. Tel. 620 848 368

Fa 3 anys que en Joan Gaià i na Maria Mascaró regenten la Cristalleria Porto Cristo. Tel. 670 995 947

Na Xisca Bonet és la madona jove del souvenir s'Arc a Cala Mandia. Tel. 971 558 076

Fa mig any que n'Òscar Baion regenta el Bar Alimar a Cala Mandia. Tel. 971 558 324

Fa 3 mesos que en Gaspar Asegurado ha obert el Cafè-Bar Anita a Portocristo. Tel. 971 822 107

Fa 10 anys que en Joan Galmès i na Heidi Greven regenten la botiga de fontaneria, aire condicionat etc. A Portocristo. Tel. 971 820 390

Fa 9 anys que em Dionisio Egidos a qui veiem amb el seu oficial va obrir la Fusteria Portocristo. Tel. 971 820 480

Fa 8 anys que en Salvador Vedell de Portocristo regenta el Restaurant Vomar a Cala Mandia. Se menja a la carta per una mitjana de 4500 ptes. Tel. 971 558 569

Fa 3 anys que en Guillem Estrany regenta la botiga Sureda Esportiu a Cales de Mallorca. Tel. 971 833 847

Les aromes de l'andalus, una exposició ben didàctica

PER MARINA FERRÀ HAMELYNCK

Al "Gran Hotel" del 18 de juliol al 26 d'agost fan una exposició que reproduïx diversos passatges de la medina andalusina, és a dir, àrab-espanyola. Ens pretén traslladar a través de les olors, dels sons i dels ambients a l'interior d'una casa, amb la seva sala ricament decorada, amb les seves catifes, els coixins, el divà, els tapissos a la paret, el pou, les làmpades, la taula amb la vaixela per prendre té amb menta o herbassana, amb la cuina, i un passadís que duu al seu pati, de nit on es senten els grills, i l'aigua cantarina dels brolladors, s'ensumen els tarongers i els rosers, que serví als poetes i filòsofs per inspirar-se: "Rellueix la lluna del Ramadà. Demà el sol omplirà de llum la ciutat en silenci. Dormiran els vins als càntirs i les joves donzelles a l'ombra del bosc." (Rubaiyat, Khayyam s.XI-XII)

Al mercat o soc on trobam davall les teulades de palla i de tela llocs de venda de fruita, d'espècies, de fils, de teles, de queviures, etc. i on es senten el soroll del mercat, animals inclosos, les someres, la gent regatejant, els ases, els xots, etc. Un ambient diari que encara trobam a molts de països de l'Orient Mitjà i del Magrib. La Mesquita amb el seu Mihrab, la seva tauleta amb distints encensers i la reproducció sonora de l'imà recitant les sures de l'alcorà, on resaven cinc vegades al dia:

"En nom del Déu clement i misericordiós IKaf. Per l'Alcorà gloriós.

2. Resten entabanats els infidels de que hagi sorgit del seu ventre un home que els amonesti.

Això és sorprenent, diuen els infidels. 3. Una vegada morts i reduïts a pols. Hauríem de reviuir? Això està massa lluny. 4. Nosaltres sabem quants han estat engolits per la terra; tenim un llibre que ens instrueix. 5.

Han tractat de mentida la veritat que els ha vingut. Són a un lloc inextricable. 6. No aixecaran les seves mirades dalt del cel que està per damunt els seus caps? Veuriem el que hem aconseguit i com no es veuria en ell cap clivell. 7 I la terra l'hem estesa i l'hem proveïda de muntanyes i hem produït precioses parelles de totes classes.

8. Motiu de reflexió i avís a tot servidor que cerqui tornar a nosaltres. 9 Feim baixar del cel l'aigua benafactora, amb ella feim germinar les plantes dels jardins i les llavors que hom recull. 10. I les elevades palmeres los cims de les quals són plens de fruita... 30. No lluny d'aquí està preparat pels justos el jardí de les delícies. 31. Aquí teniu el que estava promès a tot home que feia penitència i complia la Llei de Déu. 32. A tot home que temia el Clement i que ve amb un cor contret. Entrau en ell en pau; aquí teniu el dia de l'Eternitat. 33. Ho tendreu tot al vostre gust i encara podrem augmentar ses benediccions... 38 Suporta amb paciència les seves paraules i recita també les lloances del teu Senyor abans de l'aurora i cap al tard. 39 Recita també les seves lloances durant la nit i després de les dues posternacions..."

(Sura 50 de l'Alcorà.)

Entre oracions, crits de mercaders i la tranquil·litat i el confort dels coixins d'una llar musulmana ens trobam les distintes aromes: Gessamí, Roser, alfabeguera, orenga, mesc, mirra, ambre, narcís, mostassa, comí, gingebre, alcarava, safrà, fonoll, Cardamom de java, càmfora, àloe, etc. Que ens permet evocar i conèixer la societat àrab-mallorquina.

Aquesta herència, inèdita fins ara i tot just perceptible, de perfums, sons i sabors, imatges i espais que ens són familiars, subjau en la profunditat del nostre inconscient col·lectiu, esperant resurgir amb l'estímul del record. Per això les aromes d'al-Andalus ens convida a entrar a una de les nostres ciutats àrabs, sentir que hi caminam, penetrant en el seu aire i en el seu pols, com un visitant que ve de lluny a trobar una part del seu patrimoni passat. Ω

PORTO COLOM

En Francesc Garcia de Manacor és mestre d'obres. Fa 5 anys que amb en Fèlix Hurtado va fundar l'empresa de construcció Fèlix i Francesc. Fan obra nova i reformes. Tel. 971 555 745

Fa 9 anys que n'Eloi Pomar ven el cupó de l'ONCE a Portocolom. Tel. 669 329 409

Fa 5 anys que la família Artigues ha obert la Ferreria Artigues a Portocolom. Tel. 971 825 521

Fa 2 anys que en Xavier Fuster ha obert el Magatzem Tot Animals a Portocolom. Com podeu veure a la fotografia té pitons, iguanes i molts d'altres animals. Tel. 971 825 914

Fa un any que en Miquel Rosselló ha obert la botiga d'informàtica i telefonia mòbil Rosselló a Portocolom. Tel. 971 826 086

PORTO PETRO

Fa 4 anys que en Ricardo Savicente regenta el Pub Sa Cova a Portopetro. És una cova natural a la vorera de mar, descoberta fa 36 anys on la gent s'hi troba molt be ja que la temperatura sempre és la mateixa. Tel. 626 440 262

Fa 10 anys que n'Antoni Muntaner regenta el Taller de cotxes Muntaner a Portocolom. Son pare, Cristófor Muntaner va obrir aquest taller fa 30 anys. Tel. 971 825 218

Fa 41 anys que en Bernat Xisquet regenta el Restaurant Bernat a Cala Marçal. És especialista en paelles. Se menja per unes 2500 ptes a la carta. Tel. Aquest fou el primer restaurant de Cala Marçal aquell temps que a l'indret no hi havia cap construcció. Tel. 971 825 258t

Fa 25 anys que en Norbert Laudat d'Alemanya va comprar la casa Fe a Cala Barca, entre Cala Barca i Mondragó. Ara en fa tres que hi ha obert el Restaurant la Taverna Blanca on s'hi menja per unes 4.500 ptes a la carta. Abans regentà durant 15 anys el Bar Bobos a Cala d'Or. Tel. 971 657 186

CALES DE MANACOR

Fa 30 anys que la família Santandreu regenta el Restaurant Sanxo Pansa a Cales de Mallorca. Se menja a la carta per una mitjana de 1500 ptes. Són del Barçà. Tel. 971 833 827

Fa 30 anys que la família Adrover regenta el Renta a Car Cotxes Vicenç a Cala Murada. Tel. 971 833 841

Fa 12 anys que en Miquel Adrover regenta la Immobiliària Euromurada a Cala Murada. Tel. 971 833 116

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE (Les lluites del segle XXI)

Les lluites anticapitalistes i antifeixistes en el 2001: CGT, USO, STEI

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

El Primer de Maig del 2001 ha estat un festa del treball autènticament reivindicativa gràcies a l'actitud de lluita conseqüent de la CGT, USO i STEI. Aquests sindicats han criticat de forma enèrgica els efectes destructors del neoliberalisme, la mundialització econòmica com a procés depredador que contribueix a la pobresa generalitzada, a la desigualtat, a la minva dels drets humans i de les llibertats democràtiques. Ens hem trobat, per tant, davant un Primer de Maig eminentment combatiu, lluny de les processons a les quals els sindicats «majoritaris» ens tenien acostumats aquests darrers anys.

Hi ha hagut concentracions per a reclamar el patrimoni sindical que s'han repartit entre UGT i CC.OO. El 27 d'abril s'esdevingué una multitudinària concentració de delegats i treballadors d'USO, CGT i STEI en defensa de la salut laboral i d'aquest patrimoni sindical. El mateix Primer de Maig la CNT, a Ciutat, va intentar d'ocupar part d'aquest patrimoni sindical «expropiat» per les centrals dels pactes amb la patronal. La policia carregà violentament contra els treballadors anarcosindicalistes i hi hagué nou detinguts que posteriorment foren posats en llibertat. El grup Els Verds ha fet un comunicat de protesta condemnant aquesta agressió policíaca.

Per altra banda, les crítiques que han fet aquest Primer de Maig els dirigents i afiliats de la CGT, USO i STEI va enfocada tant al Govern de la dreta com a la submissió dels grans aparells sindicals (CC.OO. i UGT) respecte als poders fàctics econòmics i polítics.

USO, STEI i CGT consideren (han publicat un valent comunicat al respecte) que el consens entre el govern espanyol i les altres forces polítiques i sindicals, signat o no, ha imposat greus mesures contràries als interessos dels treballadors i que són molt favorables als poderosos. Es tracta de les privatitza-

Lectura del manifest unitari de les centrals sindicals anticapitalistes i antifeixistes de les Illes. Intervenció de l'escriptor Miquel López Crespi.

cions, les desregularitzacions de drets laborals, l'abaratiment de l'acomiadament a trenta-tres dies, la precarització de les contractacions i la jubilació més enllà dels seixanta-cinc anys, la rebaixa de les cotitzacions empresarials, les majors bonificacions als capitalistes al temps que s'imposa una política salarial contra els pensionistes, el funcionari i la resta de la classe treballadora.

Però la història de renúncies a la lluita activa contra el capitalisme començà ja fa temps, en lluny mes d'octubre de 1977. Era a l'inici de la transició i aleshores ja es veia clarament que tant la burgesia com els elements reformistes del moviment obrer (principalment el PCE i el PSOE) el que volien era anar acabant amb la valenta història de lluita del moviment obrer, l'esperit anticapitalista dels treballadors i treballadores de totes les nacions de l'estat. Recordem, a tall d'exemple, l'època en què s'iniciava el combat a mort contra la

unitat obrera i popular, contra el contingut unitari i antisistema de la classe obrera i sectors populars antifeixistes. El 25 d'octubre de 1977 era signat a Madrid el Pacte social de la Moncloa. Els màxims responsables polítics de portar endavant uns acords tan contraris als interessos dels treballadors són: Adolfo Suárez, Felipe González, Joan Reventós, Josep Maria Triguier, Manuel Fraga, Enrique Tierno Galván, Juan Ajuriaguerra, Miquel Roca, Leopoldo Calvo Sotelo i Santiago Carrillo.

El llibre De los pactos de la Moncloa al AES, editat el gener de 1989 per la Confederación Sindical de CC.OO. (Secretaría de Formación y Cultura), conté un pròleg ben aclaridor del que significaren els Pactes de la Moncloa per al moviment obrer i sectors populars. Tengueu en compte que aquesta autocrítica radical no la fa cap «esquerranista», cap «trotsquista» o «maoista». Ben al contrari, està escrita (octubre de 1988) per un dels responsables màxims de CC.OO.; en aquell

temps, secretari d'Acció Sindical. Un home, suposam, que en el seu moment blasfemà contra els «perillous esquerranistes» que llavors criticàrem l'endarreriment que significaven els Pactes amb el Govern de la dreta i la patronal. Ara, constatant l'abisme d'abjecció, de misèria, de retall de prestacions socials, d'atac als interessos més vitals de la classe obrera de tots els pobles de l'Estat, Agustín Moreno, un dels antics responsables de portar aquesta nefasta política a la pràctica, escriu, fent seves les conclusions d'una anàlisi publicada a Monthly Review l'any 1977:

«Los Pactos de la Moncloa fueron los de mayor contenido doctrinal y repercusión pública y política. Constituyeron un amplio repertorio de medidas de política económica y social tendentes a neutralizar la crisis y los desequilibrios tradicionales. De ahí que combinasen medidas coyunturales y estructurales» (pàg. 12 del llibre esmentat).

Més endavant Agustín Moreno, seguint la mateixa Monthly Review (Aguilar, S., Aponte, A. y Vidal Villa, J.M. «Un pacto para dos crisis: El Pacto de la Moncloa»), situa bastant encertadament el nucli de la qüestió, el significat real d'aquest atac brutal contra els interessos dels treballadors. El dirigent de CC.OO explica: «Los objetivos reales de los Pactos de la Moncloa son:

«- La remisión forzosa de los salarios reales para lograr una distribución funcional de la renta en beneficio del excedente empresarial.

«- Disciplinar a la clase obrera a nivel laboral y dividirla a nivel sindical y a nivel político. Se trata de impedir las movilizaciones y de formar un proletariado no combativo, pero sí organizado, que desvíe su combatividad a la participación pasiva en elecciones generales, etc.

«- Alcanzar una paz social pactada que signifique un freno al proceso de politización y toma de conciencia de clase iniciado con las luchas de 1961 y que convirtió a la clase trabajadora de España en una

de las más combativas de Europa.

«- El saneamiento complementario de la economía a través de la flexibilidad de plantillas (posibilidad de despedir al 5%, contratación temporal) y la eliminación de las empresas improductivas (quiebras, suspensiones de pagos).

«A cambio de esto, los partidos de izquierdas reciben concesiones progresistas de dudosa viabilidad en sanidad, vivienda, educación, etc.».

La lluita sindical contra els governs de la dreta va ser unitària; però ara, a l'hora de la veritat, han sorgit de nou els vells fantasmes de sempre i les direccions d'UGT i CC.OO. tornen a reivindicar l'exclusivitat de la representació sindical.

Per això ha estat molt important, en aquest Primer de Maig del 2001 recordar aquesta història de renúncies i traïdes als interessos més vitals del moviment obrer i popular. La CGT, USO i STEI han criticat de forma valenta aquest quart de segle de vergonyoses claudicacions davant l'enemic de classe, davant la patronal. La crítica també va dirigida contra els dirigents de l'esquerra oficial i els grans aparells sindicals. El manifest del Primer de Maig de la CGT, USO i STEI diu que: «Les raons d'aquesta 'submissió' s'ha de cercar en el paper que juguen aquests sindicats com a interlocutors gairebé 'exclusius' de tracte preferent per al govern de l'estat». És evident (i en això estam plenament d'acord amb USO, CGT i STEI) que no tots els sindicats gaudeixen dels mateixos drets ni en relació a la possibilitat d'accedir a l'activitat social dins les empreses, ni en relació al patrimoni sindical, ni en relació al finançament o la interlocució social.

Llegim també que el Govern del Pacte de Progrés tampoc ha fet gaire cosa per anar millorant aquesta trista situació. La lluita sindical contra els governs de la dreta va ser unitària; però ara, a l'hora de la veritat, han sorgit de nou els vells fantasmes de sempre i les direccions d'UGT i CC.OO. tornen a reivindicar l'exclusivitat de la

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VIII LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P I I

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

Els dirigents Pep Juárez (CGT) juntament amb Neus Santaner i Gabriel Caldentey (Stel).

representació sindical. Malgrat les bones paraules dels consellers de Treball i d'Economia (expliquen la CGT, STEI i USO) «els de sempre han acabat imposant el seu dictat». S'ha format una Mesa de Diàleg Social formada només per CC.OO., UGT i les patronals. Aquesta Mesa que exclou els altres sindicats buida de contingut l'actual projecte de Consell Econòmic i Social. Sembla que, tot plegat, va en la direcció de controlar de forma total i absoluta els fons socials europeus per a la formació ocupacional. Amb els diners hem topat! La Conselleria d'Economia, Agricultura i Comerç, tot i les bones intencions del començament de la legislatura, ha creat igualment una Mesa per al Desenvolupament Econòmic de les Illes Balears on hi participen -com de costum!- només CC.OO., UGT i patronals. «Todo atado y bien atado», diuen molts treballadors i sindicalistes. La manipulació i control d'aquests sindicats s'ha estès a la negociació del Pacte per l'Ocupació i la Cohesió Social, al Consell de Formació Professional, Consell de Salut Laboral...

Davant tot això CGT, USO i STEI han demanat, en aquest Primer de Maig, una major participació de la ciutadania per aconseguir una societat diferent, una societat de democràcia social plena. Es tracta de lluitar per una democràcia econòmica on el treball humà en condicions de seguretat, la plena ocupació amb contractes estables, el desenvolupament durador i la justícia distributiva siguin els eixos fonamentals del combat sindical i ciutadà.

Per això ha estat un honor per a qui signa aquest article rebre la convidada d'aquestes lluitadores centrals sindicals per llegir, en la diada internacional dels treballadors, el document redactat entre USO, STEI i CNT. La manifestació unitària de dia 30 d'abril a Ciutat de Mallorca, l'actitud ferma i decidida dels dirigents d'aquests sindicats criticant les mesures econòmiques del govern del PP i alhora, els pactes de CC.OO. UGT amb la patronal durant aquests darrers vint-i-cinc anys (des de del famós Pacte Social de la Moncloa), em feien veure que aquesta vegada la lluita anava de debò, lluny de les processons organitzades ritual-

ment cada any per a lluïment de pactistes i vividors del sistema.

El conseller de Treball, Eberhard Grosske, d'Izquierda Unida, i alguns dels agents més pactistes eren al seu costat, hagueren d'aguantar les fortes crítiques a la seva política procedents d'USO, STEI i CGT

El conseller de Treball, Eberhard Grosske, d'Izquierda Unida, i alguns dels agents més pactistes eren al seu costat, hagueren d'aguantar les fortes crítiques a la seva política procedents d'USO, STEI i CGT. Josep Juárez de la CGT, Gabriel Caldentey per part del sindicat STEI, els dirigents d'USO remarcaren davant el semblat gèlid dels buròcrates del consens amb la patronal i la desmobilització política (abandonament de la lluita per la república, per l'autodeterminació, pel socialisme entès com a poder dels treballadors) que les mesures al servei dels poderosos fetes pel Govern del PP s'han pogut fer per la complicitat del conjunt de la classe política i pel col·laboracionisme passiu de UGT-CCOO.

Tal com deia, quan lluitadors històrics del món de l'ensenyament com na Neus Santaner (secretària general de STEI-Intersindical Illes) i dirigents del moviment obrer com Llorenç Buades i altres companys em demanaren la meua col·laboració en aquest Primer de Maig em vaig sentir molt honorat i vaig acceptar de seguida. És evident que qui signa aquest escrit mai ha combregat amb determinades posicions reaccionàries que encara existeixen en el món de la ploma, especialment entre el sector més ranci i «carca» dels «exquisits». Em referesc a aquella arnada posició que explica que els intel·lectuals «no han de fer política». Com si no fos tot «política» en una societat de classes dividida entre explotadors i explotats, entre estats imperialistes i nacions oprimides! Aquest contradictori sector no sap que el silenci, la seva pretesa «no intervenció» davant els sagnants fets de l'explotació de l'home per l'home o l'opressió de les nacions és la més clara, decidida i militant intervenció política que hom pugui imaginar: una acció política, però en defensa de la reacció i de l'opressió. Ω

La lluita cultural en els Països Catalans

Manifest: per una cultura nacional-popular catalana

Durant uns anys, després de l'embranchida antisistema de la transició (augment del protagonisme de la classe obrera i dels sectors populars, lluita anticapitalista, recuperació de la memòria col·lectiva del nostre poble) els pactes i les traïdes de la transició portaren una greu desmobilització entre el poble i sectors d'avantguarda cultural i política. En el fons, el preu que la burgesia i el franquisme reciclat posaren a l'«esquerra» amnèsica i pactista per a fruit de sous i poltrones institucionals va ser precisament aquest: desactivar la càrrega de lluita anticapitalista. De la «tasca» s'encarregaren principalment el PCE i el PSOE. Tones de desencís caigueren damunt els sectors més combatius del nostre poble. Es tractava d'aconseguir la desmobilització total i absoluta d'aquesta avantguarda social. L'esquerra revolucionària fou perseguida i criminalitzada. Qui no tingués representació parlamentària era obligat a desaparèixer engolit per la marginalitat més absoluta. «Intel·lectuals» de baixa categoria, servils sense escrúpols s'encarregaven i s'encarreguen encara! - de la feina bruta de criminalitzar les idees de progrés, justícia social i socialisme. Tot això combinat amb la lluita activa (portada endavant per la socialdemocràcia i les restes del carrillisme) contra el marxisme, l'anarquisme, el leninisme, l'independentisme... o el cristianisme de tendència socialista i anticapitalista, anà creant un concret panorama de desolació. Els sectors més dinàmics que encara lluitaven contra el sistema eren deixats de banda (lluites d'Euskalduna, Altos Hornos del Mediterráneo, Astilleros de Cadis... i mil tipus d'accions semblants), tot esperant que els lluitadors més actius perdessin la fe en la victòria de la seva justa causa. Les centrals sindicals majoritàries, amb fortes subvencions estatals per a sous d'alliberats, boicotejaren mobilitzacions de solidaritat, expulsaren els grups més antisistema dels seus delegats mentre els dirigents d'aquests aparells ja institucionals signaven pacte rere pacte en contra dels interessos dels treballadors. Milers i milers de treballadors i treballadores, d'estudiants de totes les nacions oprimides de l'estat eren induïts (a les bones o a les males: la policia no deixà mai d'actuar de forma brutal contra el poble) a oblidar les idees i principis igualitaris, antifeixistes i antiracistes tot obligant-los (mitjançant un fort bombardeig ideològic des del mitjàns dits de «comunicació») a centrar-se només en la vida privada, en el consum com a forma «superior» d'existència. Arribava la follia del comprar per comprar, l'època del pelotazo (més que res en temps del PSOE, del redescobriment de «la España eterna» per part dels «socialistes» de mentida que ens acabaven d'entaforar en el bloc imperialista i agressiu de l'OTAN). La fi del socia-

lisme degenerat a l'URSS i altres països dits «socialistes» (aquells on regnava el brutal poder de la «burgesia» roja i el més bestial capitalisme d'estat) també servia per a la campanya contrarevolucionària mundial. Ens apropàvem als temps actuals, a l'època de la mundialització més bestial i absoluta del capital i de l'imperialisme (alguns li diuen, en expressió errada, la «globalització»). Les preocupacions socials i col·lectives eren sovint ridiculitzades. Els grups i partits que encara resistien la gegantina onada d'oportunisme que tot ho envia (barroeres lluites pel poder, per la poltrona, per la nòmina institucional deixant de banda dècades d'història de lluita esquerrana) eren presentats sovint com utòpics o, més d'una vegada, com a actius «agents de la dreta», il·luminats que no tocaven amb els peus a terra. Qui signa aquest article ha patit sovint aquesta intencionada criminalització per part dels defensors (de totes els tendències!) del sistema!

Les coses han canviant a poc a poc. Una nova generació de lluitadors i lluitadores antisistema ha sorgit en aquests darrers anys superant el buit ideològic i polític creat pels partits de l'esquerra oficial. És el que parlàvem a Barcelona amb els companys d'Endavant.

El que més em copsà en aquests dies de presentació de No era això va ser precisament poder entrar en contacte amb els companys i companyes d'Arran, d'Endavant-Organització d'Alliberament Nacional, amb tants i tants col·lectius del Principat. Interessant va ser el contacte amb els amics d'Arran (que han muntat un dels millors centres de documentació dels moviments socials que conec). Com m'explicaren n'Elba i n'Ivan, Arran no és una iniciativa aïllada. Aquest important Centre de Documentació dels Moviments Socials forma part de tota una xarxa d'espais que d'alguna manera o altra estan compromesos en la recuperació d'una cultura de la resistència i la difusió ideològica de tot un seguit de valors emancipadors i rupturistes. Arran no es vol quedar en només quatre paraules boniques. Aquests companys consideren la pràctica com un element indispensable en el desenvolupament d'una lluita anticapitalista real.

No cal dir que hi estic completament d'acord. No mancaria més! Es tracta -com fan tots aquests col·lectius del Principat i d'altres indrets dels Països Catalans- d'anar recuperant espais des d'on potenciar ideals relacionats amb la justícia social, la dignitat de pobles i persones, el respecte a la diferència tan racial i sexual com cultural. Espais des d'on impulsar valors com la igualtat, l'inconformisme, l'autoorganització. El segle XXI comença molt bé!

Ω

Miquel López Crespí

Carta des de l'Infern

Lasciate qui tutta speranza

ja ja ja ja !

Mateu, Gran Senyor dels Estels. La meua companya Proserpina i tots els dimonis i dimonions d'aquí baix et volem agrair la propaganda que ens faieu el Ricardet Colom i tu al publicar les cartes que per internet hem enviat a aquest darrer. Per cert i què me dirà n'Estadetes, el cavaller de Moncaira en veure publicat l'e-mail de la «novia del príncep»? Segur que té un atac de cor i capdret ens ve a fer una visita a nosaltres que l'estem esperant amb unes bones

forques i un caliu ben encès.

Es una llàstima que aquest homenet - tan monàrquic i tan noble ell - no m'hagi trobat una princesa per casar-se. El lloro de l'Helena no creus tu que hagués estat adequat per ell.

Reb, Mateu, una gran abraçada del teu amic Satan 666krt (Satanàs) i gràcies també per posar-te del costat de les putes negres contra les putes espanyoles de raça blanca com tu i falses com la seva raça totes soles. Ω

Sexes: sensibilitats, convivència i bromes

PER RICARD COLOM - Colomtaube@hotmail.com

SEXE MASCULÍ, SEXE FEMENÍ: SENSIBILITATS.

“És una desgràcia essencial per a la dona d'enamorarse d'un home que no vol ser estimat ni dona a l'amor, en el sentit si voleu bestial del terme, la menor importància. El cas contrari és una dissort per a ell”.

(Marcel Prevost, 1862-1941, novel·lista parisenc).

“La ment també pot ser una zona erògena”
(Raquel Welch, actriu).

“Cals homes, el sexe de vegades acaba en intimitat; ca les dones, la intimitat de vegades acaba en sexe”.
(Autor no especificat).

“Salut i feina, i bon forat per guardar l'eina”. (Dita catalana arplegada per Xavier Maynou).

“Tot era buit de mar i de perfum.
Tot eren platges de miratge i fum.
Com una estranya
llum esperada
que encén els ulls només un sol instant
més enllà dels càntics
que potser diuen altres coses
però són com un mirall opac,
lluny de tot,
lluny de l'esperança
de fer vibrar els sentits amb força
per convertir el desig en sang.
Vent i misteri

que el temps s'endú...
Canto l'amor per dir que ara que
t'he trobat
tot és sol i camí
que vull cantar”.
“Canto a l'amor”, Miquel Martí
i Pol, poeta català contemporani,
Roda de Ter, 1929).

MIQUEL MARTÍ I POL

“L'acte sexual és una salutació que s'intercanvien dues ànimes”.
(Macedonio Fernández, escriptor argentí).

“Les besades d'ella deixaren quelcom per a ser desitjat: la resta d'ella. L'amor nupcial fou amable; amicalment l'amor el perfeccionà; però l'amor lasciu el corrompé i l'avergonyí”
(Francis Bacon, 1561-1626, filòsof, estadista i assagista anglès, precursor de l'empirisme, a Essays «Of Love», 1597).

FRANCIS BACON.

“Hi ha gent, sobretot els homes ja en la maduresa, que són bons amants per a despertar la sensualitat d'una dona, però no per a satisfer-la”.

“Tots estem d'acord que l'amor físic és un instint natural com la fam i la set, però la continuïtat de l'amor no és cap instint”.

(André Emile Herzog Maurois, 1885-1967, escriptor francès).

CONVIVÈNCIA I COSTUM.

“Fa un temps d'allò més dolent.

No sents el vent i la pluja?
Fa poc m'has dit: “Nena, puja”;
però ara no et veig gens content.
El fred se'm fica cor endins.
Entre els llençols m'arrauliria
pensant, amb dolça melangia,
en les que abracen els coixins.
Ah...És com un mar que no té fons...
quina flassada més lleugera!
només m'empipa la manera
que tens de fer-me tants sermons.
No vull pas creure que tu ets d'aquells
que de moment fan molta fressa
però que l'esforç no els interessa...!
per què et fan nosa els meus cabells?
No et sembla que ara fa calor?
potser és el llum, tan a la vora.
Vols dir que algú no ens veu, de fora?
Tanquem-lo i estarem millor...”
“Entre els llençols m'arrauliria”, cançó de na Guillermina Motta).

“La vida és dura i els pits tous”. (dita arplegada per Joan Llobell).

“Qualsevol home pot arribar a ser feliç amb una dona, sols si no l'estima”.

(Oscar Wilde [Fingal O'Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

OSCAR WILDE.

“La parella no es recolza damunt la permanència de l'amor, sinó sobre la permanència de la tendresa”.
(Kostas Axelos, 1925, filòsof i assagista grec resident a França).

“L'important és no posar en el joc de la convivència sexual unes exigències i una ambició excessives”.

“És una llei inexorable en la vida dels sexes la de l'acció anafrodísia del costum”.
(Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor).

“La familiaritat fa criatures. Durant els passats vint anys vós i jo hem estat nodrits durant tot lo dia en bones sòlides mentides sobre el sexe”.

(C.S.Lewis, 1898-1963, escriptor protestant anglòfon).

C.S.LEWIS.

EN FAN GATZARA: IRÒNICAMENT, CÍNICAMENT.

“...Del llibre d'amor és llei i escriptura que, tan tost que l'hom se coneix passar lo punt i lo terme del seixantener, se deïxe d'amors, ni en prenga procura. Inhàbil és fet per a tals olives, ni per a mai traure d'aquelles pinyol, la vella virtut de tal caragol, e, doncs, avorrrir deuen tals genives ...Tendran les olives prou gran desventura, que vostre apetit hagen a esperar; e si en jovent volgués dejunar, en la velledat ¿sentreu-ne fretura? No es poden salvar tan fines olives, ab suc ja florit, de ranciú pinyol; defall per poc ús cascun caragol,

tan prest com per massa emprar les genives ...Atorgue-us que sent dels vells la pressura, i dolc-me de vós que no em façau par; hipòcrit mai fui, mas vull-me arreglar segons la edat dispon i mesura.
Menjau-les madures almenys, les olives, que prest separades seran del pinyol; deixau ja les verdes, que el flac caragol jamás romprà el cuiro de fermes genives
 (“Lo Procés de les olives” d'en Bernat Fenollar, c.1440-València, 1516; i d'en Joan Moreno, s. XV, glosadors a la València renaixentista).

“El sexe és hereditari. Si ton pare i ta mare mai no en feren, probablement tu tampoc no en faràs”.
(Alexander Woollcott, famós director de cinema nordamericà).

“Per què les dones tenen quatre llavis? -Un parell per a errar-la i un altre per a demanar perdó”.
(No en consta l'autor).

“Quan a baix truquen, a dalt no hi queda ningú”. (Dita, arplegada per Carlos)

“Quan el pardal s'empina, s'acaba la doctrina”. (Dita, arplegada per Josep Francesc Alminyana Mayor).

“Als homes quan se'ls omplen els ous, se'ls buida el cervell”. (Dita, arplegada per Francesc Llobet).

“Estira més un pèl de figa que una maroma de barco”. (Dita, arplegada per Natxo Belda).

“Quan el cap de baix s'engalaverna, el de dalt no governa”. (Dita mallorquina, arplegada per Polissó).

“No és pas cert que el sexe degradi les dones...si és bo”
(Alan Partridge - Ràdio de BBC 4).

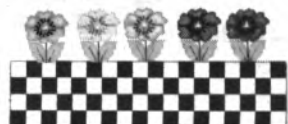
“De sexe jo no en sé res, perquè jo sempre vaig estar casada”.
(Zsa Zsa Gabor, actriu de cinema nordamericana).

ZSA ZSA GABOR.

“L'amor és la resposta, però mentre espereu la resposta, el sexe aixeca algunes qüestions prou bones”.
(Woody Allen, director i actor de cinema judeo-nordamericà).

“L'amor és una comèdia en un acte: el sexual”.
“Qui demana la mà d'una dona, allò que realment desitja és la resta del cos”.
(Enrique Jardiel Poncela, 1901-1952, escriptor còmic foraster).

“Justes, bons i jocs de canyes, mirau-los del terrat vostre, perquè los pessics i manyes en tals llocs fan mil buanyes que no hi val lo guardar vostre. No veja, ni mai la vegem, l'Albufera i lo Grau, puix les que més hi trastegen vergonya i virtut bandegen i lo vici sols els plau...”
 (“Consells a un casat”, Andreu Martí Pineda, s.XVI, València) Ω

El trot és cosa nostra

Criterium de Velocitat 2001:»Atas Nice Star L» establí un nou rècord

MIQUEL ALEMANY I BAL.LE

Una de les proves més destacades d'aquest primer estiu del segle XXI ha sigut el Premi «Criterium de Velocitat», disputat a l'hipòdrom de Son Pardo el passat 10 d'agost. 18 cavalls foren inscrits pels seus propietaris un més abans d'aquesta important correguda. Tots eren cavalls de procedència estrangera. Els apostants i aficionats els consideraven com equins bons, degut a que eren tant ràpids que els motius per incloure'ls en aquesta correguda eren prou clars.

Els programadors de Son Pardo decidiren dues eliminatòries a celebrar el dia 3 d'agost i una final que es disputaria la setmana següent. En les dues eliminatòries, hi prendrien part nou cavalls. Se classificarien quatre perquè només vuit podrien prendre part a la final. A la primera eliminatòria es classificaren: «César de Saint Pol», «Lord Tribute», «Phantom Leebrook» i la única egua que prenia part en aquest criterium: «Arvell's Tenant». A l'altre eliminatòria, «Fidelio Mannetot», «Atas Nice Star L», «Bussybon» i el cavall més ràpid de aquell moment: «Holy Bowl», amb un temps de 1'13"5, aprofitaren l'ocasió d'accedir a la gran final del dia 10 d'agost.

El dia de la veritat arribà, a la sisena correguda, que es llançà a les 23 h; els vuit finalistes sortiren darrera el cotxe de sortida (autostart) fins que un encarregat de donar la sortida l'autoritza.

El equí de Nadal Orell i Tomàs es situà en primera posició fins que arribà primer a la meta. No tingué cap rival que li pogués fer ombra. Aconseguí aturar el cronòmetre amb un temps de 1'12"9. Havia establert un nou rècord i superat el que es trobava en possessió del cavall «Holy Bowl», que feia poc l'establí en 1'13"5. Per aquest motiu, guanyà 500.000 pessetes, que foren lliurades per Caixa Rural.

A més de guanyar aquesta quantitat econòmica, Nadal Orell rebé un trofeu molt preciós que era idèntic a la Copa de Europa de Futbol. Havia aconseguit una gran victòria amb un cavall de procedència sueca i que li ha donat moltes alegries des que aterrà a Mallorca.

Nadal és un gran propietari de cavalls trotadors. Tots els seus equins han triomfat a les pistes mallorquines i son els preferits tant dels apostants com dels aficionats. A més de «Atas Nice Star L»,

disposa de «Coolman» i «Borgia du Pont». El primer és nordamericà i el segon, francès. Aquests dos, també li han donat moltes satisfaccions. Nadal ha sabut triar els menadors adequats als seus cavalls: n'Antoni Frontera, el recordat Bartomeu Estelrich «Pancuit», la seva filla Pilar i sobretot Joan Carles Rotger han estat els conductors que han portat a la victòria els seus gran cavalls.

Joan Carles Rotger del barri ciutadà de La Soletat, fou l'encarregat de entrar primer a la meta el passat 10 d'agost amb «Atas Nice Star L». Aquest gran menador ho aconseguí, demostrant cada dia que és juntament amb Joan Antoni Riera «Es Boveret» el millor de Balears. «Atas Nice Star L», juntament amb en Joan Carles Rotger fan que sigui un os dur de menjar pels seus contraris i una garantia de guanyar pels apostants. Aquest equip guanyà la passada gran diada el premi «Sencers i Egües», amb un temps de 1'17"2. La darrera victòria de «Atas Nice Star L», conduït per Joan Carles Rotger Serra fou el dissabte 18 d'agost a Manacor, guanyant el premi «Codorniu». A l'hipòdrom de la carretera d'Artà també donà espectacle. Es véu que tindrem «Atas Nice Star L» per estona. Molt de trofeus i nous rècords l'esperen. Ω

La bel·ligerància política de les O.N.G

Per Ramon Muntada

El 24 de juny, la campanya Barcelona 2001 convocada per 300 entitats, va dur a terme a la ciutat comtal un seguit d'actes, entre els quals destacà la marxa festiva per fer palès el desacord amb els dogmes globalitzadors del Banc Mundial (B.M.).

El que havia de ser una manifestació pacífica es convertí en una batuda policial. La seva actuació va ésser polèmica. El nombre de violents era mínim i clarament rebutjats pels manifestants. Ara bé, la violència acaparà la informació pública dels mitjans, fent tristament o interessadament ombra a les propostes alternatives o complementàries dels manifestants.

L'aparició i la voluminosa expansió de les O.N.G. es va produir un cop finalitzada la segona guerra mundial. Foren les Nacions Unides (O.N.U.) (1945) les que varen reconèixer oficialment i per primera vegada aquestes entitats, batejant-les solemnement amb el denominatiu d'O.N.G. Un important avenç es produí amb la Declaració Universal dels Drets Humans (1948), que les féu créixer. Les ONG internacionals, avui es xifren aproximadament en 5.000. No obstant això, la gran majoria dels Estats han postergat l'aprovació i reconeixement d'aquestes entitats en moments políticament favorables. A l'Estat espanyol s'han pogut defensar amb total llibertat els drets humans a partir de la democràcia. Tot i les vicissituds legislatives de cadascun dels Estats, això no ha estat impediment perquè actualment es compti amb associacions internacionals voluntàries, no lucratives, autònomes respecte als governs, tan prestigioses com Càritas (1950), Greenpeace, Metges del Món (1972), Mans Unides (1979)...

Si bé és cert que tant els organismes governamentals com els que no ho són cerquen el reconeixement dels drets humans, també ho és que els camins i mitjans que esmercen uns i altres son d'allò més desiguals. Malauradament, organitzacions depenents de la O.N.U. han fet una tasca insuficient i insatisfactòria en la defensa de la solidaritat internacional. Poc ajuden les minses receptes del B.M. per pal·liar els problemes actuals. El motiu pel qual proliferen

tantes O.N.G. en el nostre entorn és perquè aquests organismes supleixen amb encert aquesta feina. La comunitat política acaba fent ús del seu treball minuciós i alternatiu en la superació dels desajustaments i de les injustícies. Un cop fressat el camí, és quan intervenen els governants per regular i donar forma de llei a aquests assoliments i conquestes socials. Aquí hom veu l'èxit de les O.N.G., per què modifiquen i milloren aspectes de l'entorn polític de la nostra societat. És a dir, les O.N.G. cobreixen dèficits notables de l'entorn per superar la crisi actual del sistema social. Per exemple, s'ocupen de l'establiment d'un nou ordre econòmic internacional que superi diferències entre països rics i pobres, i que malda per solucionar el problema de la fam i la desnutrició, la pau al món i la conscienciació ecològica.

Actuacions concretes i sovint dissidents amb l'ordre establert, com l'objecció de consciència, l'objecció fiscal, acampada del 0'7%, fòrums, col·loquis, vagues de fam, la consulta sobre el deute extern (on s'obtingué la resposta afirmativa de prop d'un milió de vots) demanant l'abolició, són encara exemples de la tasca de les O.N.G.

La societat civil es troba amb contradiccions tant il·lògiques com sorprenents, que provenen dels actors i protagonistes de l'arena política, per la seva freqüent manca de visió de la problemàtica social i per cert estrabisme vers la situació actual.

Aquest defecte consisteix en la fixació d'acaparar vots de la ciutadania per acabar posant sordina a les seves reivindicacions solidàries. Sortosament, al darrera de les O.N.G. sol haver-hi una munió de joves voluntaris que, amb ganes de canvis, són l'ànima d'aquests moviments. En aquest sentit, el creixement del voluntariat pot ser degut en part a la pèrdua d'atractiu i l'escassa operativitat i participació en la resolució de problemes aliens des de les plataformes polítiques. En les O.N.G. es dona cabuda a un altre tipus de pretensions; ja que el seu funcionament és més participatiu i democràtic. Els joves, des d'aquestes organitzacions tenen la possibilitat de solucionar alguna cosa, d'a-

portar capacitat d'idealisme, de posar en pràctica i fer escoltar els seus desitjos de transformació.

Tot i el treball que aporten les O.N.G., aquestes no estan exemptes de perills ni de limitacions. N'hi ha que, de tant petites, tenen el problema de la seva subsistència, pel que es fa difícil la tasca de denúncia degut a la seva debilitat i manipulació, i que reben per part dels poders polítics i econòmics. Amb una realitat d'aquest tipus, prenen força i justificació les coordinadores o federacions d'O.N.G. o de voluntariat social. Aquestes, unifiquen interessos, contextualitzen reivindicacions, fecunden i interaccionen problemàtiques comunes oferint a la ciutadania una visió de conjunt. Així mateix, ens podem trobar amb O.N.G. que de tant grans perdin el seu vigor transformador en l'acompliment de llurs objectius, no siguin tan participatives i despertin l'atractiu dels partits polítics, gràcies a una opinió considerada. Aquí, els poders polítics poden pretendre influir, fent d'aquestes plataformes solidàries els seus satèl·lits. Un denominador comú a tot tipus d'O.N.G. és la criminalització a que es veuen sotmeses per part de grups de pressió. D'aldarulls com els de Barcelona, Göteborg, Gènova..., se'n féu i potser seguirà fent-se'n un extraordinari ressò negatiu que generà i/o pot generar un corrent d'opinió advers vers la feina de promoció, conquesta i defensa alternativa de les O.N.G.

Tots els actes, reunions, feina silenciosa que vaguin duent a terme les plataformes solidàries són llavors que faran créixer una consciència mundial que pot fer canviar o matissar el curs dels esdeveniments en el context de la família humana. A les contracimeres organitzades per les O.N.G. hom hi pot veure un efectiu antídote que lluita a favor de la societat i que combat la no actuació dels partits polítics i les institucions públiques en general. Les O.N.G., amb la seva actitud crítica i creativa han de continuar reafirmant una posició bel·ligerant en l'escenari de la solidaritat internacional. Ω

Ramon Muntada i Artiles
Advocat

Gescartera i el diner negre

JOSEP M.ª LOSTE ROMERO

Un cas que va començar com un granet d'arròs, en un curt període de temps ja ha esdevingut una gran bola de neu que es va fent grossa. De fet, el cas Gescartera està esdevenint pel PP, el que va representar pel PSOE el cas Ibercoop i Mariano Rubio.

La curta història d'aquesta trama representa una maquinació molt subtil i ben feta, per tal d'aconseguir un enriquiment en un temps rècord. Gescartera, és ja un cas de corrupció política i econòmica, però on la part «política» és la que té menys importància. Aquí, el nucli dur de la brutícia, la causa de tots els mals, són el diner

negre i els paradisos fiscals.

És cert que les ramificacions i responsabilitats polítiques cada cop són més importants. Comença a haver-hi molta gent implicada en l'escàndol amb connexions, ni que siguin encara força indirectes, amb La Moncloa. Encara que «la mare dels ous» és la tolerància i la connivència de l'actual sistema econòmic en el qual estem immersos (i

que la majoria patim), amb la criminalitat financera internacional, és a dir, amb el diner negre. La manca de controls polítics i fiscals efectius, com a conseqüència de l'existència dels nefasts paradisos fiscals (que reben el suport i la benedicció del Sr. Bush i d'altres poca-soltes neoliberals globalitzadors), és la causa de la proliferació d'aquestes corrupcions econòmiques descomunals. A

més a més, la gent hauria de reflexionar i pensar que quan sigui atracada pel carrer o estafada, la culpa de l'increment d'aquesta delinqüència, la tenen els responsables polítics que incentiven aquests paradisos fiscals i els empresaris que se n'aprofiten, (i a casa nostre n'hi ha uns quants) on es blanqueja el diner de la droga, del crim i de tota mena d'explotació humana amb la tranquil·litat més gran del món.

Molt aviat, la U. E. haurà de prendre una decisió molt severa per tal d'il·legalitzar tota mena de relacions polítiques i comercials amb aquests països (paradisos fiscals) que fomenten l'autèntic terrorisme contra la humanitat. Ω

AUTOESTIMA I PAÍS

Conferència-debat amb motiu de l'11 DE SETEMBRE

Dia: dissabte 8 de setembre de 2001

Hora: 10 de la nit

Lloc: Sala Polivalent Municipal (Plaça de la Vila, s/n)

Població: St. Pol de Mar, alt Maresme

Ponents: Toni Strubell, escriptor. Quim Gibert, psicòleg

Organitza: ERC-St. Pol

Això només és la primera fase. La segona està a punt d'aprovar-se i vol anar fins al Coto. I tot això, tan sols és una petita part del gran projecte d'encimentar tota la franja litoral des del Cap Blanc fins al Cap Salines. Nosaltres no ho consentirem. I tu?

La Plataforma reivindica millores reals per la Colònia

Actualment aquesta zona es troba en un estat realment deficient, per deixadesa del propi Ajuntament de Ses Salines i perquè s'hi ha abocat tot tipus de restes d'obra (ciment, blocs...) i de podes de vegetació. Però la construcció del passeig suposaria que indrets tan emblemàtics com Cala Galiota o Sa Puntassa perdin el seu encant

V O L E M :

- Que s'inverteixi en la millora d'aquesta zona sense fer malbé ni la fesomia ni la vegetació.
- Peatonitzar la primera línia.
- Que s'eixamplin les acerades i s'arreglin les faroles que ja hi ha.
- Zones de joc per als infants a les zones ja urbanitzades.
- Millores ambientals reals a la nostra costa (neteja i manteniment del litoral, instal·lació de papereres i contenidors de recollida selectiva,...).
- Adequació del camí ja existent per on es vol construir el passeig.
- Habilitar zones verdes als finals dels carrers que donen a la mar.
- Usar vegetació pròpia de la zona als espais públics ajardinats.
- Crear aparcaments a l'entrada del poble.
- Que l'Ajuntament compri els solars abandonats per convertir-los en zones verdes.
- Obertura d'equipaments culturals i sanitaris.
- Que es controli el desmesurat creixement urbanístic.

No volem un passeig que convertirà la Colònia en un altre Arenal. El temps dels passejos marítims ha tocat a fi. És hora d'aturar el procés urbanitzador que ha afectat a gran part del nostre litoral.

Per això, tu fas molta falta.

Si creus que el litoral no mereix això, posa't en contacte amb nosaltres a l'adreça de correu electrònic salvemsacolonia@yahoo.es o als telèfons 678 86 24 18 i 657 27 21 47

La Plataforma Amics del Litoral de la Colònia agraeix la col·laboració de la Plataforma Anti-Autopista de Campos, l'Associació d'Amics de Cala Galiota, EU-Els Yards, Fora Son de Felanitx, GOB, ARCA, Sargantanes Colonieres (associació de piragüistes), col·lectiu Ses Fures. Esperam l'adhesió d'altres entitats, institucions, col·lectius i particulars. Gràcies a tots.

Viva la muerte. Muera la cultura!

Joan S.

Sorpren que vegis convergents arreu. Què passa? algun complex d'Elektra/Edip polític? Els convergents són l'enemic? Explica'm això de la lluita directa (potser es que jo plantejo la lluita indirecta). Per què jo surto al carrer i no veig cap motiu per engegar cap tret. T'ú s'f? Doncs explicat (Qui diu tret diu el que sigui, no pensis que et tinc per un terrorista) Potser es una lluita directa de nit de St. Joan, a base de fogueretes. Uij com tremolen a ca la governadora; Fixa't en canvi com tenen ennuegat l'assumpte dels infiltrats. De moment retratats. I per cert com va la denúncia que deien?. Si es pogués demostrar que van executar trencadisses (en el supòsit que fos cert, i et suposo assabentat del cas d'un sergent de la GC que va ser detingut «dirigint» un grup Y al Nord), el sistema trontollaria car encara no ha forjat l'obra que ens empresonarà. Lluitem amb el cervell, no amb els punys. Ataquem, però on els hi dolgui de debò. Que no veus que tant es que matin gent? o que cremin els carrers? que encara surten reforçats? No solament ho deus veure sinó que a més trasllades la teva lluita cap als teus (o no sóc dels teus?) Aquest país ja va perdre una guerra i una revolució per això, i es va pagar amb escreix. Enfrontar-se a la policia, vés quina heroïtat. Ompliu (omplim) els carrers o les urnes amb centenars de milers de persones i no en veurem cap de policia. Però prefereixes les emocions for-

tes per realimentar la lluita. Tu mateix, vosaltres mateixos. No cauran amb crits, rocs o molotovs, i si caiguessin en portarien més, i més forts. Cauran amb veritats, amb informacions, amb un xic d'humor i d'alegria (Sí, allò del carnaval i l'amonal que diuen els matxos d'aquestes mogudes), i amb raons. I els lluitadors no serem el 10% de la població, grans i xics, sinó el 80% i res no ens aturarà (no precisament a tu o a mi, sinó a tots, tots els que voldrem aquest país amo de si mateix). Cada crit, cada columna de fum es gent que es perd, es gent que s'espanta -son, a la seva manera, lluitadors que cauen -i no ens podem permetre cap baixa, els necessitem a tots, ens necessitem tots. No aneu posant-vos medalles al valor, car pensa que no tothom serveix per a la guerra, i fins i tot els més valents s'han cagat). Posem-hi esforç, posem-hi imaginació. No cal una guerra secreta d'emascarats i infiltrats a banda i banda. No a un domino o un joc de cartes, segurament marcades, no juguem en el seu terreny; que sigui uns escacs amb tot a la vista excepte el cervell, les jugades. I no cal el cervell d'un líder ni d'un estrateg, sinó multitud de cervells que mouran multitud de dits. La violència -de qual-sevol tipus- cal administrar-la amb saviesa, perquè es un verí que en excés mata, i ara mateix cap violència es necessària. Ω

Ricard

Rústica
Salinas S.L.
Inmobiliària
Construccions y Lloguers

Renale
616.614.890

07640 Ses Salines
Plaça Espanya 10

Tel: 0034 / 971 649 760
Fax: 971 649 756

MALLORCA
SERVEIS

Av. ses Savines, 41, local 6
07687 Sa Coma - Sant Llorenç (Mallorca)
Tel. 971 81 21 45 - Fax 971 81 20 66
www.mallorcaserveis.com
catalina@mallorcaserveis.com

Pere Felip

No hi ha cap dubte que la nostra llengua ha estat segrestada. Ha estat segrestada per polítics deshonestos i venuts a l'or de Castella que abunda a la nostra terra. Ho ha estat pels mitjans de comunicació illencs venuts al mateix or castellà. N'hi ha prou escoltant els programes que ens ofereixen les emissores illenques (Ràdio Mallorca, Ràdio Balear, la COPE, etc.). Totes ens ofereixen programes, però que molts castellans, tots enfocats des del punt de vista castellà en lo polític, social, lingüístic i festiu. Els locutors són contraris amb la política autonomista i la cultura i la llengua pròpia de les

illes. I no diguem dels convidats a les tertúlies i debats, el fanatisme anticatalà dels quals és astorador venint de persones que viuen i han fet els seus bons negocis a les illes, gràcies a les ajudes generoses de molts illencs que no mereixen el pagament d'aquests nous illencs, que més que nous balears semblen màquines xenòfobes contra la nostra cultura i la nostra parla.

I no me pas un pel en aquesta crítica. Ignor si aquesta gent rep consignes o si això és simplement una

manera inconscient degut a la poca sensibilitat cultural i social que tenen per tot allò pertanyent a la nostra nació o perquè els comandaments de direcció, de redacció i de locutori són simplement castellans.

El cas és que en els programes d'aquestes emissores quasi mai se fa ús de la llengua catalana, oficial i pròpia a la nostra comunitat autònoma, ni s'ocupen de la cultura popular de les nostres illes, a no ser que rebin subvencions per part del

Govern Balear i dels Consells Insulars per fer-ho. El seu contingut diari d'informació cultural només s'ocupa d'aquests temes que alaben i enalteixen la cultura castellana.

I que en direm de les connexions de les emissores locals amb les seves homònimes de Madrid? Iddò això. Escoltar programes com «Las mañanas del COPE», «La Linterna», etc. pot propiciar que un es preguntí si es que viu a un altre planeta, o si està boix ja que allò que diuen de nosaltres els qui no som

castellans o andalusos, són una espècie de dimonis i uns terroristes simplement perquè no pensam com ells i sobretot perquè no parlam com ells.

Que la nostra llengua ha estat segrestada és una realitat. I aquí van dos fets que ho confirmen: escoltant l'emissora en català Som Ràdio, escoltam publicitat en castellà. Si escoltau les emissores castellanes de les illes, serà difícil escoltar anuncis en català.

El PP és el principal segrestador de la llengua catalana a les Illes. El seu portaveu González Ortea és el segrestador oficial de la llengua catalana a les Illes. Ω

La llengua segrestada

Conversa sobre independentisme sense traducció en partits polítics d'ample espectre: CiU no fa de PNB

ricard-joan floridasimpson@yahoo.es
A: llista Catalunya <catalunya@yahoogroups.com>

Vull compartir una breu però trob que sucosa conversa electrònica sobre l'independentisme social «de centre» que no té cap traducció, a ca nostra, en partits potents socialment (a Flandes, Quebec o fins i tot Euskadi sí que n'hi ha una traducció en partits independentistes de centre del sentiment independentista social genèric o de perfil centrista).

Particularment crec que l'ocupant utilitza totes les seves eines per matar aquesta possibilitat a ca nostra i obliga sistemàticament que els partits independentistes hagin de ser esquerrans amb campanyes de «pensamiento políticamente correcto» contra els dissidents «no esquerrans» (populistes), justament a fi que l'independentisme català no arrel·li entre els seus destinataris naturals, el catalanet normalet. Altrament sempre crec que es fomenta indirectament una estètica irresponsable i extremista per a l'independentisme català: ultraradical, tot i que sovint són jovent fills de treballadors de coll blanc i de botigueram. En fi, un desfici: un sentiment de culpabilitat social mal plantejat, que es volen fer perdonar amb un discurs polític infumablement radical.

Això també afavoreix el col·laboracionisme de CiU que no pot fer una altra cosa, cert (ara a causa de la majoria absoluta del PP, i sempre per la feblesa política de la burgesia i l'Església catòlica catalanes, dependents de l'exterior, etc.), però que (naturalment) talla les ales a qualsevol possible competidor de perfil independentista-centrista, de moltes maneres, com ara afavorint de sota mà l'independentisme d'extrema esquerra.

El quid de la qüestió és mesclar sempre independentisme amb ultraesquerra a fi de fer-lo socialment inviable, fora del realisme polític.

Per tant, el que hem de fer és tot just el camí contrari, si el volem viable.

Vet ací el correu-e:

<BENVOLGUT RICARD. LA NOTICIA AQUESTA JA LA SABIA A TRAVÉS D'UN SETMANARI QUE ES DIU EL TRIANGLE, DE

TOTA MANERA T'AGRAEIXO QUE M'HAGIS PASAT TOTA AQUESTA INFORMACIÓ.

COM MOLT BÉ DIUS ÉS, MOLT GREU TOT PLEGAT, REFORMA LA DICTADURA MEDIÀTICA.

PERÒ FIXA'T AMB LA PARADOXA QUE ÉS UN CATALANISME DE CENTRE EL QUE SEMPRE ES VEN PER UN PLAT DE LLENTIES>

Et refereixes, és clar, a CiU, que es troba entre l'espasa d'una burgesia políticament feble (sense

Estat-gran Banca, o sia, que ha de dependre de les decisions polítiques de Madrid, sempre en xantatge) i la paret d'una Església en condicions sols moderadament millors respecte a Roma-Madrid (i dins una societat de les secularitzades d'Europa, o sia: una Església catalanista però feble també). I, al capdavall, els partits polítics del poder sols són majordoms de la Gran Banca, que és la que dóna o no diners per a tot. per als mèdia, per a la política, per als projectes faraònics, per als industrials, etc...

Però jo no parl pas exactament de «catalanisme» sinó d'«independentisme», que és cosa del tot distinta, sobretot distinta geoestratègicament. Ço vol dir: avui per avui la burgesia catalana no pot apostar per una aventura independentista perquè es troba sota xantatge del poder polític (Madrid/Oligarquia del Capital Bancari): en bona part veuen que els interessa, però saben que són presoners i hostatges. El resultat d'aquest «quiero i no puedo» és CiU.

Plantejar l'independentisme, a banda de coloracions, és ara i ací, revolucionari, perquè trenca les regles de joc del postfranquisme. És allò que dèiem els marxistes dels anys 70 «les reivindicacions revolucionàries de la democràcia burgesa»: formalment es tracta de reivindicacions plenament demoburgeses però en la pràctica diplomàtica i geoestratègica (realpolitik) són totalment revolucionàries, més trencadores -en la realitat: perquè són realment possibles, socialment i històricament viables- que qualsevol utopia futurista de l'anarquisme o del marxisme. Per això el pànic de l'Oligarquia mierdalenya va sempre, bàsicament, contra l'independentisme. I l'independentisme que li pot fer més mal és el més realista: el d'ample espectre, el d'imatge i màrqueting «de centre» (per això hi ha contínues campanyes des dels «intelectuales demócratas» pagats pel PP i des de l'esquerra infantil o jacobina con-

tra l'independentisme de centre titllant-lo sistemàticament de feixista, fins i tot contra un històric amb el suport de la burgesia basca com és el PNB).

JÁ SÉ QUE L'ESQUERRA (GRAN PART DE L'ESQUERRA ÉS MOLT JACOBINA I MOLT DEMAGÒGICA), PERÒ AMB EL CENTRE I LA DRETA TAMPOC HI PODEM CONFIAR. RECORDA EL QUE HA DIT RECENTMENT L'ARTUR MAS SOBRE L'AUTODETERMINACIÓ -

QUE CIU RES DE RES AL RESPECTE. S'HAURIA DE FER UN ESCRIT QUE S'ANOMENES- «POT CIU FER DE PNB?». SALUTACIONS >

No sé si t'has adonat que als PP.CC. amb prou feines hi ha un independentisme d'ample espectre traduït en partits polítics. Això és realment gravíssim, alarmant, i ben poca gent en diu res de res (el qual fet és, encara, més alarmant).

Possiblement sí que hi ha prou independentisme d'ample espectre en la societat, però no té traducció en cap partit polític (perquè el poder el torpedina sistemàticament: li trenca els partits presos): CiU és autonomista, mentre que ERC és d'esquerra i dubtosament independentista (en la pràctica). El problema de fons és la gran secularització de la societat catalana, que l'impedeix el tremp que sí té el nacionalisme basc, fortament cristià i dirigit per una burgesia que sempre ha mirat devers Anglaterra i que compta amb una base social cristiana forta i una Església petita però forta, amb molts màrtirs nacionalistes (uns 1000 capellans nacionalistes afusellats per Franco).

CiU no pot fer de PNB perquè no pot, ni ERC tampoc, ja que no sabria. CiU no pot i ERC no en sap. I UNC, partit del qual sóc més o menys seguidor o simpatitzant, crec que no sap tampoc, per la mateixa raó: la secularització social (i per la manca dels bons contactes adients, de més rapidesa de reflexes...). Els d'extrema esquerra ni saben ni volen, dissortadament ho posen tot en safata per a les constants provocacions policiaques de l'ocupant.

Aquesta és la dura realitat. I dir la veritat -tasca dura i desagradada- és sempre revolucionari, i qui bé et vol et farà plorar. Ω

Ricard

RECORDA

Quan hagi llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent. EL PAÍS HO NECESSITA

S'HORTA

C A L O N G E

Fa 30 anys que en Sebastià Capó regenta la botiga can Company a s'Horta de Felanitx. El seu padrí Toni Company la va obrir fa 98 anys. Tel. 971 837 020.

Fa 5 anys que en Jaume Llopart ha obert la botiga d'antiquitats i decoració Calicant a Calonge. A la foto amb sa dependenta Claudia Fischer. En Jaume també és l'amo de l'Hotel Platja Ferrera de tres estrelles i el Tropical d'una estrella a la vorera de mar. Son pare que va començar de camper a l'Hotel Formentor és l'amo de la possessió Son Ferretjans al camí de son Marrano de Lluçmajor on hi te un centenar de cérvols. Tel. 971 167 231

Fa 20 anys que n'Antoni Adrover regenta el magatzem can Polla a Calonge. El seu avi, en Francesc des Molí el va obrir l'any 1860 amb un cup on feia vi fins que la filloxa va matar la vinya. Tel. 971 167

Fa 15 anys que en Tomeu Vallbona regenta el Restaurant Bona Taula a Calonge. El seu soci és n'Stuard Megi. Se menja a la carta per un preu mig de 4.500 ptes. Tel. 971 167 147

Notes Pedagògiques

Bartomeu Sureda, Mestre artesà

MIQUEL FERRÀ I MARTORELL, ESCRIPTOR

Sembla que fou entorn als mil vuit-cents que Goya, pintor, conegué Bartomeu Sureda i la seva esposa, amb els quals féu una bona amistat. Els retratà amb una autèntica precisió «fotogràfica» entre aquell mateix any i el 1806. Bartomeu Sureda és, com diu Calvo Serraler, un interessant personatge, nascut a Ciutat de Mallorca el 1767. Aquest mallorquí, relativament jove en aquell moment, havia estudiat a França la nova tecnologia industrial i al seu retorn tingué diferents càrrecs a la Reial Fàbrica de Porcellana del Buen Retiro fins que en fou nomenat director general. En el retrat veim, efectivament, un rostre juvenívol, quasi infantil, ulls petits, nas recte i gruixut, llavis ben afavorits, barra xapada. Porta una ajustada levita verda, una camisa d'un teixit amb un cromatisme que s'acosta a la nostra «roba de llengües» i apareix, sobre

un fons obscur, clima de tardor?, descambuiat, cabell castany obscur i finet, com si l'oratjol d'aquest temps l'hagués agafat de sobte. Porta un capell de trona negra, forrat per dintre de seda vermella, a la mà. Diu l'esmentat comentarista que «és un retrat de tres quarts, la qual cosa per-

met de concentrar més l'atenció en el rostre i altres detalls, pintats tots amb molta cura. Sobre un fons neutre, ombrívol, resplendeix, il·luminada, la figura, que està endiumenjada amb elegància amb un vestit a la moda...»

El retrat de l'esposa és en canvi

interior. Teresa Lluïsa Sureda. Era francesa, d'una família també dedicada al món de la tècnica. Vestida ben a la moda, asseguda a una cadira de braços estil Imperi, observa, amb el cos quasi de perfil, girat el rostre ben il·luminat, el retratista. Boca petita, grans ulls, nas recte, pentinat alt, vestit verdós i lluent de coll alçat i mànega llarga, ajustat més amunt de la cintura. Es curiós que quan deim estil Imperi, que sembla hagi d'ésser dels anys posteriors al 1804, tant pel que fa al vestit com la cadira, amb elements ornamentals hel·lènics o faradònics, al gust de l'època, estam parlant de modes que es gestaren just després de la Revolució francesa i qui sap si no fou en el decurs d'aquesta. Però, potser, el que importa és que aquest matrimoni mallorquí, o si voleu, mallorquí-francès, que a mi, com a salleric, en suggereix tantes coses, es troba sempre exposat, amb aquesta formosa

parella de retrats, a la National Gallery of Art, de Washington. Són olis sobre llenç de 119 per 79 centímetres. I segurament, Bartomeu Sureda l'únic mallorquí present en aquelles sales. No hem pogut esbrinar si el personatge fou realment padrí de noces el 1805, el 8 de juliol, quan es casà el fill de Goya Francisco Javier, que seria pare del primer net del pintor, Marianito. Sembla que durant aquella cerimònia, Goya, va conèixer Leocadia Zorrilla de Weiss, que posteriorment esdevindria la seva amant. Ja és sabut que Goya estava casat amb Josefa Bayeu, germana d'un dels artistes que decorà la Cartoixa de Valldemossa. L'esposa de Goya moriria el 1812. Crec, per altra banda, que aquest Bartomeu Sureda mereix una investigació biogràfica en profunditat. Tanmateix, el més important, és saber, ara que tant tornam a apreciar, per damunt de la gran industrialització «globalitzada», els arts i oficis tradicionals, que el nostre poble, per sort, no ha tingut temps d'oblidar, que un mestre d'artesans mallorquins, abeurat en les tècniques de Delft, Limoges, i altres localitats famoses, aconseguís d'estar en els càrrecs més importants del seu ofici. Ω

S A N T A N Y Í

Són el delegat del batle de Santanyí Mateu Carbonell a Cala Llombards, el president de l'Associació de veïns Antoni Pons i els membres de la comissió de fetes que han organitzat les festes que han tingut lloc a aquest poble de 600 xalets i uns 2400 habitants en l'estiu, 228 dels quals estan empadronats al poble. L'Ajuntament ha patrocinat aquestes festes que han durat del 4 al 26 d'agost amb mig milió de pessetes. La comissió de fetes ha fet una recapta entre els veïns amb el resultat de 267.000 ptes. En una paraula: unes bones festes a aquest poble vacacional nascut al costat d'una cala meravellosa on la gent neda i pren el sol. Tel. 971 181 381

Fa 36 anys que na Maria Verger és la madona del Bar sa Plaça a Santanyí. És el bar més gran i més antic del poble. El van obrir el seus repadrins Miquel Tomàs i Antoninaina Verger, neboda aquesta del Bisbe Verger natural del poble i, que te un carrer del poble amb el seu nom. El van obrir fa 135 anys. Són del Barça i nacionalistes segons ens va dir el seu home Bernat Burguera a la foto. Tel. 971 653 268

Fa 24 anys que en Francesc Jiménez va obrir el Taller Nàutic Jiménez a Santanyí. Fa decoració nàutica en acer inoxidable. En Francesc te patentat des de l'any 1976 el seu invent d'una làmpada per pescar calamars de potera. Tel. 971 653 079

Fa 6 anys que na Caterina Rigo regenta la Perruqueria i Estètica unisex Cati a Santanyí. Tel. 971 163 460

Fa 22 anys que en Miquel Vicenç de Felanitx regenta la Gelateria Cala Figuera. Pizzes i gelats. Tel. 971 645 206

C A L A D ' O R

N'Andreu Rigo, en Josep Vila i n'Antoni Ramallo son els cambrers del Restaurant can Tompé a Cala d'Or. Un lloc on se menja a la carta per una mitjana de 4000 ptes. Tel. 971 657 341

Fa 16 anys que en Miquel i na Maria obriren la Bugaderia Cala d'Or a l'Avinguda de Bèlgica de poble. Tel. 971 643 740

Fa 13 anys que la família Vidal regenta la Papereria Cala d'Or Exprés a Cala d'Or. Material escolar, fotocopies, informàtica, etc. Tel. 971 643 047

Fa 3 anys que la família Montàlvez de Jaén regenta el la taverna El Boquerón a Cala d'Or. Tel. 650 555 309

Fa 6 anys que en Jesús Fabeiro de a Coruhna regenta el Restaurant Piscis a Cala Llonga. Se menja per una mitjana de 1500 ptes a la carta. Tel. 971 643 708

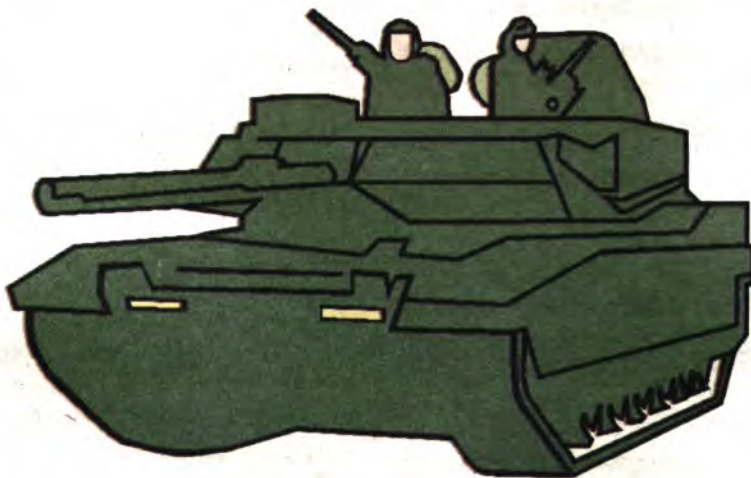
Socialistes europeus, managers de la indústria de l'armament : crucifiquen nins kurds i salven una taràntula assassina

PER JAUME TALLAFERRO

L'exportació d'armes està creixent any rere any a l'Estat espanyol. Sovint els compradors són podrides Dictadures. Ara el PP i abans el PSOE es renten les mans, com a Pilat que són (si no com Judes).

Aquests criminals crucifiquen cada dia gent innocent, a països pobres, amb armes espanyoles ultramodernes. Són *muy patrióticos*, el PP i el PSOE, i si els seus *amiguítos* turcs assassinen milers de nins kurds, ells ja tenen assessors d'imatge a fi que la massa *borreguil* i hipnotitzada -com a idiotes- pel consum, els voti sense gastar ni una sola neurona de més.

En el cas Pinochet se'ls veu el llautó ben a les clares. Pinochet, taràntula assassina, fou un excel·lent client de les armes britàniques en l'època aquella *marukha* psicopàtica de na Margareth Thatcher (tan educada en els petits detalls com sanguinària en les grans guerres). Direu, però si na Thatcher era del Partit Conservador, com el PP! Sí,

però Pinochet fou aliat de na Thatcher/Anglaterra durant la Guerra de les Malvines contra els Generalots argentins.

I un boníssim client.

Raons d'Estat feren que el Ministre de Justícia laborista, Mr. Straw, se n'inventàs de totes clas-

ses a fi de defugir l'extradició del repugnant genocida al'Estat espanyol. Mr. Straw i el *modern* Tony Blair pertanyen a la social democràcia europea, **servil criada de la Gran Banca i de tota mena de negocis tèrbols i bruts (com el de l'armament)**. Naturalment que

tenen la barra d'afirmar que son *socialistes, dels treballadors, partit obrer, etc...* en fi, tota la **volàtil terminologia progre i solidària** manipulada en mans de cínics polítics professionals, el color de la ideologia dels quals coincideix sempre amb els bitllets que cobren.

Aquests *socialistes* (sien *appañoles* o anglesos o el que tinguin la barra d'ésser) sols coneixen la llei sense entranyes, cruament monetarista i diabòlica, de la *Raó d'Estat*. Genuflexes davant l'ídol Mammon (les riqueses) sols són fervorosament espanyols o anglesos pel que té de suculent negoci.

Els i els seus amics conservadors són una visita des del mateix infern a l'atordida ciutadania d'hipermercat.

Falsaris del PSOE-PP: Criminals, no crucificareu més nins kurds per les muntanyes del Kurdistan sota ocupació turca amb les vostres armes ultramodernes amb la bandereta d'*Appaña!* Ω

S A N T A N Y Í

Durant 40 anys en Mateu Oliver ha estat l'Administrador de Corres del terme de Santanyí amb la seva dotzena de nuclis de població. Ara fa dos anys que està jubilat. Del que no s'ha jubilat és del seu ofici d'organista de la parròquia de Felanitx cosa que li ve d'herència ja que el seu parí, en Mateu Capbaix fou director durant 50 anys de la banda de música de Felanitx. És aficionat a la gastronomia, la lectura i el cinema. A la foto amb la seva dona Francesca Burguera i la seva filla Emília. Tel. 650 420 143

Fa 3 anys que en Joan de Porreres i na Maria Nea a qui veiem amb el seu fill Andreu, regenten el Restaurant l'Arcada a Cala Figuera. Disposen d'una extensa carta, per tots els gusts i totes les butxaques. Tel. 971 645 032

En Jaume Vidal a qui veiem amb la seva dona Margalida Reus i els seus nets Apol·lonia i Damià, és mestre d'obres a Santanyí. Tel. 971 653 232

Fa 39 anys que la família Gornals-Estelrich regenta el Restaurant Don Miquel a Cala Figuera. Despatxen menús a 1300 ptes. A la carta se menja per unes 2000 ptes. Tel. 971 645 207

fa 3 anys que na Maria Rigo regenta la botiga de bisuteria i ceràmica Blauet a Cala Figuera. A la foto amb la seva filla Victòria. Tel. 971 642 102

El GOB davant la primera moratòria que tomba les grues

La moratòria que ha anunciat el Consell Insular de Mallorca (CIM) marca un punt i apart en el paper reivindicatiu del GOB: guanyada la batalla a la urbanització ara cal guanyar-la a l'edificació; guanyada la batalla a les excavadores, ara cal guanyar-la a les grues. Als anys 80 el GOB reivindicava la protecció dels Espais d'Interès Natural singulars: el Trenc, la punta de n' Amer, l'Albufera... Una reivindicació que culminava amb la gran fita històrica que fou l'aprovació, al 1991, de la Llei d'Espais Naturals, la LEN. Acte seguit, des de principis dels 90, el GOB introduí una nova paraula al vocabulari urbanístic insular: moratòria. Era la campanya, encetada al 1991 —»Prou d'Urbanitzacions«—; una campanya que veuria els seus primers fruits 7 anys més tard, al 1998, amb la suspensió de 77 urbanitzacions (100.000 places) per part del CIM. L'any següent, al 1999, les Directrius d'Ordenació Territorial (DOT) remataren la feina amb una afegit d'una trentena d'urbanitzacions; això sí, les menys sol·licitades però, sobretot, impeding que els ajuntaments programessin noves urbanitzacions desconnectades dels sòls ja urbanitzats o a menys de 500 metres de la mar.

Les norma del CIM de 1998 i les DOT de 1999 demostraren clarament que aturant la urbanització no s'aturava el ritme frenètic de l'edificació. Així ho plantejà el GOB tot intensificant la campanya de denúncia que «el problema» era a sòl urbà. Reclassificant sòl urbanitzable a rústic es descomptaven moltes hectàrees i poques places de sostre demogràfic potencial; per incidir sobre les places calia «entrar al sòl urbà».

Els primers que se n'adonaren del problema foren els socialistes de Calvià i, al mateix 1999, aproven inicialment la norma de les quotes tot reduint les llicències materialitzables en edificació a l'1% del parc construït del municipi.

Ja a l'actual legislatura, primera «entrada» a sòl urbà, malgrat que tova, fou la de les moratòries dels tres consells insulars de 2000. Tanmateix, però, fou una entrada a sòl urbà de l'estil del que a la dècada precedent s'havia fet dins sòl urbanitzable. S'exportava la idea de suspensió de sectors urbanitzables a polígons de sòl urbà.

Amb això que s'arriba al proppassat 4 de juliol de 2001 en que es donen dos esdeveniments prou importants: la Comissió Insular d'Urbanisme de Mallorca (CIUM) nega a Calvià l'aprovació definitiva del sistema de quotes, alhora que s'anuncia per part de la presidenta del CIM la primera moratòria que entra a fons en sòl urbà; la primera que, tot suspent les llicències de tot tipus d'edificis plurifamiliars, «tomba» provisionalment les grues. La mesura afectarà a un 70-80% del visat del col·legi d'arquitectes per a usos residencials, turístics o mixts.

Els dos actes no es poden deslligar. En efecte, en la sana competició d'apuntar-se la medalla política d'haver aturat el càncer autodestructiu del paisatge de les grues, el peix gros —el CIM— es menja el petit —l'ajuntament de Calvià—, mentre el Govern de les Illes Balears (GIB) mantenia una indecisa i poc justificada postura d'observador. De la mateixa manera que les DOT del Partit Popular de 1999

no s'entenen, ni haurien vist mai la llum de no ser per la moratòria del Pacte de Progrés del CIM de 1998; sense la norma de les quotes de Calvià sobre la taula segurament encara no parlaríem de la més contundent de les moratòries mai plantejades. L'exposició de motius que coneixem de l'encara «non nata» Norma Territorial Cautelar (NTC) és prou demostratiu del que diem, als redactors de la proposta de moratòria els traeix el subconscient i, sense venir a compte, parlen, per dos cops, de la necessitat de controlar els «ritmes» urbanístics (paràgrafs 7è i 8è).

Cal agrair a les «quotes» de Calvià per haver fet aflorar aquesta NTC; com al seu moment algú agraià a la majoria de progrés del CIM el fet que, al 1999, s'aprovesin les DOT.

Què suspèn la NTC anunciada? Doncs cap hectàrea però segurament prop d'un milió de places. Totes elles materialitzables, fins ara, en solars buits (unes 460.000) o a solars que, malgrat estar ocupats, no han esgotat la seva edificabilitat (segurament una xifra molt semblant a l'anterior). Com es veu, es tracta d'un cop «provisional» 10 vegades més potent al de la norma del CIM de 1998, de les DOT de 1999 o de moratòria de 2000. La mesura és, pel GOB, la més avançada de les plantejades fins ara a Mallorca. Tot i així, destaquem dos punts que ens semblen especialment febles dins la NTC comentada: per un costat la no afectació de la suspensió, com en canvi sí feu la NTC de Menorca, de les llicències en sòl rústic; i, per l'altre, la no suspensió de planejament a tot el sòl urbanitzable. Si entrem en sòl urbà més fàcil i justificable és eliminar d'una vegada totes les possibilitats d'edificació residencial en sòl rústic, i suprimir completament l'urbanitzable residencial, reclassificant a rústic les hectàrees d'aquesta classe de sòl que encara queden.

Des d'altres col·lectius s'han plantejat altres tipus de crítiques al NTC entre les que destacaven la inicial no exclusió de la suspensió dels habitatges de protecció oficial (HPO). No ens sembla malament la finalment anunciada exclusió de la suspensió dels HPO. Però tampoc no volem deixar de reivindicar que la política de protecció oficial s'adreci, preferentment, a actuar sobre el parc immobiliari existent i desocupat, conjugant així, a més a més, dues polítiques en una: la de rehabilitació i la d'habitatge. Sembla, a més, que el dret a l'habitatge en una comunitat «tan rica» com la nostra s'hauria de poder materialitzar en HPO unifamiliars que si són existents millor. Habitatges unifamiliars que no vol dir aïllat, a la californiana, hauria de ser unifamiliar entre mitjaneres, a la mediterrània; com les «cases de poble» de tota la vida, les d'abans que la ciutat arribés als pobles en forma d'adossats o de densificació de les trames de la nostra part forana.

La gerent de l'IVABI escrivia aquests dies a la premsa local «Tenemos un déficit de 4.500 viviendas anuales para los mallorquines o forasters que ya viven y trabajan! en Mallorca y que aspiran a formar un hogar y una familia, pero cuyos ingresos no superan los 3.500.000 pesetas netas anuales (más del 50% de la población), porque el excedente de viviendas

que hay en las Illes Balears hoy está fuera de su alcance» Amb aquesta paraules es reafirma quelcom que tothom sap: hi ha un important excedent d'habitatges al que una part notabilíssima de la nostra societat no pot accedir. I és que segurament el debat que se'n obri als territoris tan petits i singulars com els insulars serà, més que sobre la política del sòl, sobre la política del «vol».

Si volem contenir realment l'edificació caldrà gestionar amb nous enfocaments l'edificació existent, el parc immobiliari ja construït. No serà hora de dirigir la mirada a les immobiliàries més que als constructors? Com es pot defensar alhora que hi ha excedent d'habitatges i que cal fer-ne més? Qui està impeding l'accés a l'habitatge constitucionalment reconegut? L'urbanisme o les immobiliàries? Com que nosaltres pensem que és el negoci immobiliari el que impedeix l'exercici del legítim dret d'accés a l'habitatge, demanem que el problema s'afronti preferentment intervenint sobre el sector immobiliari, sobre el parc residencial ja construït.

Un sector al que algunes males llençades acusen de ser el principal promotor de la NTC per tal de poder digerir, en dos o tres anys, l'enorme estoc que ha acumulat aquests darrers anys i que, si no es posa a règim, li podria provocar una seriosa indigestió.

En aquesta conjuntura d'excés d'oferta residencial amb una demanda que no assoleix els llistons que marquen les immobiliàries, no estaria de més que l'esquerra clàssica perdés la por a aturar el creixement.

Una por que esdevé pànic per a la dreta quan pensa que si s'atura el creixement potser es començarà a parlar de repartiment. No era això el que pretenia l'esquerra pre-ecologista?

En qualsevol cas la pregunta del milió és: ¿com acaba aquesta pel·lícula? Pel GOB tot el que no sigui contenir el creixement del parc immobiliari existent (més de 1.300.000 places) és un mal acaball. Com més creixi l'edificació residencial pitjor anem. Les mesures que proposem son: la inedificabilitat residencial del sòl rústic, l'eliminació de tot l'urbanitzable residencial, i en urbà que s'autoritzi una casa per solar com a màxim, a un ritme mai superior a l'1% anual. Que això genera «formes urbanes» tant poc desitjables com les altes mitjaneres?; per a nosaltres és un mal molt menor comparant-lo amb les «formes territorials» tan insuportables com les actuals 340 places/km2. Una densitat que podrà arribar a 380 només amb els unifamiliars encara permesos i que encara es podria doblar si es tornen amollar els plurifamiliars. L'estètica de la mitjanera no ens preocupa tant com la sobrecàrrega que pateix ara mateix Mallorca. Que s'hi faci cinema a la fresca, murals, frontons o que si pengin enredaderes; tenim molts d'anys per a corregir les formes urbanes inadequades, el que no es pot suportar és que aquestes formes, globalment, segueixin creixent.

Si als 80 dèiem «Salvem X» i al 90 el lema era «Prou d'urbanitzacions» a partir d'ara la reivindicació ha de ser «Un solar, una casa». Si aconseguir-ho, com amb anteriors reivindicacions, també ens

costa 10 anys, malament. Les 340 places/km2 que suporta Mallorca a l'actualitat hauran esdevingut més de 450. Només si la classe política espavila i s'avança a aquests escenaris tendencials hi haurà una petita llum d'esperança. La moratòria del CIM arriba a un moment que, si no esdevé únicament provisional, ens podria obrir el nostre territori —el medi natural i l'economia— a la sostenibilitat.

El repte és clar: cal impedir que a 2003 i el dia de Santa Anna de 2006 les grues es tornin aixecar. info@gobmallorca.com. Ω

Els talls de llum o el maquiavel·lisme

Com a maquiavèlica només es pot definir l'estratègia que segueix la companyia FECSA- ENHER amb els seus usuaris. El potent monopoli elèctric intenta enfrontar les actituds i propostes responsables dels qui prediquen racionalitat i sostenibilitat, amb la resta de la societat.

Així, davant d'aquest conflicte tan sospitos i enrarit, on els talls de llum (que no tenen res a veure amb la mancança de línies d'alta tensió sinó que són per causa del mal estat de les línies de mitjana i baixa tensió), es produeixen enmig de festes majors i moments de màxim consum. La qual cosa fa pensar que no hi ha dubtes que es tracta de crear un ambient de crispació en la ciutadania per poder justificar, a la babalà, el que és, de totes totes, injustificable: imposar d'una forma molt ximple i totalment antidemocràtica, unes línies d'alta tensió de qualsevol manera, que atempten clarament contra el medi ambient, la salut pública i el tant esmentat, interès general.

Potser davant d'aquesta situació tan esquizofrènica, FECSA- ENHER, CiU i el PP (la cosa sembla que sigui la mateixa empresa), haurien de començar a responsabilitzar-se -si realment són responsables-, dels futurs càncers que sorgiran per culpa de voler supeditar els interessos econòmics dels poderosos per damunt dels drets bàsics dels ciutadans de carn i ossos. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

Si voleu una Mallorca lliure i independent d'Espanya, veniu al LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA Apt. de Correus 531

S'Escorxador paralitzat

El passat dia 19 de maig, en grans titulars, apareixia al DIARIO DE MALLORCA: «Denuncian la construcció de 5 chiringuitos en s'Escorxador. La presidenta de los vecinos de es Camp Redó recuerda que el recinto está preservado».

Transcorreguts dos mesos justs, dia 19 de juliol, uns altres grans titulars anunciaven la bona notícia, tan desitjada per molta gent: «Los cinco chiringuitos de s'Escorxador serán eliminados» (DIARIO DE MALLORCA); «El Ajuntament de Palma no construirá los chiringuitos en s'Escorxador» (ÚLTIMA HORA); «El PSM paralitza la construcció de quioscs al'Escorxador» (DIARI DE BALEARS).

Quan són a punt de complir-se els tres mesos justs, des que es va fer pública la denúncia ciutadana d'aital malifeta en un recinte protegit per la normativa urbanística, i quan ja fa una mesada que el Consell de Gerència de l'Ajuntament de Palma aprovà la paralització definitiva de la construcció d'aquells «cinc elements desmuntables per a ús indeterminat», l'estat del recinte de s'Escorxador, en ple estiu, és més que deplorable: munts de terra i escombraries, tanques metàl·liques i de plàstic, caseta d'eines, sacs de ciment, tubs plastificats, munts de jàsseres i totxos, síquies començades, material de construcció escampat, passadissos públics intransitables, jardins en estat d'abandó, etc.

Aquella gran celeritat amb què l'empresa enca-

rregada de les obres va iniciar-hi una intervenció tan desgraciada, no s'ha vist repetida, ni de bon tros, a l'hora de tornar a deixar l'espai tal com estava anteriorment. Passen els dies i passen les setmanes. I tot hi ha quedat totalment paralitzat.

Com a veïnat de la zona, que està patint els efectes negatius del maltractament constant que va rebent l'emblemàtic edifici de s'Escorxador - una arrabassada d'arbres frondosos que pus mai més ja no podran tornar a replantar-se allà mateix; un incendi provocat al munt de deixalles que, acaramullades al recinte, són un autèntic perill públic; unes periòdiques i ensordidores activitats musicals, que es van repetint tots els dimarts i dijous de juliol, agost i setembre, entre les 9 i les 12 de la nit -; una il·luminació més que discutible de rètols i façanes; una retallada vergonyosa en l'ús públic dels passadissos exteriors, etc. etc, em deman esmaperdut: ¿quin dia serà que s'hi iniciaran les obres que deixin de bell nou el recinte de s'Escorxador tal com pertoca?

Amb la mateixa rapidesa amb què s'hi va fer la destrossa, crec jo, s'ha de poder exigir fer-n'hi la reparació. En això, no hi ha de valer cap excusa de mal pagador. Qui l'ha feta, que la pagui. Ω

Cecili Buele i Ramis
Veïnat del Camp Rodó

L'atur continua colpint

Tots aquells cants de sirena, tan insistents i manipuladors, de l'administració conservadora i del neoliberalisme postmodernista, sobre el fet que pràcticament anem (anàvem) cap a una societat de plena ocupació, es comencen a esvaïr. No eren més que un miratge per entretenir als incauts.

Així, malgrat tota mena de maquillatges, d'una elevada precarietat laboral i d'un increment espectacular de la desprotecció social, com a conseqüència de la institucionalització de la temporalitat i del «laissez-faire» supercapitalista, l'atur continua en unes xifres molt altes. D'aquesta manera, segons les darreres dades estadístiques, la desocupació continua essent, tal com passava als anys 70 i 80, el principal problema que té plantejat avui en dia el nostre país. A més a més, temes com la immigració i les darreres reformes laborals, (incentivades exclusivament per tal de reduir encara més els salaris i la dignitat social) compliquen encara més la situació. Per altra banda, no val esmentar allò «tan simplista» que tan sovint s'escolta d'amagatotis, sobre que els aturats no volen treballar. Això és mentida per moltes raons, però principalment per una de molt evident, perquè en aquest país el subsidi d'atur és petit i limitat. El que passa, és que el que realment voldrien els empresaris i els polítics de la dreta governant, és que, ara i aquí, tinguéssim unes relacions laborals tercermundistes, sense convenis col·lectius, ni sindicats de classe, ni salaris mínims ni seguretat social, ni pensions públiques; a l'estil dels Estats Units. On cal recordar, que més del 50% de la població mai va a votar a les eleccions, perquè considera que el sistema no té solució. (és injust, insostenible i està podrit pels quatre costats). Aquí anem pel camí de convertir-nos en la reserva de la mà d'obra barata de la U. E. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

Xerrades a internet

Joel Català va escriure:

<¿quina és la solució per a la pobresa segons el vostre punt de vista? ¿teniu opinió formada sobre això?>

En un altre email m'agradaria parlar-ne.

<Company Gamarús, em sembla que els antiglobalització d'avui són un equivalent dels anarquistes de l'inici del Segle XX.>

Sí, però, com els anarcos, diuen també moltes veritats que sovint nosaltres callem (sols els hi manca l'autocrítica). Que no sien el camí per a la independència catalana -ni tan sols per a la dura realitat- no vol dir que no els hàgim de tenir en compte i escoltar-los.

<A Catalunya, aquests grups són una reedició de la CNT-FAI i/o els comunistes. Potser els nous anarcos no recorden com va acabar: amb el triomf del feixisme, com a mínim amb la seva impunitat durant uns decennis, per exemple, als Estats alemanys, francès i espanyol, en ordre creixent de durada. Si la resposta al resorgiment dels nazi-feixismes és l'anarcocomunisme, passa allò de que «qui oblida la història està condemnat a repetir-la» (per curiositat, saps qui va dir això, Ricard?)>

Evidentment l'anarcocomunisme és un desastre humà, tot just perquè és una proposta estrictament racionalista, d'invenció purament humana i, doncs, és simple utopia que, en caure en la violència, promet el cel i de fet és l'infern. És futurisme atòpic generador de Monstres històrics.

«Aquells qui no se'n recorden del passat es troben condemnats a repetir-lo». (George Santayana, escriptor madrileny en anglès, ignorat per l'integrisme monolingüista espanyol).

<La resposta al totalitarisme de dretes no és el totalitarisme d'esquerreres. És la llibertat, el liberalisme radical, branca anglosaxona, és a dir, el més proper que existeix al liberalisme català, (crec que a l'estil del que defensa el nostrat Alfons Quintà).>

Parlar de liberalisme català sense les arrels culturals-espirituals corresponents (que són sistemàticament rebutjades en un exercici de supèrbia) és, com de costum, somiar truites, pura inconsistència, que és la malaltia de l'independentisme purista català, tot just, també per massa racionalista i eixut. No és prou tendre com per absorbir la riquesa psicològica humana, s'ha encarcerat dins un corralet molt reduït. Com la figuera eixorca no dona fruit i corre el perill de ser desarrelat. Els anglosaxons (en conec prou) no solen refusar llurs arrels, ans les solen mantenir ben vives i enèrgiques. Desenganyeu-vos: un nacionalisme contundent sorgeix d'un cert fonamentalisme religiós o, si més no, d'una religió estructurada i viva,

d'una mística transcendental. L'independentisme català purista hi és prou província i encaparrat: té com a base social les capes intermitges, la petita i mitjana burgesia, els botiguers (els oncles Oleguers), buròcrates i coll-blancs, tot plegat sectors molt antimístics. Com molt bé descriu Martí i Pol:

«...Jo no et sabia i cap espai de mi no em duia a creure en altres fites que aquelles que deixaven amb pas de vell astut i greu...»
(«Canto l'amor»).

Sols les classes extremes són més místiques, més arriscades i contundents, i de proletariat català en tenim poc. A més, avui dia el proletariat és, parcialment, brou de cultiu del feixisme (en el nostre cas del feixisme espanyol). I quant a les classes dominants (capital financer, alta burgesia) no són catalans en actiu, sinó de la globalització (tenen el dòlar, el ien o el que sia com a bandera preferida): ells sí coneixen -o sí que saben fer-lo rodar eficaçment- com funciona el conductisme de masses, el marketing polític, les dictadures mediàtiques, la calúmia com a art, el cesaropapisme com a assegurança, la vàlua de les creences, la diplomàcia amb oli d'oliva... perquè no són afeccionats, són professionals. Són cíncics: coneixen el preu de tot i no donen valor a res. Però eficaços.

<Avui dia exclamar Catalunya Solidària! és un insult per a qualsevol català mínimament conscient de la situació fiscal nacional. A més a més, aquesta expressió és la que exclamen els espanyols. De moment cal millorar el país. Després ja serem solidaris. Totalment d'acord: la solidaritat comença per un mateix. Si no és, com a mínim, servilisme. En el nostre cas, és una alienació que frega l'esclavitud mental.>

D'acord: és colonialisme d'esquerreres tal com el promouen, però això no vol dir, tanmateix, que ens hàgim de tancar a res. Cal ser «independentament» solidaris allà on la cosa sia fàcil, factible i geoestratègicament interessant i productiva.

No costa tant, apreus coses interessants i ens farà falta si volem crear un Bloc Social Independentista (més allà dels emails i la Catalunya digital). Tinc contactes, per comentar-ne solament un cas, amb gent de la Coordinadora Estatal d'Immigrants, per ex., i estarien interessats a parlar amb l'independentisme català (m'ho han demanat), però com i amb qui?. Amb els d'extrema esquerra no vull i amb els purs... no sembla interessar-los (em fa l'efecte).

Què n'estem de bé, a la Catalunya virtual!
Ben cordialment, Ω.

Ricard

Tems de pluja

Un país que no sap ploure ni apanyar els desficacis a temps

Una presa o pantà de Castelló es va badar durant les abundoses plogudes de la passada tardor i tota l'ansiada aigua es va perdre. Van intentar arreglar-ho amb originals «solucions» que no reeixiren.

El govern del PP hi va fer un espantós ridícul (no pas rendibilitzat per l'oposició) i els llauradors es van quedar sense reserves d'aigua.

Els mesos s'han anat escolant,

però no han arreglat el badat. El pantà està totalment buit, s'acabarà prompte l'estiu i prompte vindrà de nou l'època de pluges. Potser s'ha de reunir alguna subcomissió de no sé què.

En realitat és que reparar un pantà no dóna tantes comissions («mordidas») com fer una carretera amb rotondes (tantes que ara en fan). I potser tampoc en dóna tantes com alçar una placeta nova de trinca cada tres anys (com solen fer els ajunta-

ments del PPPSoE pertot arreu) per refer-la de nou amb els diners del contribuent. I ningú no en diu res.

Què esperen, doncs, intentar reparar-lo quan ploja?. Inventar a la desesperada més «solucions enginyoses» que no quallen? Tírric la culpa al clima mediterrani? (l'altiplaner sap ploure millor).

En aquest país que no sap ploure sempre han d'haver-hi morts i ferits perquè la gent s'adone d'al-

gun problema i perquè la premsa -dòcil al poder- en parle. I fins i tot, tot serveix per a fer abans un acudit que per a pensar alguna solució o algun sistema de treball millor. Primera llei: ser graciosos com la mare que ens ha parit (campanya d'imatge). «La resta? Ah, què hi ha alguna coqueta més».

Els directament afectats ja s'apanyaran, quan toca, toca. A engolir-se-les i ja t'apanyaràs. Aquesta

és la lògica de fons del pensament mediterrani i sicilià nostre de cada dia: «nuestra santa tradición».

Som tan irremissiblement graciosos, mediterranis i amarats d'enginy lluminós!... Qui ens pot superar?. A vore!.

Els mandarins sempre fan les passes curtes, i la vida és plena de malenconia. Aguantar, aguantar, sense ni poder emigrar. Ω

Ricard Colom

Pensaments d'una titella de drap

«Si per un instant Déu s'oblidàs que sóc una titella de drap i em regalàs un bocí de vida possiblement no diria tot el que pens, però en definitiva pensaria tot el que dic.

Donaria valor a les coses, no pel que valen, sinó pel que signifiquen.

Dormiria poc, somnaria més, entenc que per cada minut que cloem els ulls perdem seixanta segons de llum. Caminaria quan els altres es detenen, despertaria quan els altres dormen.

Escoltaria quan els altres parlen, i com gaudiria d'un bon gelat de xocolata!

Si Déu m'obsequiàs amb un bocí de vida, vestiria senzill, em llançaria de cara al sol, deixant al descobert, no sols el meu cos sinó la meva ànima.

Déu meu, si jo tingués un cor, escriuria el meu odi sobre el gel, i esperaria que sortís el sol. Pintaria amb un somni de Van Gogh, damunt les estrelles, un poema de Benedetti; i una cançó de Serrat seria la serenata que els oferiria a la lluna. Regaria amb les meves llàgrimes les roses per a sentir-ne el dolor de les espines, i el petó vermell dels pètals...

Déu meu, si jo tingués un tros de vida... No deixaria passar un sol dia sense dir-li a la gent que l'estimo. Con-

venceria cada dona o home que són els meus favorits i viuria enamorat de l'amor. Als homes els provaria com i de quina manera l'erren en pensar que deixen d'enamorar-se quan envelleixen, sense saber que envelleixen quan deixen d'enamorar-se!. A un nen li donaria ales, però deixaria que ell sol aprengués a volar. Ensenyaria als vells que la mort no arriba amb la vellesa, sinó amb l'oblit. Tantes coses he après de vosaltres, la gent... He après que tot el món vol viure al cim de la muntanya, sense saber que la veritable felicitat rau en la manera de pujar amunt als penyals. He après que quan un nadó estreny amb el seu petit puny, per vegada primera, el dit de son pare, el té atrapat per sempre. He après que un home sols té dret a mirar-ne un altre de cap a baix, quan ha d'ajudar-lo a aixecar-se. Són tantes coses les que he pogut aprendre de vosaltres, però realment de molt no hauran de servir, perquè quan alçareu aquest escrit, infeliçment m'estaré morint».

Digues sempre allò que sents, i fes el que penses...

Si sabés que avui fos la darrera vegada que t'haig de veure dormir, t'abraçaria fortament i pregaria al Senyor per poder ser el guardià de la teva ànima. Si sabés que aquesta fóra l'última vegada que et veig eixir per la porta, et faria una abraçada, un petó i et cridaria de nou per a

donar-te'n més. Si sabés que aquesta havia de ser l'última vegada que haig de sentir la teva veu, gravaria cada una de les teves paraules per poder sentir-les una vegada i una altra, indefinidament.

Si sabés que aquests són els últims minuts que et veig, diria «t'estimo» i no assumiria, simplement, que ja ho saps.

Sempre hi ha un matí i la vida ens dóna una altra oportunitat per a fer les coses bé, però per si l'erre i l'avui és tot el que ens queda, m'agradaria dir-te quant t'estimo i que mai no t'oblidaré.

El matí no és segur per a ningú, jove o vell. Avui pot ser l'última vegada que veus els que estimes. Per això no esperis mes, fes-ho avui, ja que si el matí mai no arribàs, segurament et planyeris del dia que no vas prendre el temps per a un somriure, una abraçada, un petó i que vas estar molt ocupat per a concedir un últim desig. Mantingues els que estimes a prop de tu, dis-los a cau d'orella com els necessites, estima'ls i tracta'ls bé, pren temps per a dir-los «ho sent», «perdona'm», «si us plau», «gràcies» i totes les paraules d'amor que coneixes.

Ningú no et recordarà pels teus pensaments secrets.

Demana al Senyor la força i saviesa per a expressar-los. Demostrea als teus amics quant t'importen. Ω

(Anònim)

Les festes de Santa Catalina foren un èxit

Com cada anys des de l'any 1973, la barriada marinera de santa Catalina a la Ciutat de Mallorca celebrà, entre el 14 i el 19 d'agost, les seves festes tradicionals de l'estiu.

Enguany, el programa de festes fou ample i se desenvolupà al Parc de la Faixina, a excepció dels actes religiosos i d'homenatge a la tercera edat que és feren a la Parròquia de Sant Matgí. Cinema a la fresca, patinatge artístic, exposició canina, diades infantils, verbenes, balls mallorquins, recital poètic etc.

L'afluència de cataliners a les festes ha superat totes les previsions.

El tancament de les festes fou la processó amb la relíquia de sant Matgí que recorregué els carrers de l'araval amb els balcons d'elles cases engalanats amb flors i cossiols. El batle de Ciutat, veí de santa Catalina, presidí, juntament amb destacats dirigents de l'Associació de Veïns de Santa catalina, n'Antoni Vera i en Pere Felip, la multitudinària processó. Ω

Redacció

Els espanyols són primer espanyols, els catalans som marginalment catalans

RICARD-JOAN <FLORIDASIMPSON@YAHOO.ES>
A: LLISTA CATALUNYA <CATALUNYA@YAHOOGROUPS.COM>

Nou email interessant sobre la manca d'un partit català independentista d'ample espectre (centre, centreesquerra i centredreta):

«Jo crec que la tàctica espanyola a Catalunya passa per ghetitzar l'independentisme, tot potenciant i infiltrant agents als grups d'extremaesquerra (recordem els aldarulls protagonitzats per policies espanyols a la manifestació antiglobalització de Barcelona; recomanable llegir també el llibre d'en David Bassa «Quan els malsons esdevenen realitat» per copsar aquesta tàctica tan recargolada i maquiavèlica).

Segons la darrera enquesta del PP-CIS al Principat, gairebé hi ha 2 milions d'independentistes allà; tanmateix, quants votants i seguidors tenen els partits independentistes?, molt pocs. I és que potser la gent patriota de Catalunya no és pas tan progre com molts volen fer creure, molts independentistes (potser la majoria) són conservadors en molts aspectes, i no volen saber res d'ideologies comunistes, socialistes o anarquistes, de fet, molts no volen saber res ni de la socialdemocràcia d'ERC. Cadascú és lliure de tenir la ideologia política que vulgui, però el que no té cap dret a fer és a segrestar l'independentisme i ficar-ho en una presó estaliniana, és a dir, no es pot anar atacant tots aquells independentistes que no són d'esquerres. La major part dels independentistes catalans no sembla pas que siguin d'esquerres, de manera que seria bo que l'independentisme, d'una vegada, contactés amb la majoria social de centre, i deixés ja de fer el joc als ocupants. Jo he vist molt de prop, per terres d'Andalusia, com els espanyols són anticatalans gairebé per formació genètica, és una cosa esgarriosa: gent d'esquerres, d'extremaesquerra, anarquistes, feixistes, socialdemòcrates, liberals, demòcratacristians, racistes, anti-racistes, cristians, ateus, païos i gitanos, gent analfabeta i gent cultíssima, seguidors del Madrid i fins i tot alguns del Barça... tots són anticatalans. El PP-PSOE poden barallar-se molt per molts temes, però en parlar dels bascos i dels catalans... coincideixen sempre; els espanyols tenen clar que, abans que res, són espanyols, dissortadament els catalans som primer qualsevol cosa i només marginalment catalans. Aprendre algun dia?».

Comentari meu afegit: realment la majoria dels catalans independentistes no esquerrans és que deuen viure molt a gust, quan, tot i ser -segurament- majoritaris sociològicament, ho deixen tot el camp lliure per al folklore tautològic de l'extrema esquerra (i segurament, a més, «tan independentistes com són» voten a CiU o no voten i és de creure que no s'ho pensen gaire a l'hora de parlar foraster a tort i a dret). Realment és que deuen ser ben fluixos i menjar bé de la «sopa boba». Vet ací el principal problema que tenim per reeixir. Per això repetesc que és un problema de degeneració caracteriològica. Ω

Ricard Colom

C A P A L T A R D

Record de Sóller

Joan Alcover (Mallorca 1854-1926)

Amic, teixiu aquesta visió de la infantesa...
Ja coneixeu la vila d'ombrívols carrerons,
la rica vall de Sóller, entre serrals estesa,
on totes les vivendes tenen un hort al fons.

Era senyor de casa el somni de la sesta;
la posadera em feia senyal de que emmudís,
posant-se els dits als llavis; una verdor xalesta
pel portaló guaitava com auri paradís.

L'hort m'oferí refugi, capçal la soca blanca
del taronger; en l'herba em vaig tombar; l'eixam
d'insectes, com espurnes, brunzia per la tanca,
i em feia pessigolles al front l'espès herbam.

Eren les verdes tiges profunda columnada;
filtrava, ran de terra, l'esguard per allà endins;
dansaven les corol·les de fulla acarminada,
com baiaderes entre pilars esmaragdins.

Llavores un misteri per mi es va descloure,
torbant la fonda calma del cor adolescent:
entrà una joveneta amb els cabells a lloure
que un raig de sol feria com nimbe resplendent.

Amagatall cercava per treure's una pua
del cos; a totes bandes girà l'ull inquiet;
s'alçà la falda roja, mostrà la cama nua
que més amunt tenia una blancor de llet.

Mon cor, davant la casta nuesa, va suspendre
son ritme; una calrada bullenta vaig sentir;
l'esglai que sentiria la bergantella tendra
que es creia tota sola, si s'adonés de mi!

I el nin va tornar home... Quin esperit dins una
espina de figuera de moro va saltar
a l'abscondit ivori de l'Eva, tan dejuna
de dar-me el fruit de l'arbre simbòlic a flairar?

Mai més l'he retrobada; i veig com aquell dia,
fa quaranta anys, la nina que no em coneix tampoc,
i el món d'una edat nova, inconscient m'obria,
incendiant la porta sense percebre el foc.

Amic, teixiu aquesta visió de la infantesa,
vos que caceu libèl·lules en la presó del rim,
prenent-les per les ales amb tanta subtileza
que no se perd ni un àtom del matisat polsim. Ω

Dites relacionades amb el vi

- 1) A Batea el parrellat: que és un vi que no emborratxa; a Gandesa fan bon vi de moscatell i vernetxa. (Àngel Daban)
- 3) A càntir de vi per barba i fora borratxeres. (Àngel Daban)
- 4) A casa per estar-hi bé, el pa, el vi i l'oli ho han de fer. (Àngel Daban)
- 5) A l'hivern, bona sopa i vi calent. (Àngel Daban)
- 6) A l'hivern, el millor amic és la carbassa del vi. (Àngel Daban)
- 7) A l'home borratxo, no se li fa el vi dolent. (Àngel Daban)
- 8) A la casa del més coquí, quan hi ha pa hi falta vi. (Àngel Daban)
- 9) A la casa que hi ha ram és senyal que hi venen mam, i si el ram és de pi, és senyal que hi venen vi. (Àngel Daban)
- 11) A la dona borratxa se li fa el vi agre. (Àngel Daban)
- 12) A la tarda, molt vi i poca aigua. (Àngel Daban)
- 13) A l'amic del teu vi, no el vulguis per veí. (Àngel Daban)

- 14) A les cases, per a estar-hi bé, tres vells hi ha d'haver: amo vell, vi vell i porc vell. (Àngel Daban)
 - 15) A les penes punyalades i al patir un got de vi. (Àngel Daban)
 - 16) A l'hivern, bona taula i vi calent. (Àngel Daban)
 - 17) A mala nit, matalàs de vi. (Àngel Daban)
 - 18) A marit dolent, capons, gallines, vi i aiguardent. (Àngel Daban)
 - 19) A menjar curt, vi pur. (Àngel Daban)
 - 20) A molt vi, poc cap. (Àngel Daban)
 - 21) A qui ven la llana per la tosa, el blat per l'agost i el vi en most, ja li poden dir boig. (Àngel Daban)
 - 22) Abans de Sant Josep ni trascolis el vi ni podis el cep. (Àngel Daban)
 - 23) Abans de Sant Martí, pa i vi; després de l'estiuet, fam i fred. (Àngel Daban)
- Abocar vi, porta sort.
Acabat el vi, fora la bóta.
Aigua amb vi, pels espantats.
Aigua d'agost, ni vi ni most.

«Al punt que hom naix comença de morir...»

Pere March 1338?-1413 (pare d'Ausiàs).

Al punt que hom naix comença de morir,
E, morint, creix, e creixent mor tot dia,
Que un pauc moment no cessa de far via,
ne per menjar ne jaser ne dormir,
Tro per edat mor e descreix a massa,
Tant que així vai al terme ordenat
Ab dol, ab gauig, ab mal, ab sanitat,
Mas pus avant del terme null hom passa.
Trop es cert fait que no podem gaudir
A la greu mort, e que no hi val metgia,
Forca ne geny, rictat ne senyoria
E trop incert lo jorn que deu venir,
Com, quan ne on, que tot arnés traspassa,
E no hi te prou castell, mur ne fossat,
E tan lleu pren la neci co-l senat,
Car tots som uns e forjats d'una massa.
Bé sabem tots que hic havem a-z eixir
O tard o breu, que no hi val mesestria.
Breu es tot cert qui pensar ho saubria,
Mas lo foll hom no se'n pot cosir,
Que, remirant sa carn bella e grassa,
E el front polit e lo cos ben tallat,
ha tot lo cor e lo sen aplicat
Als faits del mon, que per null temps no es llassa.
Si bé volem un petit sovenir
Com som tots faits d'avol marxanteria,
E el sutzeu lloc on la maire ens tenia,
E la viltat de que ens hac a noirir,
E, naixent nos, roman la maire llassa,
E nos, plorant de fort anxietat,
Entram al mon ple de gran falsedat,
Que ades alciu e-z ades nos abraça.
Oh, vell poirit, e què poras tu dir,
Que et veus nafrat tot jorn de malaltia?
Missatge cert es que la mort t'envia,
E tu no el vols entendre ne-z ausir.
Mas com a porc qui jats en la gran bassa
De fang pudent, tu et bolques en pecat,
Disent, tractant, fasent molt mal barat
Ab lo cor fals e la ma trop escassa.
De cor preion deuriets advertir
En l'estat d'hom qui tots jorns se canvia,
Que el ric es baix e el baix pren manentia,
E el fort es flac e el flac sap enfortir.
E el jove sa dolor breument l'acaça,
E mor tan lleu co-l vell despoderat,
E el vell mesqui fai lleio de son gat
E pensá pauc en la mort que el menaça.
Dieus sap per que lleixa mal hom regir,
O foll, o pec, e los bons calumnia,
Que tal es bo, com no te gran bailia,
Que es fer è mal, si hom poc aconseguir;
E tal humil, quan es monge de Graça,
Que es ergullós, quan ha gran dignitat; Ω

Joan de Serrallonga

Joan Sala Viladrau
era el nom que jo tenia,
de motiu, "En Serrallonga",
i a Caròs era on vivia.(bis)

Un dilluns, estant-ne a Vic,
en fou la desgràcia mia
perquè väreig barallar-me,
amb un donzell de la vila.(bis)

Paraules porten raons,
i les raons no s'amiden,
i allà al trinquet de pilota
jo li en vaig llevar la vida.(bis)

N'era fill de noble gent,
de gent principal i rica,
i em varen fer agafar
pels del Rei i la justícia.(bis)

Veient-me avorrit de tots,
perseguit de nit i dia,
amb en Roca vaig anar
per entrar en sa quadrilla.(bis)

Disset anys vaig estar amb ell
prosseguint la mala vida,
jo prou veia els seus profits
però els meus si que no me'ls mira.(bis)

Així em vaig determinar
de fer-me'n cap de quadrilla,
vaig posar-me a buscar mossos
setanta, tots en un dia.(bis)

Vàrem entrar a un Hostal
jo i la companyera mia.(bis)
D'allí ens vàrem emportar
vuitanta lliures que hi havia ; (bis)

Així que veig l'Hostalera
li demano què hi havia:
-Què voleu que hagi hagut,
m'han robat l'Or que tenia.(bis)

-Em dirieu, l'Hostalera,
quin nom el lladre tenia?
El bandit d'En Serrallonga,
Llamp qui li en llevés la vida.! (bis)

Jo em deia de baix en baix;
"lo que en desitges et vingui" (bis)

A la taula hi ha dos mossos
que em miren quan jo no els miro (bis)
en portaven "flabiols",
per cert, jo també en tenia
que si ells "sonat" haguessin
jo també «sonat» hauria (bis)

(CANÇONS DE LLADRE) Ω

JOAN ROÍS DE CORELLA. (València c.1433 / 1443-1497)

LA BALADA DE LA GARSA I L'ESMERLA

Ab los peus verds, los ulls e celles negres,
pennatge blanc, he vista una garsa,
sola, sens par, de les altres esparsa,
que del mirar mos ulls resten alegres.
I, al seu costat, estava una esmerla,
ab un tal gest, les plomes i lo llustre,

que no és al món poeta tan il·lustre
que pogués dir les llaors de tal perla.
I ab dolça veu, per art ben acordada,

cant e tenor, cantaven tal balada:

Del mal que pas no puc guarir
si no em mirau
ab los ulls tals, que puga dir
que ja no us plau
que io per vós haja morir.

Si muir per vós, llavors creureu
l'amor que us port,

e no es pot fer que no ploreu
la trista mort
d'aquell que ara no voleu.

Que el mal que pas no em pot jaquir,
si no girau
los vostres ulls, que com vullen dir
que ja no us plau
que io per vós haja morir. Ω

S E S S A L I N E S

Fa mig any que la Família Portell-Rigo ha obert la botiga Vetes i Fils al carrer de Francesc de B. Moll de ses Salines. Tel. 971 649 451

Fa 8 mesos que na Cruz Garcia regenta el Bar Orient a ses Salines. Son del Barça. Tel. 971 649 017

Fa 45 anys que la família de ca na Santa regenta la botiga de confecció Mesquida Rosselló a ses Salines. A la foto veiem na Margalida Rosselló amb el seu fill Andreu. Són els propietaris de la quadra Serra Mesquida de cavall de carres. Tel. 971 649 155

Fa un mes que n'Agustina Sánchez ha obert el Saló d'Estètica Agustina ses Salines. Tel. 971 649 719

Fa mig any que na Renate Mathar ha obert la Immobiliària ses Salines a la Plaça d'Espanya del poble. Tel. 971 649 760

SES COVETES

En Joan Mesquida i n'Aina Ferrando son els amos d'una de les cases de ses Covetes del terme de Campos. És una filera de cases amb paret amitgera que un estol de porrerencs va construir fa un centenar d'anys. La seva padrina Aina Barceló la va comprar l'any 1913 per mil pessetes. Aquest mateix any es reuniren tots els veinats que pagaren 15 pessetes per casa a fi de construir la capella on encara avui se diu missa cada dissabte.

L'any 1982, la família Mesquida-Ferrando va fundar el Museu d'Art i Fons Artístic de Porreres que en la actualitat compta amb 300 peces. Ara està a les dependències de l'Ajuntament, però l'any que ve es traslladarà a l'antic hospital avui en obres. Tel. 689 689 408

Na Maria i na Joana són les madones joves de can Negre, una família que fa un centenar d'anys estiuetja a ses Covetes. Aquesta fou la tercera casa construïda al redol. Tel. 971 647 294

SANT JOAN

Fa dos mesos que n'Obduli Armilla i na Francesca Amengual de Campanet regenten el Bar Fiol a sant Joan. Despatxen les tapes i les begudes. El vespre despatxen sopars. Cuina campanatera. El bar Fiol és la seu de la Penya Motorista sant Joan des de la seva fundació ara fa 55 anys. Tel. 971 526 277

LLETRA D'EN JAUME

(i 3ª part: cap. 4-5)

Humiliar-se sincerament davant de Déu (cap. 4)

1 D'on vénen les lluites i les baralles que hi ha entre vosaltres? ¿No vénen dels desigs de plaer que fan la guerra en els membres del vostre cos? 2 Desitgeu coses que no posseïu; arribeu a matar per allò que anheueu, però no ho podeu aconseguir; lluiteu i us baralleu. Ara bé, si no posseïu, és perquè no demaneu com cal. 3 Demaneu i no rebeu perquè ho feu amb malícia, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers. 4 Adúlter! ¿No sabeu que l'amistat amb el món és enemistat amb Déu? El qui vol ser amic del món es torna enemic de Déu. 5 ¿Us penseu que l'Escriptura diu perquè sí allò de: «Déu anhela gelosament l'esperit que ha fet habitar en nosaltres»? 6 Però ell encara dóna una gràcia més gran. Per això diu l'Escriptura: Déu s'enfronta amb els orgullosos, però als humils els concedeix la seva gràcia. 7 Per tant, sotmeteu-vos a Déu. Resistiu al diable, i el diable fugirà lluny de vosaltres. 8 Acosteu-vos a Déu, i Déu s'acostarà a vosaltres. Renteu-vos les mans, pecadors; purifiqueu els vostres cors, homes de cor dividit! 9 Sentiu la vostra misèria, poseu-vos de dol i ploreu; que el vostre riure es converteixi en plany, i la vostra alegria, en tristesa. 10 Humilieu-vos davant el Senyor, i ell us enaltirà.

11 Germans, no malparleu els uns dels altres. El qui malparla d'un germà o el judica, malparla de la Llei i judica la Llei. I si tu judiques la Llei, en comptes de ser-ne complidor te'n fas jutge. 12 Ara bé, de legislador i de jutge n'hi ha un de sol: el qui pot salvar o pot fer perdre. Però tu, qui ets per a judicar els altres?

Vana confiança en un mateix

13 Ara n'hi ha que dieu: «Avui o demà anirem a tal ciutat, hi passarem tot un any, posarem un negoci i ens farem rics.» 14 Però si no sabeu ni tan sols com serà demà la vostra vida! Sou un fumerolet que es deixa veure un moment i tot seguit s'esvaeix. 15 En comptes de dir: «Si Déu vol, continuarem vivint i farem tal cosa o tal altra», 16 no pareu de gloriar-vos fent ostentació dels vostres plans. És dolent, gloriar-se d'aquesta manera! 17 El qui sap com fer el bé i no el fa, li és comptat com a pecat.

Contra els rics injusts (cap. 5)

1 I vosaltres, els rics, ploreu i gemegueu per les desgràcies que us cauran al damunt! 2 Les vostres riqueses són podrides, s'han arnat els vostres vestits. 3 El vostre or i la vostra plata s'han rovellat, i el seu rovell farà de testi-

moni contra vosaltres, i us menjarà la carn com un foc. És això el que heu acumulat per a la fi dels temps! 4 El jornal que escatimàveu als qui us segaven els camps clama al cel, i el clam dels segadors ha arribat fins a les orelles del Senyor de l'univers. 5 Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu anat engrixant per al dia de la matança. 6 Heu condemnat el just, l'heu assassinat, i ell no s'ha resistit.

Esperar amb paciència la vinguda del Senyor

7 Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el camperol espera el fruit precios de la terra, prenent paciència fins que han arribat les pluges de tardor i de primavera. 8 Igualment vosaltres, Tingueu paciència, enfortiu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. 9 Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser judicats; penseu que el jutge ja és a les portes. 10 Com a model de paciència en els sofriments, preneu els profetes que van parlar en nom del Senyor. 11 Mireu com proclamem feliços els qui es van mantenir fermes. Heu sentit parlar de la paciència de Job, i ja sabeu quin final li va concedir el Senyor, perquè el Senyor és entranyable i compassiu.

Cloenda (5,12-20)
Instruccions finals: La pregària

12 Sobretot, germans meus, no

jureu, ni pel cel, ni per la terra, ni amb cap altra mena de jurament. Digueu sí, quan és sí; no, quan és no. Així no caureu sota el judici de Déu.

13 Si algú de vosaltres sofreix, que pregui. Si està content, que canti lloances a Déu. 14 Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell. 15 Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que hagi comès. 16 Confesseu els uns als altres els vostres pecats, i pregueu els uns pels altres, perquè sigueu guarits. La pregària insistent d'un just és molt poderosa: 17 Elies, que era un home com nosaltres, va pregar amb insistència perquè no ploqués, i no va ploure damunt la terra durant tres anys i sis mesos. 18 I quan després tornà a pregar, el cel va donar la pluja, i la terra va produir el seu fruit.

19 Germans meus, si algú de vosaltres s'esgarriava lluny de la veritat i un altre el feia retornar, 20 sapigueu que el qui fa tornar un pecador del camí esgarriat, el salva de la mort i cobreix una multitud de pecats. ❧

OFIMATICA ROSSELLO

ORDENADORES PERIFERICOS TELEFONICA MOVISTAR
VENTA Y REPARACION DE ORDENADORES
ACCESORIOS PARA TELEFONOS MOVILES

CONEXION A INTERNET POR HORAS O FRACCIONES
CARRER CRISTOFOR COLOM N°55 BAIXOS
07670-PORTOCOLOM (BALEARES)
TELF=971.82.60.86-MOVIL=616.000.840

CALA D'OR
BUGADERIA
RENTAT EN SEC

Avda. Belgica, 3
Tel./Fax: 971 64 34 40
07660 - Cala d'Or

COLÒNIA DE SANT JORDI

Fa 10 anys que en Sion Verger és el president de la Llar dels Padrins de sa Colònia. Tel. 971 656 064

Fa 12 anys que na Caterina Bauçà és la presidenta de l'Associació de Gent Gran de sa Colònia. Ara fa 4 anys que tenen local nou amb aire condicionat i tant ella com els socis estan ben content amb na Maria Antònia Munar ja que el CIM pague les despeses. Tel. 971 656 484

Fa 14 anys que en Biel Huguet va obrir el Bar Dofí a sa Colònia. Tel. 971 655 240

Fa 14 anys que en Lluís Baños regenta el Mesón al carrer de l'Estrella de Mar de sa Colònia. Extensa carta. Menú a 900 ptes. Tel. 971 655 321

Fa 13 anys que na Fina Garcia va obrir l'Estètica Fina a sa Colònia, la seva filla Marta és la seva oficiala. Tel. 971 655 064

En Pere Joan Pasqual que va fer de pescador des dels 14 als 50 anys en que es retirà per un infart pinta a l'acrílic, nus, bodegons, paisatges i marines. Ara, per les festes de sa Colònia ha exposat al centre cívic del poble. Tel. 971 655 217

Fa 11 anys que n'Andreu Pericàs de Manacor va obrir el Servei Caribana a sa Colònia. N'Andreu te cura de les cases que li són confiades. Procura que quan arriben els amos per passar-hi l'estiu estiguin netes i en perfectes condicions de fontaneria, electricitat, que totes les portes tanquin be. És una espècie de majordom que està en contacte amb els professionals i d'aquesta manera lleva problemes als propietaris, Tel. 971 656 575

M E D I C I N A N A T U R A L

Taquicàrdia

Acceleració del ritme cardíac.

SÍMPTOMES: Ritme del cor més ràpid del que és habitual, ofegament, cansament, etc.

CAUSES: Abús d'estimulants: cafè, tabac, alcohol etc. Estat d'ansietat. Emoció momentània. Esforç. Febre.

FITOTERÀPIA: Ús Intern. Infusió depurativa.

Arç Blanc: (Crataegus monogyna) (infusió d'una cullerada de fulles seques dos vegades al dia, durant un parell de mesos.) Espàrrac: (Asparagus officinalis) (cocció dels brots tendres. Uns 60 grams per litre d'aigua. No prendre en cas de patir dels ronyons o nerviositat) Mà de Santa Maria: (Leonorus Cardiaca) (cocció durant 6 minuts de 125 gr. De fulles seques per litre d'aigua. Una tassa abans d'anar a dormir).

Pots de farmàcia del segle XVIII. Institut Botànic de Barcelona.

Varices

Eixamplament de la mida de les venes, especialment a les cames.

SÍMPTOMES: Augment de la mida de les venes, pesantor a les cames, dolor etc.

CAUSES: Alimentació inadequada: massa greixos i proteïnes; poques fruites i verdures. Falta d'exercici físic o abús de les situacions en els que s'està massa hores dret.

(Una mica d'exercici físic o el simple fet de deixar descansar les cames, a superar aquest problema.) Mala circulació en general. Embaràs: més del 80 % de les dones en els seu primer embaràs pateixen aquesta dolença.

FITOTERÀPIA: Ús Intern. Infusió depurativa. Malva: (Malva silvestris) (Infusió d'una cullerada de flors y de fulles. Dos tasses al dia.) Cua de cavall: (Equisetum Arvense L.) (Tisana amb la cocció durant 20 minuts de 10 cullerades de la planta seca. Tres tasses al dia.) Milfulles: (Achillea millefolium L.) (Infusió de les flors seques.

Hipòcrates i Galè, sgons un gravat de les obres de Galè publicat l'any 1528. L'original es conserva a la National Library of Medicine de Washington

Dos tasses al dia). Ús Extern. Xicoira: (Cichorium intybus L.) (Cataplasma de la maceració de 100 gr. d'arrel en aigua bullint.) Agrimònia: (Agrimonia eupatoria L.) (Rentats amb la planta seca bullida en vi - Bullir 200 gr. de la planta seca en un litre de vi. Deixar en infusió durant 5 minuts.) Castanyer d'Índia: (Aesculus hippocastanum L.) (Rentats amb la cocció d'una cullerada d'escorça per tassa d'aigua) (Cataplasma de 15 gr. de polpa del fruit per litre d'aigua.) Consolida: (Symphytum officinale L.) (Cataplasma de la planta fresca, especialment les arrels.) Cua de cavall: (Equisetum Arvense L.) (Rentats amb la cocció d'un bon grapat de planta per litre d'aigua.) Plantatge: (Plantago major) (Cataplasma de la planta fresca) En totes les malalties circulatòries es molt aconsellable prendre dos vegades al dia una infusió d'una de les plantes depuratives següents: Dent de lleó: (Taraxacum officinale) (Infusió de les arrels o fulles seques) Amanida de fulles tendres) Fumària: (Fumaria officinales L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) Saüc: (Sambucus nigra L.) (Infusió de les flors seques. Una cullerada de flors per tassa.) (Fruits en melmelada) Julivert: (Petroselinum hortense) (Cocció de 50 gr. d'arrel per litre d'aigua. Una tassa al dia en petites dosis). Ω

La postmodernitat contra la classe obrera

El següent text de Slavoj Zizek és un fragment del seu assaig «Per què a tots ens encanta odiar Haider», que apareix en l'últim nombre de la revista 'New' Left Review, editada en castellà per Akal Edicions i distribuïda en aquests dies.

Per Slavoj Zizek

És fàcil comprendre el paper estructural de la dreta populista en la legitimació de l'actual hegemonia democràtica liberal. La dreta populista avança per a ocupar el terreny evacuat per l'esquerra, com l'única força política «seriosa» que encara empra una retòrica anticapitalista: són les multinacionals les que estan «traint» als honrats treballadors de la nostra nació. Fa dos anys, al congrés del Front Nacional, Jean-Marie Le Pen va pujar a l'estrada a algerians, africans i jueus, els va abraçar a tots i va dir al seu públic: «No són menys francesos que jo. En canvi, els representants del gran capital multinacional, desdenyant el seu deure amb França, són el vertader perill per a la nostra identitat!». A Nova York, Pat Buchanan i l'activista negra Leonora Fulani poden proclamar la seua comuna hostilitat a un lliure comerç sense restriccions, prenent parlar en nom dels desapareguts del nostre temps: el proverbial proletariat. Mentre que la tolerància multicultural es converteix en el lema de les noves classes privilegiades, l'extrema dreta procura dirigir-se i mobilitzar al que queda de la «classe obrera» en les nostres societats occidentals.

La forma consensual de la política en el nostre temps és el sistema bipolar, que ofereix l'aspecte d'una possibilitat d'elecció quan no ni ha essencialment cap. En aquest espectre uniforme, les diferències polítiques es redueixen cada vegada més a meres actituds culturals: «obertura» (multicultural, sexual, etc.) versus «valors» (familiars, tradicionals, naturals, etc.). És un fet molt conegut que el botó per a tancar les portes és un mer placet inoperant en la majoria dels ascensors, posat aquí per a donar a les persones la impressió de què estan contribuint d'alguna forma a la rapidesa del viatge en ascensor, quan en realitat, si polsen aquest botó, la porta es tanca al mateix temps que si polsen només el botó del pis. Aquest cas extrem de participació fictícia és una metàfora apropiada per al paper atorgat als ciutadans en els nostres processos polítics «postmoderns».

La política postmoderna accepta, com és lògic, l'afirmació de què «la classe obrera ha desaparegut» i el seu corol·lari: la creixent irrelevància dels antagonismes de classe. Per descomptat, fins i tot esmentar termes com «classe obrera» és prou per a invitar als postmoderns de la tercera via a emetre el reptotxe de «fonamentalisme econòmic». (La meua primera reacció a aquesta acusació és: i per què

no? Si observem el món actual, veiem l'útil que pot ser una dosi d'aquesta forma de pensar passada de moda.) Com concebre la connexió entre dos megapotències, Estats Units i Xina, per exemple, si no és com a capital i classe obrera? Estats Units s'està convertint en un país de planificació de gestió, d'administració bancària, de prestació de serveis, mentre que la seua «classe obrera en fase de desaparició» (excepte els immigrants, que principalment fan el treball dur en l'economia de serveis) està reapareixent a Xina, on es fabrica una gran proporció de les mercaderies nord-americanes (des de joguines fins suport físic informàtic) en condicions ideals per a l'explotació capitalista: sense vagues, amb poca seguretat laboral, mà d'obra adscrita, salaris miserables. Lluny de ser merament antagonista, la relació de Xina i Estats Units és simbiòtica. La ironia de la història és que Xina s'està convertint al país de la classe obrera, sí, però per al capital nord-americà.

Per a la sensibilitat ideològica occidental d'avui, no és el treball manual, més que el sexe, la qual cosa s'ha convertit en l'àmbit d'indecència obscena, que cal amagar de l'ull públic? La tradició en què el procés de treball tenia lloc en fosques caveres subterrànies (des de L'anell dels nibelungs de Wagner fins a Metròpolis de Lang) culmina ara en els milions de treballadors anònims hiperexplotats a les fàbriques del tercer món, des dels gulags xinesos a les línies de muntatge indonèsies o brasileres. A causa de la invisibilitat de tots ells, Occident pot permetre's parlotejar sobre la «desaparició de la classe obrera».

Crucial per a aquesta tradició és una equació tàcita de classe obrera i delinqüència: la idea de què el treball dur és una activitat delictiva que cal amagar de la vista pública. Així, en l'únic gènere de les pel·lícules d'Hollywood en les que veiem el procés de producció en tota la seua amplitud és en el d'acció, on el protagonista penetra en el domini secret del cap criminal, i descobreix un complex d'instal·lacions ocultes on s'afanyen treballadors furiosament concentrats (destil·lant i empaquetant drogues, construint un coet que destruirà Nova York). El paper de Bond, per descomptat, és escapar i fer volar tot el sistema en una espectacular bola de foc que ens torna a l'aparença diària de la nostra vida en un món net de la presència de la classe obrera. Però el que abolix l'orgia final de violència és en

realitat un moment utòpic de la història occidental: aquell en què la participació en un procés col·lectiu de treball es percebia com la base d'un autèntic sentiment de comunitat. El somni no era alliberar-se del treball físic sinó realitzar-se en ell.

En el discurs polític actual, fins el terme «treballador» es vol fer desaparèixer del camp visual, substituït pel de «immigrants». En el nou vocabulari, la problemàtica d'explotació es transforma en la problemàtica de la «intolerància a l'altre». La «desaparició» de la classe obrera desencadena fatalment la seua reaparició davall la disfressa de nativisme agressiu. Liberals i populistes es troben en un terreny comú: de l'única cosa que parlen és d'identitat. No és el propi Haider el millor exemple hegelian de la «identitat especulativa» del multiculturalista tolerant i del racista postmodern? Ara que el seu partit ha arribat al poder, procura accentuar l'afinitat entre el Nou Laborisme i els demòcrates liberals d'Àustria, la qual cosa fa irrellevant l'antiga oposició entre esquerra i dreta. Ambdues forces, assenyala, han llançat per la borda l'antic llast ideològic, i ara combinen una economia de mercat flexible, decidida a desmantellar els controls estatals i alliberar les energies empresarials, amb una política d'atenció i solidaritat que s'ocupe de protegir als xiquets i ajudar els ancians i als discapacitats (sense recaure en els dogmes de l'estat de benestar, clar).

Quant a la immigració, Haider argumenta que la seua política és més progressista que la de Blair. En cert sentit, Haider és una espècie d'estrany doble de Blair. Perquè el populisme de la nova dreta és el suplement necessari a la tolerància multiculturalista del capital global. La «veritat» de l'afirmació de Haider no resideix en la identitat del Nou Laborisme amb la Nova Dreta sinó que el seu populisme està generat per la «zombificació» de la socialdemocràcia europea. En el clinch que Haider sotmet Blair—per utilitzar un terme de la boxa—, la tercera via recupera el seu propi missatge en forma invertida. La participació de l'extrema dreta en el govern no és un càstig al «sectarisme» ni la incapacitat de «enfrontar-se amb les condicions postmodernes»: és el preu que l'esquerra paga per renunciar a qualsevol projecte polític radical, i per acceptar el capitalisme de mercat com el «únic joc possible».

Ω

SLAVOJ ZIZEK

Les dones han de frenar les fogositats del seu nuvi

Article de Levante-EMV diumenge 12 d'agost 2001 [traducció al català d'ANNA]

Les dones han de «frenar les fogositats» del seu nuvi, això demana el Bisbe de Sogorb-Castelló Juan Antonio Reig. El bisbat recorda que l'amor «no requereix excessives carantines» i recrimina la utilització en el festeig de «la seducció o parauletes manses i buides» per Francesc Piera, València

«La dona frenarà les fogositats del baró i li aclarirà que l'amor inicial no requereix excessives carantines». Aquest és el punt quatre del decàleg que el bisbe de Sogorb-Castelló ha inclòs en el Full parroquial que es repartirà avui a la diòcesi. Amb aquest tarannà, els deu punts presos d'un llibre del psiquiatre Manuel Barceló, repassen el comportament que és d'esperar en una parella per a «aconseguir un festeig segur i elegant».

En la línia més purista de l'Església el decàleg recorda que «les manifestacions corporals» són farina d'un altre costal durant el festeig i que «temps hi haurà en el matrimoni» per a elles. Les relacions prematrimonials, indica el full parroquial, estan fora de lloc en pro de la «puresa de la unió amorosa». La cosa ha d'anar més prompte en el sentit de «admirar permanentment a l'altre» com a garantia «d'fascinació inesgotable».

El festeig, el període de relació abans del suposat matrimoni, serà tant més excel·lent com menys s'utilitzi «per part d'un dels dos, o d'ambdós» la seducció o «les parauletes manses o buides».

En la normativa que garanteix l'elegància i la seguretat de la parella abans de consumir la boda també cap un punt referit a les virtuts necessàries per a una correcta educació dels fills. Aquestes són «el respecte mutu, la pràctica d'una bona educació i estar cada u en el seu paper».

La fidelitat, un assumpte que sempre ha preocupat a les autoritats eclesiàstiques, no queda al marge del demolidor decàleg. Per a aconseguir-la cal «respectar les absències i mantenir les distàncies amb uns o altres». Unes distàncies en què caldrà prestar especial atenció «en les relacions laborals de cada u per separat».

Entre les propostes, el bisbe adverteix del perill que pot arribar a ser engegador de la «química passional» i posa especial èmfasi en «entendre» que el «instint sexual» no deixa de ser «un mer indicador» que no ha de ser confós amb un «motor de la relació de festeig».

Al Costat de les claus per a aqueixa elegant relació de festeig el bisbat proposa un altre decàleg per a «mantenir fresc l'amor conjugal» una vegada la vida en parella ha obtingut la benedicció necessària. En aquest aspecte recalca que no ha de passar «un dia sense tenir un detall domèstic amb l'esposa» ni «una setmana sense eixir junts i només encara que siga a donar una volta pel carrer». «Ella», controladora dels instints del baró i beneficiària de la major part de les recomanacions, serà també objecte d'atenció ja que no ha de passar un trimestre, sempre segons la visió del bisbat de Sogorb-Castelló, «sense sorprendre-la amb un detall». Altres recomanacions són canviar la decoració de la casa cada cinc anys o «proposar-li» una vegada a l'any almenys «actualitzar la lluna de mel». Això sí, de no ser possible el desitjat viatge no importa ja que el només el fet de proposar-lo «serà un missatge d'impacte per a l'altre». Ω

Cançó futura

Guerra la guerra, fem-nos soldats:
serà la terra pels catalans.

Gent de Castellà, deixeu-nos pas!
Feu-vos enrera la host vilana.

La mar és nostra! La branca ufana
quan l'estol passa.

La malvestat
s'és feta eixorca si som triomfants:
serà la terra pels catalans.

Duem estrella i penó barrat,
guerra la guerra!

L'ardit es bat
per una engruna dolça de pau:
si perd l'engruna vol llibertat.

Serà la terra pels catalans:

Gent castellana, l'allau no us val! Ω

Les gorges

A Sant Martí del Canigó
la veu ressona que us esglaiia.

Diu: Catalunya!
i la remor
sempre contesta:

Esclava a Espanya.

Si prens coratge
els ulls al cel
i alces el braç — gest de venjança,
a Sant Martí sents una veu
i a cau d'orella:

També a França. Ω

Cançó a Mahalta

Hi ha un esclat de rosa badant-se en el somriure
que em deixes quan te'n vas,
i un moviment de branca entre dos aires, lliure,
en l'últim zenit del teu braç.

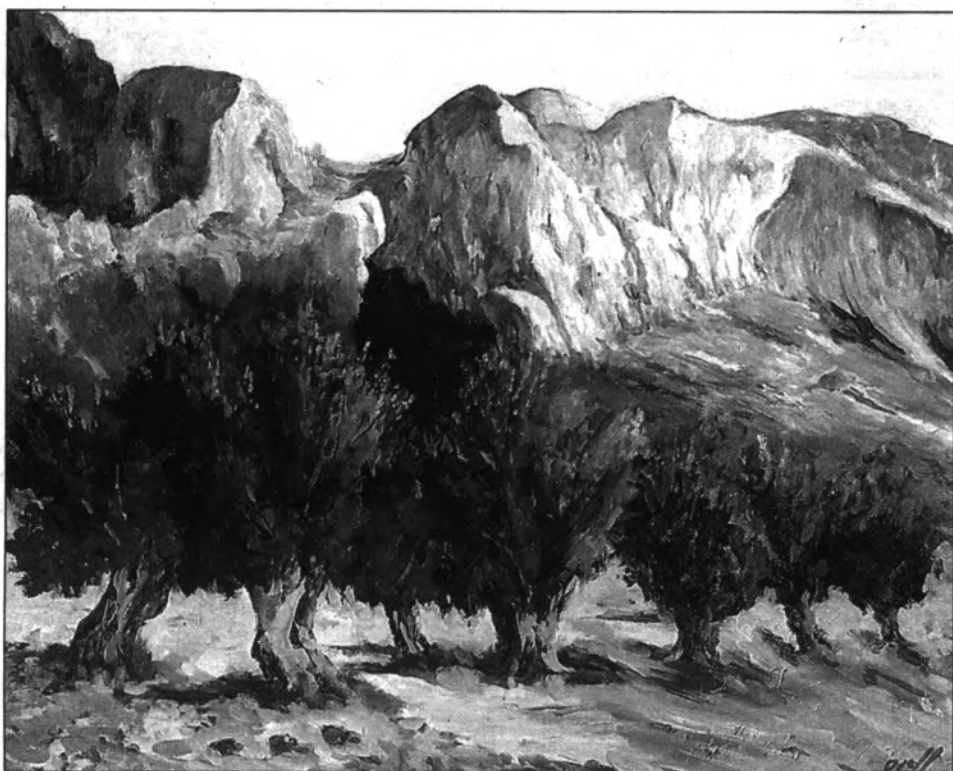
Per això, quan ets lluny, i el meu desig et pensa,
el teu adéu en mi
m'atansa al teu record, amb dolça temença
d'entrar tot sol en un jardí.

1938 Ω

Les dones

La dona que ven coses, a la nit, a la porta
del bar, del cabaret; la dona que vigila
el wàter de les dones; la dona que ha deixat
la vaixela escurada i els tres fills en el llit
i va a fer certes coses, a la nit, vora el riu;
i la dona que va tenir un fill i no
sap d'ell des de la guerra, i resa a sant Antoni;
la dona que neteja el servei del cafè
i la dona que agrana les habitacions
del vell hotel per hores i parelles febrils;
i la dona que planxa, i la dona que cus,
i la dona que fa l'article de les dones
i diu les excel·lències de cadascuna d'elles,
sospesant-los els pits, colpejant-los les natges
i entra després la safa i pondera les còpules;
i la dona que prega per la feina de l'home
i pel fill i la filla; i la dona que va
tenir un primer nuvi; i la dona que vol
tenir un fill, quedar aquesta nit prenyada. Ω

Vicent Andrés Estellés

Olivos. Oleo sobre tela. (73 x 60 cm.). Autor: Joan García Orell.

Rosas. Oleo sobre tela. (73 x 73 cm.). Autor: Joan García Orell.

Vuit d'agost: per unes pitiüses amb dignitat

El dia 8 d'agost, Diada d'Eivissa i Formentera, encara és per a nosaltres, fonamentalment, una diada reivindicativa. També és un dia de festa, encara que no en la mesura que pertocaria, perquè entenem que no hauria de ser dia laboral enlloc de les Pitiüses. Però fonamentalment es tracta d'un dia que ha de servir per reactivar consciències en la defensa dels nostres drets col·lectius.

Enguany, les jornades prèvies al 8 d'agost han vingut marcades per tota una sèrie d'atemptats contra nosaltres, col·lectivament. Per començar, recentment el govern de l'Estat espanyol va decidir interposar recurs davant el Tribunal Constitucional contra l'Ecotaxa, l'impost turístic establert pel Govern de les illes Balears. Aquesta interposició de recurs constitueix un atemptat contra els mínims de sobirania que, amb molts anys de penes i treballs, hem aconseguit a les Illes. Cadascú, emperò, fa la seua feina, i d'això en som ben conscients. La feina dels governs successius de l'Estat espanyol és de retallar les minses cotes de sobirania pròpia que es puguin anar aconseguint en alguna de les nacions "perifèriques" de l'Estat, entre elles la nostra. Mentre el docte tribunal altiplaner es dedica a veure si l'Ecotaxa s'ajusta o no a la seua constitució, aquesta queda suspesa cautelarment, no fos cas que una mínima aplicació d'allò que se suposa que constitueix la voluntat popular s'acabàs duent endavant a les Illes Balears i Pitiüses. En qualsevol cas, si tenguéssim autonomia fiscal —en forma, per exemple, de Concert Econòmic— no caldria per res treure l'ecotaxa de la màniga, perquè amb una tal autonomia tendríem recursos sobrants, per molt que ens dedicàssim per no perdre la tradició, a exercir la solidaritat interterritorial.

El 8 d'agost del 1235 les nostres illes varen ser incorporades a una nació (que era nació en la mesura en què s'ho podia ser aleshores i que era lliure també d'acord amb el concepte de llibertat de l'època). Avui dia, senzillament, pretenem que se'ns torni la llibertat perduda, però d'acord amb els paràmetres actuals. I això només es pot fer a través de l'exercici del dret d'autodeterminació. Hem de ser els habitants dels Països Catalans els que decidim si la nostra nació ha de ser independent, en el context de la Unió europea; si preferim optar per una Iberia confederal; o fins i tot si ens va bé continuar

com fins ara, en el si d'un Estat espanyol i francès unitaris (amb formes diverses, això sí, d'entendre aquesta unitat). Aquesta és l'única opció realment democràtica per decidir el futur dels pobles. Qualsevol altra parteix de la imposició sorgida d'esdeveniments històrics, que, en el nostre cas, han jugat en contra nostra, perquè es deriven de derrotes en guerres diverses, i, molt particularment, en la guerra de Successió, que acabà amb els Decrets de Nova Planta.

Per aconseguir exercir aquest dret, que és ben nostre, no hem d'esperar que graciosament l'Estat espanyol (ni molt menys el francès) ens el concedeixin. Els pobles que han exercit el dret d'autodeterminació gairebé sempre ho han fet tenint els estats dominants en contra. Però ho han fet perquè així ho han decidit. "Poble que mereix ser lliure, si no li ho donen, s'ho pren". I ja està!. Per arribar a exercir aquest dret, emperò, hem d'aconseguir arribar a un estat de consciència popular que el reclami. I per arribar a aquest estat és del tot necessari un procés d'autocentrament de la nostra gent. Durant tres segles de dominació hispanofrancesa ens hem avesat a viure rellogats a casa aliena, a veure que els altres decideixen per nosaltres i a tenir la submissió col·lectiva com a norma de vida. Per desempallegar-nos d'aquestes xacres, cal també un procés llarg i costós. Aquest procés comença per la recuperació dels propis trets d'identitat. El més important, en la nostra societat, és la llengua, el català. Per això és tan important que re'ixi el disseny d'un bon pla de xoc —o com en vulguin dir lingüístic, que garanteixi una extensió de l'ús del català en la nostra societat i, en paraules del propi president Antich, la primacia social de la llengua que, estatutàriament i realment, ens és pròpia.

Recuperar la llengua, recuperar la cultura (quan es perd la llengua és perquè ja s'han perdut tots els altres trets culturals propis, perquè ja s'ha perdut tota la resta), recuperar el territori i la consciència col·lectiva constitueixen elements imprescindibles perquè arribi el dia que, lliurement, decidim autodeterminar-nos. Aleshores, en funció de l'oferta existent, ja decidirem amb qui volem associar-nos, suposant que ens vulguem associar amb algú.

Bernat Joan i Marí.
President d'ERC-Balears i Pitiüses

LA CRIC-CRAC

La cric-crac,
la cric-quera.

En aquell gran temps passat,
quan io, trist, jovenet era,
de fet me posí a servir
una molt gentil donzella,
la cric crac.

I per ser tan imprudent
tots me deien taravella,
mas io, foll perdut d'amor,
de totes coses me reia,
la cric crac.

Féra'm un saio papal
i unes calces ab braguella;
Posí'm un gonet vermell
i al col una gran esquella,
la cric crac.

Un gipó, repunt faldat,
i una gran capa ab trepella,
escarpins emblanquinats
i un barret de gironella,
la cric crac.

Fiu-li après, per 'namorar-la,
una dolça musiquella
de trompins i cornicornis
i rabevets de Godella,
la cric crac.

I flautes i tamborets
i veus de gran meravella.
La traidora, que açò véu,
tost i prest fon en piquella,
la cric crac.

Lo, que la viu enclavada,
diguí-li: -»Mate't febreja.»
Ella, no curant de més
cantà'm tal cançó novella,
la cric crac.

-»Janot, si et voldràs casar,
no em deixes, puix só tan
bella.»

Io diguí: -»Per cert que em
plau
de ser-te espós, Martinella,
la cric crac.

«Però cert que tinc gran por
d'entrar dins de Cornuella.»
Ella tost me respongué:
-»Molts honrats honren
aquella,
la cric crac.

«I vós, Janot, que l'honràsseu,
no us seria perduella.»
Io diguí: «Faça's, sus, doncs,
que trumfe la caramella.»
La cric crac,
la cric-quera. Ω

Valeri Fuster
(València 1556)

COBLES DE LES CATERINES

(fragment)

Les Caterines
semblen regines;
donques veurem
quines cobles ne farem
Tala la volem.

Les que he trobades
són oblidades,
per què, cercades,
d'altres ne farem.
Tala la volem.

Io n'am a una
més que neguna
e vol Fortuna
treball passem.
Tala la volem.

És cara cosa,
gentil com rosa,
mes no reposa
lo mal que pren.
Tala la volem.

És molt cortesa,
de gran noblesa.
D'amor encesa,
¿com la veurem?
Tala la volem.

Cara de santa
de virtut tanta,
no pusc dir quanta
ni la comprén.
Tala la volem.

És desembolta,
muda la volta,
mes de revolta
bé jugarem.
Tala la volem.

És molt galana
e més loçana;
si no m'engana
enganar l'hem
Tala la volem.

Fa'm esperar,
no em vol parlar,
mes oblidar
jamés porem.
Tala la volem.

Cert, molt me fuij.
Tinc-ne enuig
Mes perquè(...)amestrar l'hem.
Tala la volem.

Si el vent se muda
la mia ajuda
serà crescuda:
tantost l'hauem.
Tala la volem. Ω

Joan Escrivà
(segona meitat del s. xv-primera
meitat del s. XVI)

EL ROURE I LA CANYA

Un dia el Roure a la Canya va dir:
«Te'n sobra, de raó, d'acusar la Natura:
el pes d'un Reietó t'obliga a sucumbir.
El vent més lleu que per ventura
la pell de l'aigua fa estremir
t'empeny a doblegar la testa:
en canvi, com el Caucas, el meu front, no content
d'aturar els raigs del Sol ardent,
planta cara als furors de la tempesta.
Tot és Brisa per mi; per tu, tot vent del Nord.
Si almenys fossis nascut a recer del fullatge
que estenc al llarg del veïnatge,
en lloc de viure amb l'ai al cor,
quiti et veuries de l'oratge.
Però et triares per al naixement
les riberes humides on senyoreja el vent.
De la mare natura, te'n podries ben plànyer!
—La llàstima que us faig, li replicà la Canya,
demostra bons instints, mes deixeu de patir.
Els vents no són per mi, com per vós, tant de témer.
Em vinclo, mes no em trecno: Es cert, vós, fins aquí,
bruels i embats de la seva ira extrema,
els heu superat tots;
esperem-ne el final.» Mentre deia aquests mots,
del fons de l'horitzó, fúria tot ell i forca,
arriba el vent de més braó
que mai sobre els seus flancs hagi dut l'Aquiló.
El Roure aguanta ferm, la Canya es torça;
redobla el vent l'esforç,
tant que al final aterra
Aquell que s'enfilava al Gel des de la terra
i que amb els peus tocava el Reialme dels Morts.

LA CIGALA I LA FORMIGA

La Cigala, que es desviu
per cantar al llarg de l'estiu,
es trobà desprevinguda
quan el fred va ser més rude.
No tenia a l'aixopluc
cap tros de mosca, cap cuc.
La fam que passa l'obliga
a trucar a ca la Formiga,
i li pidola uns quants grans
per no caure morta abans
d'arribar al temps de la sega.
«En venir l'agost, agrega,
us pagaré, puntual,
interès i capital.»
La Formiga mai no fia;
aquest defecte, no el té.
«Pel bon temps, diu, què vau fer
d'un cap a l'altre del dia?
—No us desplagui: a tota veu,
m'estava canta que canta.
—Cantàveu? Oh, com m'encanta!
Molt bé: doncs ara balleu!».

Dites relacionades amb el temps

- 51) Boirina pixotera, torna-te'n enrera. (Jordi Tarrida i Subirana)
- 52) Si el febrer no febreja, tot l'any boigeja. (Ramon)
- 53) Cel a petxinetes, aigua a les bassetes. (Hipòlit Solé Llop)
- 54) Quan a l'octubre plou, el rovelló es mou. (Xavier Maynou)
- 55) A la tardor, ni fred, ni calor. (Montserrat Ardid Amorós)
- 56) Pel novembre, cava i sembra. (Montserrat Ardid Amorós)
- 57) La neu al febrer fuig com un gos llebrer. (Albert Ardanuy Comas)
- 59) L'arc de Sant Martí, jo l'embrute a ell i ell m'embruta a mi. (Elena Oliver)
- 60) L'arc de Sant Martí pel matí, pluja ací; per la vesprada, pluja passada. (Elena Oliver)
- 61) Paraules d'estiu, segons qui les diu. (Elena Oliver)
- 62) Al gener, tanca la porta i encén el braser. (Enric Serra)
- 63) Al mar valletes, a la terra pastetes. (Marc Pujol Clopés)
- 64) Llevant Arbonès que ni plou ni fa res, però que quan s'hi posa, s'hi coneix. (Marc Pujol Clopés) Des del poble de Montseny és Gregal.
- 65) Vent de Ripollès, ni plou ni aclareix, però quan s'hi posa, s'hi coneix. (Gil Pagès) Des del Bages és Gregal.
- 66) Quan l'arc de Sant Martí surt al matí, pareu-li el tupí. (Marc Pujol Clopés)
- 67) Quan les roques porten caparró, pluja en abundor. (Gil Pagès) Roques de Montserrat.
- 68) Quan canta el cucut al matí, a la tarda moll o eixut. (Gil Pagès)
- 69) Per Sant Vicenç entra el sol pels torrents, allà on no toca, ni vinya ni casa es pot plantar. (Gil Pagès)
- 70) Neu rodona Déu en dóna. (Gil Pagès)
- 71) Neu rodona que d'altra en dóna. (Gil Pagès)
- 72) Quan la Quaresma entra seca, surt seca. (Gil Pagès)
- 73) Quan trona entre les dues Mares de Déu del gener, l'hivern dura 40 dies més. (Gil Pagès)
- 74) Pluja de ruixades, pluja de durada. (Gil Pagès)
- 75) Novembre i febrer són marit i muller. (Lluís S. i Benguerel)
- 76) Boira en el Castell, pica espart, i fes cordell. (Natxo Belda)
- 77) Cel a borreguets, neu a cabassets. (Natxo Belda)
- 78) Abril que abrilaja, primavera que fueteja. (Joan Estrada Mateu)
A Andorra i el Pirineu, la primera part de la primavera se sol presentar amb un ambient molt variable i inclement, que pot provocar un cert malestar físic en les persones (refredats principalment).
- 79) Juny benigne i humit, de carreroles el prat n'és farcit. (Joan Estrada) quan al Pirineu el mes de juny resulta plujós i benigne pel que fa a la temperatura, abunden en els prats de les valls pirinenques uns bolets de gran valor culinari com són les carreroles.
- 80) Per la mare de deu de la candelera, o Grossa Nevada, o Grossa Ventada, o Grossa Gelada. (Jordi d'Andorra)
- 81) Neu de febrer, aigua en un paner. (Jordi d'Andorra)
- 82) Trons a Mallorca, pluja a la porta. (Cristina Gimanez i Thomsen)
- 83) Vent que bufa de França, unes vegades fred, altres bonança. (Joan Estrada).
En valls del vessant sud pirenaic com el Pallars i Andorra, el vent del nord, que entra per França (i també per la Vall d'Aran en el cas del Pallars), unes vegades, quan prové de latituds molt altes, el Pol Nord per exemple, és fred, i altres vegades és temperat i fins i tot relativament càlid, amb característiques de «fogony», quan ha presentat un marcat recorregut zonal per latituds properes al Pirineu abans de desviar-se cap al sud.
- 84) Pluja de juliol abundosa, gerdera a l'agost ufanosa. (Joan Estrada).
Quan el juliol ha plogut molt, la gerdera, la planta de muntanya que fa els sucosos gerds (Rubus Idaeus), apareix ubèrrima, amb fruits abundants i grossos. Ω

C A P A L T A R D

Desolació

Joan Alcover (Mallorca 1854-1926)

Jo só l'esqueix d'un arbre, esponerós ahir,
que als segadors feia ombra a l'hora de la sesta;
mes branques una a una va rompre la tempesta,
i el llamp fins a la terra ma soca mig-partí.

Brots de migrades fulles coronen el bocí
obert i sens entranyes que de la soca resta;
cremar he vist ma llenya; com fumerol de fesa,
al cel he vist anar-se'n la millor part de mi.

I l'amargor de viure xucla ma rel esclava,
i sent brostar les fulles i sent pujar la saba,
i m'aida a esperar l'hora de caure un sol de conhort.

Cada ferida mostra la pèrdua d'una branca:
sens jo, res parlaria de la meitat que em manca;
jo visc sols per plànyer lo que de mi s'és mort. Ω

La Relíquia

Joan Alcover (Mallorca 1854-1926)

Faune mutilat,
brollador eixut,
jardí desolat
de ma joventut...

Beneïda l'hora
que m'ha duit aquí.
La font que no vessa, la font que no plora
me fa plorar a mi.
Sembla que era ahir
que dins el misteri de l'ombra florida,
tombats a la molsa,
passàvem les hores millors de la vida.
De l'aigua sentíem la música dolça;
dintre la piscina guaitàvem els peixos,
collíem poncelles, caçàvem bestioles,
i ens féiem esqueixos
muntant a la branca de les atzeroles.

Ningú sap com era
que entre l'esponera
de l'hort senyorívol,
fent-lo més ombrívol,
creixia la rama d'antiga olivera.
Arbre centenari,
amorós pontava la soca torçada,
perquè sense ajuda
poguéssim pujar-hi.
Al forc de la branca senyora i majora
penjàvem la corda de l'engronsadora,
i, venta qui venta,
folgàvem i reiem fins que la vesprada
la llum esvaïa de l'hora roenta,
de l'hora encantada.

Somni semblaria
el temps que ha volat
de la vida mia,
sense les ferides que al cor ha deixat;
sense les ferides que es tornen a obrir
quan veig que no vessa
ni canta ni plora la font del jardí.
Trenta anys de ma vida volaren depressa,
i encara no manca,
penjat a la branca,
un tros de la corda de l'engronsadora,
com trista penyora,
despulla podrida d'un món esbucut...

Faune mutilat,
brollador eixut,
jardí desolat
de ma joventut. Ω

RECORDA
Quan hakis llegit aquest
periòdic, si no en fas la
col·lecció, regala'l a un
amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA

L'onze de setembre

VICENÇ DE SON RAPINYA

Com podríem dir en veu alta i amb el rostre ple d'orgull, Catalunya és Nostra Mare i com a fills ens acull?

Sí de les cendres cremada prohoms no l'haguésin refeta, pèls volts de les acaballes d'aquell divuitè Segle.

Catalunya com Numancia aquell Onze va lluitar, per defensar Nostra Pàtria molta sang varen vessar.

Aquell any en fou tragèdia Pels nostres avantpassats, al Fossar de Les Moreres hi romanen enterrats.

Per defensar Nostra Terra I les Nostres Llibertats, Avui aquella tràgica data Una diada ha estat.

Per recordar-nos a tots el que fórem a l'Ahir, i el que som ara i Avui.

FÓREM I SOM CATALANS ¡. Ω

Mallorquí, t'han fet sentència

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Mallorca, nostra Mallorca,
Ben sentenciada estàs,
De pau no en disfrutars,
Des mode que se demostra.
Seguretat a ca nostra,
Cap moment no la tendrem
Perquè sempre esperarem,
Sense clau, obren sa porta.

Amb sa llei que hi ha establerta,
Si un les ha de menester,
A casa teva et ve
I t'exigeix una oferta.
En que tu vagis alerta,
Dret fins a cinquanta mil te,
Si les has de menester,
Aquell extern en fa festa.

Aquell home avorrit,
Amb el fet que ha passat,
Se sent ben acovardat,
Amb un sentit reduït
Perquè esta entressentit,
De ganivet ensenyat
En el cor duràs clavat,
Se no em dones lo que et dic.

I no li vulguis pegar,
A cap lladre dins ca teva,
Sa sentència la tens feta,
Qui pega sempre perdrà,
Un misser ell cercarà,
Que et mourà sa querella,
Respondrà sa teva hisenda,

Lo que tens perillarà.

Sa justícia es molt humana,
Ajuda en es malvat,
El treballador honrat,
Fa feina de pic i pala.
Una casa ha aixecada,
Amb ses gotes de suor,
aquest no te cap valor,
Se defensa més es lladre.

Un lladre tot sol farà,
Por a una població,
A Ciutat podem dir-ho,
Perquè això ja va passar,
Cojo Manteca actuà,
A dins Ciutat de Mallorca,
De vidres feia destrossa,
I no el podien castigar.

I sa gent tota apurada,
Denunciaven el fet,
El tractaven d'innocent,
Persona desgraciada.
Per tot Ciutat provocava,
Els vidres a trencar-los,
Uns perjudicis majors,
Que l'amo tot ho pagava.

Que és que podem esperar,
D'aquells deu mil que han entrats?
Que ells los han empleats,
Per ses obres avançar?.

Tota cosa un fi tendrà,
Aquest cas sol succeir,
Sa gent que mos va venir,
A Mallorca va arrelar.

Els nostres antics padrins,
Mallorca molt estimaven,
Sa vida ells se jugaven
Lluitant contra els algerins.
Els sabien els camins,
Per tres-cents anys haver-hi estat,

Rei en Jaume agosarat,
D'aquí los va fer fugir.

Que farà el mallorquí
Si n'hi ha la quarta part,
De negre i mesteiat,
Que de ca seva fugí,
Avui mos pot succeir
S'història mos ve d'enrera,
Que sa terra que fou seva,
La volen aconseguir.

A dins Gènova va passar
Aquest cas que assenyalat,
Dins un congrés preparat,
Per coses grosses tractar.
Els volien ajudar,
A sa gent pobre del món,
A molta gent les confon,
Molt malament va acabar.

Gent de tot el mon hi havia,
A mils se'n varen contar,
I sa brega se va armar,
Contra el gros capitalista.
Sa riquesa que tenien,

A ells havien robat,
S'or i plata traginat,
A ells de fam matarien.
Aquest cas va succeir
amb gent de sa seva espanya,
Quan en Carles Quint manava,
Part d'Amèrica conquerí
En Pizarro va anar-hi,
Amb una creu i una espasa,
A la gent que allà habitava,
Li tancaren es camí.

Se va dir civilitzar,
Aquella tan grossa por,
De sa molta plata i or,
Que a Castella es traginà,
Sa riquesa que es robà,
Sa va emprà fent catedrals,
Monestirs i arquebisbals,
Per fomentar el cristià.

L'any mil cinc cents trenta u,
Aquest ordre començà,
Tot se cristianitza,
Ningú jamai pogué dir,
Que desviàs es camí,
Del que estava assenyalat,
Era molt fort castigat,
Penant fins que va morir.

Mil nou sens setanta vuit,
Espanya fou alliberada,
Una llei nova entrava,
Amb gent de tot el conjunt,
Aquest mando benvolgut,
Carregat d'il·lusió,
A molta gent fa favor,
Que tenen un viure agut. Ω

LA NOSTRA CUINA

Pebre, tomaca i tonyina

1 quilo de tomaca madura, 200 gr. de tonyina, 50 gr. de pinyons, 100 gr. de pebres verds o rojos, 1 dl. d'oli.

Rentarem la tonyina en aigua. En una paella fregirem els pimentons trossets. S'hi afegeixen els pinyons i es rebaixa el foc per evitar que es cremem i, llavors, s'hi aboca la tonyina esmenussada, donant-li una volta. En el mateix oli es fregirà la tomaca picada, a foc suau, de forma que es consumeixi el suc i l'oli quedi al damunt. En aquest punt, hi posarem una cullerada de sucre per tal de llevar-ne l'agror, i s'ajunta la tomaca amb el sofregit del pimentó i la tonyina, tastant-ho de sal. S'aboca tot en una cassola d'obra.

Albergínies

En guisats, espençats i mulladors, torrades, fregides, en salses sucoses, amb ous batuts, les albergínies són una hortalissa fonamental a la cuina mediterrània dels tres continents que banya el nostre mar. A la Itàlia meridional, particularment a Calàbria i a Sicília, els «maccheroni alle melanane» (en cassola plana d'obra, prou fonda, tongades de macarrons, mantega de vaca i formatge, tongades de llesques d'albergínia i fregit de carn picada i tomaca molt picolada, cuita al forn) componen un plat sensacional. També tenen plats pantagruèlics a Grècia i Turquia, en els quals entra com a ingredient bàsic. La cuina valenciana de primavera i estiu té predilecció per l'albergínia fregida en llesques i arrebossada amb pastetes, feta a trossets i lligada amb ous batuts ja ben fregida i deixant-la quasi sense oli, pelada i torrada a la flama i espençada amb oli i sal; sola o acompanyada de pimentons també torrats i espençats, sense alls o amb trossets menudssims d'all blanc; formant part dels mulladors o fregits de pimentó, tomaca, tonyina, alls i pinyons; partides i creuades per la cara superior de talls no massa fondos, ruixades d'oli, sal (trossets d'all, pebre-roig coentet, etc., optatiu) i cuites al forn; o cuinades amb diverses formules, de les quals—són incomputables en els quaderns que hem consultat—en donarem sols unes poques com a orientació.

Albergínies al vi

Quatre albergínies grosses o sis mitjanes.

Les pelarem, i les tallarem en trossos grans; les passarem per farina i els pegarem després uns cops perquè amollen part d'eixa farina, les sofregirem en una paella amb un quart de litre d'oli, i les anirem girant amb una cullera de fusta, per daurar-les per totes bandes. Després les passarem—sense oli—a una cassola fonda d'obra. En el mateix oli de la paella sofregirem dos alls pelats i trossets i una ceba picolada; quan la ceba transparenti, hi afegirem la tomaca (uns 250 gr. i molt tallada) i, abans de fregir-se massa, un gotet de vi blanc sec i un poquet d'aigua, i ho abocarem tot a la cassola, que posarem al foc; li tirarem la sal al gust i una pastilla de brou concentrat industrial. Deu bullir uns 20 ó 30 minuts. Si calguera, hi afegirem un poc d'aigua. Per evitar que s'aferrin les del fons, a causa de la farina, anirem removent-les amb una cullera de fusta cada pocs minuts fins que les apartem del foc.

PLATAFORMA D'AMICS DEL LITORAL DE SA COLÒNIA DE SANT JORDI

Fa 20 anys que la Família Gonzalez de Ara-Alarcon viu a Cala Galiota a 7 milles de Cabrera. Són de la Plataforma creada contra el passeig que vol encimentar tot el litoral de sa Colònia. Són una quarantena de militants recolzats per la majoria del poble. Tel. 971 656 529

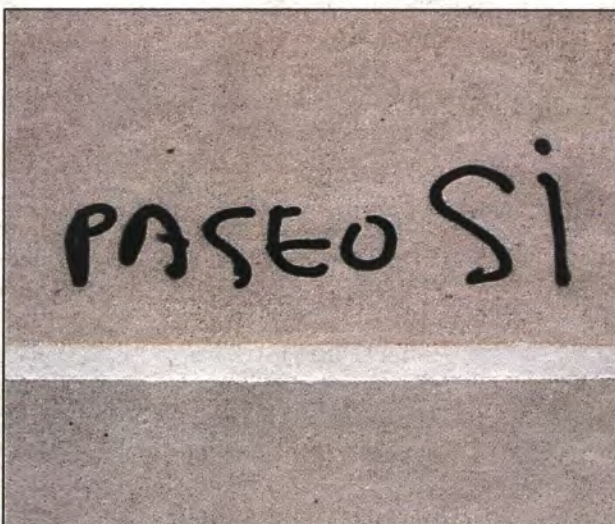
En Domingo Martorell d'Inca estiueja a Cala Galiota. La seva dona és campanera, per això la pintada.

O en català, però amb moltes faltes

L'any 1916 el capellà Picornell de Porreres va comprar un solar a Cala Galiota i l'any 1926 amb els seus nebots va construir una casa que ara ocupen els seus descendents que també tenen una pancarta contra l'encimentació del Litoral. Tel. 971 647 151

Se veu que són els espanyols del ministre Màtigues els qui estan a favor del passeig. Per això escriuen en espanyol.

Aquesta casa plena de pancartes és el número 1 en el punt de mira dels espanyols encimentadors.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

..... C.P.

Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 5.000 PTS (30,05 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitat.....Núm. sucursal

Compte núm.....

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

S'ESTANYOL

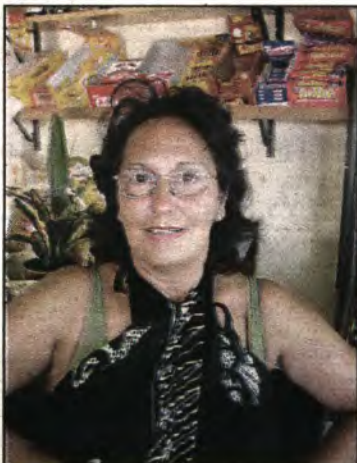
Fa 8 anys que na Rosa Segura i sa filla Cristina regenten el Bar Nou a sa Ràpita. Tel. 971 640 404

Fa 4 mesos que na Maria Gazquez de Pujol (València) regenta la Cafeteria sa Marina a s'Estanyol. El plat del dia va un milenar de pessetes. Tel. 971 640 259

Fa 8 anys que en Miquel Gil de santa Caterina de Ciutat regenta la botiga de nàutica i Pesca Sa Nàutica a s'Estanyol. A més de vendre material, pinten barques i en fan manteniment. Tel. 971 640 827

Na Dolors Diaz de Ciutat estiuetga a sa Ràpita. Tel. 971 285 444

SLICK CAR
Tuning
C/ Sa Rescló S/N
Tel./Fax: 971 587 436
CALA MILLOR 07560